

**ZIBENSSTARS
ZIGURDS TEIKMANIS
DZEJAS AUTŪRKRĀJUMS**

ZIBENSSTARS

**Ak, Tu, liesmains zibens stars! Asiņaini vaskulārs!
Strēļu raidlaikā tu tāds neparasti dzīvināts!
Mana rite, tu mans spīts, manās dzīslās ierakstīts,
Debess gaismas sakņotne - versmīgākā sapņotne!**

**Spožā auseklīša sirds! Pamošanās lādiņš spirts!
Nemirstības kandidāts - mūžnāvības antidots!
Allaž paudošs, augmentēts, tava balss kā lauva rēc,
Neaizmirstamības stāžs - saviļņojums īsts un plašs.**

**Elektruguns tīmeklis, Patiesības ģīmetnis,
Kāvu blāzmas atmiņa, ģeniāluma atziņa,
Spēka radnes avots balts, visa debesjuma valds,
Nesatricināmais sargs, tava asins manī sarkst!**

**Bravūrīgais kosma dēls, tu, kas pausmē ideāls,
Tava plaiksnījuma vāls ir mans glābējs Parsifals!
Tava dvēsele spilgti verd, plīkšķ un firmamentu per,
Ak, tu, kvēlais zibens stars! Tevī mana jūsma karst!**

**Uzticamais austras klans, pārkoņķa veterāns -
Tavu spārnu cildenums allaž sapņu āres jums;
Zibens stars, tu esi viss dzirkstošais, kas manī viz,
Unikāli ekspresīvs, nemirstības tālēs dzīvs!**

21.11.2021

∞

Tavā prātā.

**Tu vari ienirt otrā cilvēkā un iekļīst sabiedrībā,
Vari tai pat laikā klejot sevī, sevis paša gribā:
Patiesība ir tā pati viena visās perspektīvās,**

Savu nospiedumu atstāj lietās nedzīvās un dzīvās.

**Laiks, ko vadi mājās, ārpusei ir laiks, kas vadīts ārā,
Bet, kad esi siena, izbēdzis no masām doktrinārām;
Zobus sakodis tu sēdi, tomēr garā esi svabads,
Tas ir tavas izturības, nemirstības garants, pamats.**

**Nesatraucies jel par ceļu, kurš tik strauj' ved ļaudīm gaŗām,
Kurjiem nespēj palīdzēt - tie nolūkojas acīm sārām;
Pat ja tagad esi prom, tad beigās satiksies ar visiem, -
Beigās matīsi, ka viņi tiesni kļuvuši par īstiem.**

**Vai tad visi nav uz vienu roku? Vai tu ticēt vari?
Ko ar savu teku ejamo gan vispār iespēj darīt?
Esi pārlicināts - likteni tu turi savā varā
Un tu drīzi iesēdīsies zelta piles tronī cara.**

**Visi tevi pametuši - savā nāvē viens tu esi,
Savā nolemtībā atdzimsti, kad laikrādis vairs nesit,
Viss nu liekas tuvāk, ciešāk, blīvāk, saistītāk un klātāk,
Un tu saproti, ka bijis viss ir allaž tavā prātā.**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

01.11.2021

∞

Pēc gadiem.

**- Bij' gadiem jāpauet, lai saprastu es - laika vairāk nav,
Ka viss ir noticis un bijis, tā kā notiks drīzi jau,
Ka nesamierināties ir tas ceļš, kas dzīvu uztura,
Kad neremdināmāko vēlmi dziļi sirdī uzkuŗam.**

**Es vēlējos, lai tiesā mani mūŗa ieslodzījūmam,
Bet esmu pakļauts vēl arvien es laikapstākļu mijūmam,**

**Un nedabūju to, ko gribu, kaut es gribu negribēt, -
Jā, kuŗš to vispār iespēj spēt, kam sanāk dzīvi nepamēgt?**

**Ap ugunskuru Jānos diet, kad lietus sevi nebeidz liet,
Šai miera laikā nodevīgā kaŗā valdzinošā iet,
Lai nīstu tuvu nākotni un tumšas vētras mākonī,
Un kļūtu lai par skumji slavenu un riebtu varoni.**

**Bij' gadiem jāpauet, lai neatkārtotos šis cikls vecs,
Lai saprastu, par zenītu ka saule augstāk neuzlec,
Ka tikai griba ticīgā spēj vienu dienu pielikt klāt
Šim nolemtības gadam, kuŗā būtu viss reiz citādāk.**

**Es nesveicinu vairs neviena, jo nav īsts šis firmaments,
Ikvienu tura maldu vara, apgrēcīgums, slēpts un sens,
Bet mīlas kvēle verdošā iekš nenīcības tiesas plūst,
Kur meklējumi mūžīgie kā svilināta urda sūrst.**

**Ciet šosejas un apvedceļi, acis tā kā ogles gruzd,
Uz trotuāra melnas sirdis sodrējos un pelnos pūst,
Tu pagriezies, un tavos matos jaunu lapas pusi šķir
Nu tas, kas spēlējas ar nāvi, jo nekad tam nenomirt.**

**Bij' gadiem jāpauet, lai viņus pazaudētu, nolemtu,
Lai Dievs man galvu nocirstu, no saltā rumpja noņemtu,
Lai nošķirtos no sirds, kas negrasās nekad ar' neizdegt,
Lai beidzot varētu no melu īstenības projām bēgt.**

© #Zigurda_Teikmaņa_dzeja

19.11.2021

∞

Trejdeviņvīruspēks.

Trejdeviņvīruspēks griezdamies zeļ ziemas spelgonī Lielvārdes nomaļā laukā,

Tā ziedi kvēl reibinošā smaršu buketē, liesmo, par spīti, ka viesuļi aukā,
Tvirts šmaugums šai dzīvībai, nospriegots spīts, - dedzīgs gars, sena dvēs'le,
vēl senāka mīla -

Šis trejdeviņvīruspēks mūžīgi zaļo, tā spars mūsu sirdī ir cerības ķīla!

Kūst stingums un sniegs no tā kaismīgās auras, ar līkumu apkārt iet tumsa un
ēnas,

Mēs ticam uz tevi, ak, auglības nesēj, tev asinis karmīnsarkanas plūst vēnās,
Ne lauskis tev kaitē, ne ledainās brīzes, tu tvano iekš skurbuma sapņainā
jūsmā,

Kas tevīm ir tuvu, ir tuvu pie uguns iekš iedvesmas, dziņu un azarta plūsmām.

Ar cēlu un augstsirdīgu stāju turies tu, godini pasauli apkārt un dabu,
Tu raugies ar zīmīgu skatu un vērību, zini ik smilgu uz lauka un lapu,
Pie tevis pēc padoma nāk no malmalām, tu neatsaki nekad, taisnīgi runā,
Ir zinības neizsmeļamas, kas tevī, tu glabā gan daiņas, gan chrōnikas, rūnas.

Un saknes tu laid latvju zemē jo dziļi, nekas neizraus tās nekad laiku laikos,
Tu stāvēsi godībā, slavā un teikšanā, pārdzīvojot metus tumšos un baigos,
Šis svētākas saknes tur vaiņaku tavu, kas arī ir vaiņaks mūs' ticībai, drosmei,
Tas apmirdzēts margo jau dievišķu gaismu, kas spilgtumu dod mūsu dvēseles
spozmei.

Tu trejdeviņvīruspēks galants un teiksmains, par Lielvārdi nospraudi mājas tu
sevim,

Kur cīnījušies par ģints brīvi un godu mūs' senči - šie lauvassirdis - tēvu tēvi,
To dvaša mīt tevī, to bezbailība sprēgā, dzirksteļo, kūsā tev stiegrās un virmo,
Ak, cēlais, tu redzējis izaugam mani, jel zini, ka mīlējis tevi es pirmo!

Es neesmu aizmirsis tevi, ak, dārgais, kaut aizputina ziemas ceļus un takas,
Es izlaužu stīgu pie tevis caur mūžiem, kaut salona pirksti jau dzelsta aiz
krāgas,

Ar sakostiem zobiem es spraucos caur sniegiem, jo zinu, ka galā kvēl tava
sirds liesma,

Ka atelpu, drošību, glābiņu radīšu tanī no visām visniknākām briesmām.

Ak, trejdeviņvīruspēks, dziedu tev ūdu par nesatricināmību tavu cildo,

**Tu saglabā patieso krietnumu tiklo, kad apkārt viss falsificēts, klaji viltots,
Ak, mīlas un krāšņuma geizers tu verdošais, Latvijas sirds, lepnums
Lielvārdes tautai, -
Ir pienācis laiks tavai brīvības pausmei - šai atmodas transcendentālajai
jaudai!**

Andreja Pumpura dzejas konkursam.

© #Zigurda_Teikmaņa_dzeja

27.11.2021

∞

Ūda saules himnai - atmodas dzīru dziesma!

**Viņš beidzot mūsus atrada,
Tas sameklēja rokā mūs!
Ne sasniedza, ne atraka,
Bet ļāva lai pērn ledus kūst!**

**Un Saule spožāk mirdzēja
Šai Trīsvienīgā uzsmaidā,
Kad alots atkal irdzēja,
Jauns putns kokos uzlaidās.**

**Tie jasmīnceros uzplauka
Kā atgriezusies bērnība,
Un sirds tad kļuva uztraukta
Šai caurvējotā cerībā!**

**Ak, kur Tu biji zudis, draugs,
Vai tiešām tiku maldījies,
Kad ziemas spelgonis tik auksts
Vēl nebij' garā valdījies?**

Ak, vai es atgriezīšos vairs,

**Kur staru pulkā draugi dej?
Jo kafej's malks - tas gardākais -
Nu medus palus rīklē lej!**

**Tie, ak, tik saldi spirdzina
Kā mūzika, kas laulāta,
Kā meitenes, kas ķircina,
Kā medūza - peld kraulā tā!**

**Un acis spulgāk blāzmojas,
Tās vaļavīksnēs krāsojas,
Ar jauno mīlas nedēļu
Būs vairāk balto svēteļu!**

**Tie saksofonus spēlēs vēl
Caur mūžiem laimes orķestros,
Jo vīns nekad ar' nesapel,
Tas dejo gaismas fokstrotos!**

**Kad dzeguze pār ligzdu skrej,
Es sekoju tad vālodzei,
Jo salds ir vienmēr bijis vaigs
Tev, tālspanīgai zaļacei!**

**Tu esi mīlējusi tak
Arvienu katru notiņu,
Kas mosties lēnītiņām sāk
Caur rīta daiļo rotiņu!**

**Lai draugi kopā salaižas,
Lai draudzenes smeļ līkopus,
Kad ēniņa drusk' saskaišas,
Mēs aizejam uz līgo pus'!**

**Ap Jāņu sārtu dancojam,
Un prieka šķavas dzirksteles
Tad šķiet tik jauki bangojam -**

Tur mīlināties visi mēs!

**Lai bērība mūs klātu sauc,
Kad saime beidzot sētā brauc,
Mauc uzvar's līksmes pirkstaiņus,
Kas kosmā lido - kosmonauts!**

**Vai netiksim mēs tur, kur mīļš
Šķīļ zvaigznēs skaņas klusums dziļš?
Mēs tikai laimē dzīvosim,
Kur laiku laikiem līgosim!**

**Mēs tikai dailē brāzmosim,
Kad jaunu pasaul' krāšosim,
Lai notiek nu, kā Gaisma lemj,
Lai dzīvo *perekond* un *семь'*,
Šī ģimene, šī *šeima* - zemj'
Tai daudz, bet mājas vienas ir,
Kur mīl mūs viss - tik skaists un spīdīgs!**

Zigurds Teikmanis

14:19

27.03.2022

Šis pilnvērtes sekojums - apsekots!

**Kliedz sirdī Tu!
Un kādu gadu līniju
Vēl izdomā man sacīt
Tumsa.**

**Tumsā esot labāks viss, kas sasnidzis
Caur redzokļiem,
Un vienas celsmes gargabals
Tiek nojūgts upju dižansēm!**

Tur kārtā Rubriks rubrikas,

**Tur sānpeldists zviedz faktūrās,
Bet daiļlais fēnu kaucējs džins
Dzied tikai rāmu meldiju.**

**Tur smaida slēdžu dievējs dans,
Kā markuss mazburtnieks kas tvan,
Un jaunas elektrolīzes mēdz gādāties,
Kad smieklī kaist!**

**Jau bija domā domklīde,
Kad akcionāri satiekas -
Tiem prātā vilciens Fērgusōns,
Kas bezbikšains ir palicis.**

**Zigurds Teikmanis
14:44
21.05.2022**

**Vari gan dziesmas gan mieru
Gan puķītes pļavā
Kā sērdienu mesu
Jau izdaudzināt
Bet pelndiena pati
Kā jūsmīga ūda
Jau paceļas pāri
Šim saulvidum.**

**Kur upes tērgst dziesmās
Un ūbeles šalko
Ik atmiņa griežas
Un ievirpuļo
Un dzēšamie laiki
Kā tuksnešu prieki
Iekš nemirstīb's daiļas
Dzied aizgūtnēm.**

Zigurds Teikmanis

15:42

21.05.2022

Pret mākoņupi kā pret kājgali.

**Tik ērts ir dzejas lidojums,
Kas mūsos salēcies!
Kur pāri laižas tabakdūms
Kā vīrāks atslēdzies!**

**Jau laikraksts sevi gaišreģo,
Jau Sakstagalā urdz
Tā tvaiki, projām aizejot,
Kā putni viņi spurdz!**

**Reiz mitu klajumos es vien,
Kur tirpas punktojās,
Bet Tavās krūtīs nosēsties
Es vēlos tā kā strazds.**

**Ar maija pirmo negaisu,
Kas zibeni sit puš',
Kā pieguļā lai nelaistu
Es elektriskos zuš's!**

**Lai paliek laiks ar manieri,
Kas sulojas un smeldz,
Tur desmit zelta planieņi
Lūdz, lai tos līdzī velc!**

**Jā, parādīšos viņos es
Kā trauslums Tavējais,
Kam sanāk labi viņus plēst,
Kad uguns sauja kaist.**

**Viss necerētais briedinās
Ar staru tagadiņ,
Un beidzot esmu lieldināts
Kā brangais zeltvāciņš.**

**Lai beidzot atkārtojas sapnis -
Tik uz spirtu sirdi vēl,
Tur, kur mēness zemi apvīz,
Jāntārpiņi līdinē.**

**Zigurds Teikmanis
16:28
21.05.2022**

Sirreāls un patiesīgs.

**Ar mieru, kas arbaletrā kušinās,
Klusinās vējdziesmu zvaniņi.
Es būšu pie tevis,
Kā būs mākoņganiņi, -**

**Ar rožainiem jokiem,
Ar mierziedu vēstnešiem -
Pirmajiem cīruļiem
Akciskaistlaukos!**

**Uz muižu rit ceļš, kas draugs,
Ceļā rit piens iekš plaukst's,
Paceltie oļi tur
Gluži kā ziedon's skurbst!**

**Jau ir jauks mellenājs,
Dzeltenājs, sarkanājs!
Jau meža maigones
Magoņu pērles nes.**

**Un katra teiksmiņa
Dzidrākā sveiktmiņā
Dubultos jūsmojas,
Tribultos plūsmojas.**

**Še, tev zieds ganītājs,
Melleņu svētītājs,
Ak, labā kultūra,
Ledspuķu skulptūra!**

**Rakstām, kā Dievs jau teic,
Nav žogi jāpabeidz,
Nav šodien jāsteidzas,
Kad ziedi sasveicas!**

**Aplamsīk' dzeja šī,
Ak, panti smejošie,
Zilzīda triķenes -
Vīnog'lājvītenes!**

**Kaut kur tur psalmi skan,
Tur vēl miegs nenāk man,
Kamēr zied Čaks un Fric's,
Dziedāšu vējiem līdz'!**

**Zigurds Teikmanis
17:13
21.05.2022**

Jauko gaismekļu blūzs.

Kur kaķi dejo samtenēs,
Kur sirdsapziņa gaviļē,
Mans mūžs ir allaž gaismā plests
Kā devīts, astots, septīts, sestis.

Ar trambulīno kadencē
Var visu zemi atveldzēt,
Var kņudināties nierēs ar',
Kad grumbas, slieces pieres ar'.

Es sveicu visu apstākli,
Kas šobrīd gluži gaitās rūpst,
Lai kadetu un kaprāli
Nu saule kausē tā, kā kūst!

Un vien pie reizes lasītās,
Kur maigi ēter's saulveido,
Es cimperlīgās frāzītēs
Nu mieru izlūdzos, ko dot.

Tad represijas kauslīgās
Un domu ilūzijas ar'
Būs tikai jūtas bauslīgās,
Kas nākušas no VIASAT.

Tur trokšņi koķetē un krādz
Kā apgaismojies telepāts,
Kā mentālists, kam iekšķeres
Tik patiesīgi bilst, lai nāc (!)

Pār jūru, kuŗas nav nemaz,
Pār ikdienišķu grāciju,
Pār kurmju rakumiem, ko gāzt,
Un kinētiem ar rāciju.

Rau, rau! Šīs domas seklums rais'

**Ik brīnumvedeklu, kas skaist'!
Lai papīrpūķi augstienēs
Nu iraid kopā - tā, kā mēs!**

**#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
Zigurds Teikmanis
17:33
21.05.2022**

**Caur žogu un palieni
daudzajām krāsām
kā fabriku lietū
gans strādāja stāstā**

**tur celmeņu diendusā
arīdzan braslā
nieks niekojās platmalē -
ceriņu pārslā**

**«ar sniegu uz dzimteni»
dziedāja tauta
kam allaž pie krūtīm
bij mīlība kļauta**

**ar veidpfleidu guašā
un mitonu mitā
mēs jutām kā pošas
kāds sanitārs vitāls**

**par mazākām spaustuvēm
pilsētu fleitās
es dzirdēju austuvēs
brīnākas kleitas**

**lai paliek tur nosvērums
katrreizā elsā**

**tur suns, kaķis, kāmītis
piedzimis Velsā**

**jā, valodu forma
nekur nav tik cita
bet šobrīd es zinu -
tā mana ir rite!**

**Zigurds Teikmanis
17:52
21.05.2022**

Pat mīkstumā garoza cietāka ir.

**Es aizpūšu putekli, vējziedu skauto,
Lai atmiņas neaiznes mani tā prom,
Lai viss, ko es vēlos ir skaistākais vārds,
Kurš ir ieslēgts, kur mūžs mūžu dod.**

**Lai pāri šai dzīvei tik albatross lido,
Kas mācījies brīvestīgs būt,
Es aiziešu tāli tur, vilnājos citos,
Par santīmiem, niecīgiem sū**

**Un uztraucies manīšu Tevi vējligzdā,
Kas līdzsvaru allaž mīl kļaut
Tai rakstā kā taisnības ķēdē un siksnā,
Kas dota, lai spētu un ļaut'.**

**Es Vācietis nebūšu pasaku himnās,
Kam atvēlēts pravietim augt;
No manis varbūt tikai ciematnieks iznāks,
Ko vārdā nekad nenosaukt.**

**Uz naziša spala un asuma drānās,
Uz vēja, kas burlaivās sten,**

**Es raudzīšu, Līva, tik debesu mannās
Kā auri man' virpuļos dzen!**

**Tur tapetes uzliks Dievs senākai brūcei,
Kad mīlēšu Tevi no jaun',
Un leitnantam, kungam un jaunākai kundzei
Tur būšu es kņazs, pāžs un klauns.**

**Mēs izderēsimies kā skaistuļi smiltīs,
Kur okeāns siltumu mājīgi sniedz;
Kur kusīs stāvs jaukais, neviens neaizbildīs,
Kad rietējis apvārsnī būs pēdīgs riets.**

**Tad čaloņa tumsas nāks atveidā savā,
Lai acis tur nelūko tās!
Mēs dziedāsim toreiz bez skaņas kā lauvas,
Kam būšu es kolekcionārs.**

**Re, zenīta koeficienti ir gaŗām,
Liegs dūmakas tritōns vien smaid',
Kad palaisti putni ir iekšā un ārā,
Tad sakniebtas lūpas ir spaidis.**

**Tik tēvreizi dažas uz mierīgo pusi
Kā nolīcis vītols mēdz degt;
Bez sveces, bez skumjām un kaklarotlozēm
Mēs atļaujam vakaram bēgt.**

**Lai paliek tik vasaras naksnīgā aura
Ar cinīšiem, zied kuŗi tur,
Ja jāguļ nav, nav arī miega tik caura,
Patlaban kas dvēseli kuŗ.**

**Tik tveicīgas laimīšu asaru skropstas
Nu pateicas, sakļaujot vēsmiņas mums,
Pirms eņģeļi atnāk, pirms vējiņi mostas,
Mēs glabājam sirdis, kas pārlieku skumst.**

**Un nebūs vairs iztēles citādu raižu,
Kur sēdam mēs brīnišķi krastā arvien,
Jo ticam, ka nakti - tik skaistu un gaišu -
Ik brīdi Dievs dvēselē mazgā un sien!**

Zigurds Teikmanis

18:33

21.05.2022

Jukumsprukums.

**Nav vārdu izteikšanai nu, kas plēgurotu tautās,
Bet ir tie ziemas vēstneši, kas atskan kungu lautās,
Tik trejsavienīgs saules mūžs, kas savācies ir klātan,
Tik savienojams ir ar' tas, kam dvēsele ir māta!**

**Ak, jukumsprukum-delverāt! Vai zināt savas lomas?
Es gribu tikai izlozēt tās sekstiljardu dogmas!
Jūs sakāt savu sakāmo, vai zināsit ar' rītu,
Ka nevar sirsniņa tā ciest ar katru auku dzītu?**

**Ach, reizēm gars ar' pamostas no likteņdēvējkraizēm,
Bet citukārt tas atdodas pie kloniem un pie maizēm;
Ir viens šis klajums staigmenais, ir cits pavisam otrād',
Kad dziřam treju losjōnu ik karakumu krokām!**

**Lai aizbilst senais lesJānis, kam augums dižais ozols -
Nav trauksmes miesta viducī, kam klāt ir piejaukts tosols,
Tur ar' ar katru mazbāni, kas kariķē un knosās,
Es aizbraukšu ar vilcienu, kur nāves vēji plosās!**

★★★

**Jā, jāatzīst, - nav gaumes man, kad pielaikoju drēbes,
Bet varbūt izdosies man kļūt tik tādām, kas vien dēdēs!**

**Ō, esmu pavilcies uz to, ka gavēšana garā
Dod iztiku man pārdienām ik spēkā, dvēs'lē, garā!**

**«Lai rakstu» «es» man pateica šo brīdi
Pateica
Pateica
Vēlreiz**

**Zigurds Teikmanis
18:51
21.05.2022**

Strupceļžu vēveri.

**Sāni kā ābeces, rāmi kā senlaiki,
Senkāvu blāzmās lai polt'geisto kņazs!
Šonakti, rītnakti sapņos lai parādās
Vientuļi raudīga bērslaimes tāss!**

**Sacel jel svētmieru, tīrumi pagaisīs,
Pagaisīs runa, kam klāt pielikts sviests,
Kāds vēl to nedēļu pārskatīs, pagaidīs,
Tad kad būs iesācies, ienācies riests.**

**Putnkopju dēlībās, vērmeļu vēlībās
Lai ir viens nodoms, kas glāzšķūņus trenc,
Tajos ir likteņa formas un žēlības,
Arī kāds skrajmežs kā dārgākais samts!**

**Nu jau mēs pierakstām,
Kas gan to prot?
Līdzsvaru dāvināt,
Neizsekot?**

Jā, labrīt dieniņa,
Esi tu jauk'!
Smarša no sieniņa,
Kur mīla aug!

Zigurds Teikmanis
19:48
21.05.2022

Kā rakstu es?

Uz pasaules un zem tās
Mita dzejnieks dauzulis
Šais debestiņās ņemtās.

Kur spogul's atspīdēja tam,
Uz auss tas spēji likās,
Tam sapņot labpatikās.

Lai dzīvo visa radība,
Kam kļūmes vienā laidā -
Tik tālab vien mēs smaidām.

Lai skaists ir skaistinājums liels,
Uz forelēm un lašiem
Mēs dziedam par mums pašiem!

Ar gredzentiņu taustīgu,
Uz uzvarošu blici
Mēs ņemam sēņu mīci;

To glabājam kā lietsardzi
Ik vējā un ik elpā,
Lai labrīts ienāk telpā!

:*

Zigurds Teikmanis

20:14

21.05.2022

Pasakainie ceļrāži.

**Šonakt diena ēnu pulsē,
Atkal jauns ir miera Dievs,
Pārsakņotā rievu berzē
Laižas līdzās latvju grifs.**

**Halcedōna četros ratos,
Mēģenēs, kas silos pland,
Arī mana dzīve griežas
Tur, kur rakstīts kārtējs pants.**

**Miera dienas jūkļu kamols -
Tas ir izredze, kas smeļ,
Katru reizi vēl kā atōls,
Dāvināts kas dievietei!**

**Ak, cik sillabiska darva!
Kristālos tā uzzied jau!
Tur, kur Daugavā grimst narval's,
lestājam, kur rūpju nav!**

**Kolīdz mierā esam šite,
Kamēr izmitināmies,
Vaļavīksnes drānu ritē
Sevi pašus zināmies!**

**Tad, kad terminatōrs lielais
Dispečeriem pavēl most,
Esam straujie imperatōr',
Mīl kas šņabi, gurķi kost.**

Zigurds Teikmanis

22:55

21.05.2022

**Kur sakrātas rūpijas, sakrāts mans mūžs, -
Par banānu lapām krīt knišļi; -
Šie vižņi man stāsta par dzīvībām tām,
Kam nekait nedz āmurs, nedz vižņi.**

**Par domkrata spēku man vecaistēvs teic',
Ka guldīšot kādreiz es baļķus,
Ka panesams mājiens no sintakses sveic
Ik puzli, kas izdzēšot kaļķus.**

**Mans darbs ir man ticēt, kad neticu es,
Un zināt, kad nevēlos zināt;
Kā sviedrētas čaumalas lakatus māj,
Tā esmu es kārtots un ridāts.**

**Ar sekvenci daiļu es rūpības gvelž',
Kad zvēri un nezvēri atnāk
Iekš nakts tikai gaiši, kur visus - ar' Pelš' -
Jau salaulā gads, šobrīds bagāts.**

**Es atmetu tōniku, varbūt ar' reiz
Man rokas būs spārni pa īstam!
Un nevaids jautāt tad labs kas ir, kreiss,
Kad visi mēs vīnspaidā plīstam.**

Šī bezrūpa.

Zigurds Teikmanis

23:48

21.05.2022

Nebeidzas ceļš.

**Nebeidzas ceļš - to pieminait -
Ar krustabām smalkām -
To atminait!
Ar sīkdegļu žūžām un mierīgiem
Pār pļavām caur senatnes ziedokļiem!**

**Nebeidzas ceļi - reiz atcerat,
Ko likāt pie lūpām,
Reiz sacerat!
Tās mīlas un skropstas no pasakām -
Ne velti tās šoruden atsākam!**

**Nebeidzas spozme no blašķītēm,
Kad miers valda jaukumos glancētos!
No vidus tek medus un zeltā tas top,
Ap viņu plūst piens kā no bišu strop'!**

**Re, jau ir noslēdzies viss, kam bij' jukt,
Re, mēs jau valdām ar rītdienu!
Kas šodien ir sācijas, tas tagad ir brīvs,
Slavēts lai mirklis un Kianu Rīvss!**

**Patīkams ainavums glītumā viz,
Debess pats sevi ir ietonējis,
Derības ziņā ir sapņot pat daudz,
Lai katrs nu katru par draugu jel sauc!**

Zigurds Teikmanis

01:49

22.05.2022

Kupīras.

**Lej stāstnieka stāstu par birzīm un tekām,
Kur atdzisis vītols sav' Gaujmalu smeļ;
Pār digimōndeltām un klusajiem apcirkņiem
Senpēdu dinastij's auklējas, dej.**

**Kur hipnomāns lēkā kā stāvbriedis sīvais,
Simt olekšu nomēra aizvērtā acs,
Bet, kad tu jau klajībā mēlies kā grūtdienis,
Atmini dziesmu, kas esi tu pats.**

**Lai koclējas bērni, kas sevi ir raduši,
Pieaugot parādās citādāk svec',
Tagad, kad kupīru domas veic izrādes,
Tikai no brīnuma atsveiktnes lec!**

Zigurds Teikmanis

13:59

24.05.2022

Bezrobežu.

**Skatiens slīgst, kur vainags slīkst,
Bet neslīkst ziedu garnējums;
Saruna ar autōbāņiem -
Tas ir visa ēnojums.**

**Tur, kur pazūd kompromisi,
Dēdē vienspats Vienpašums,
Stalidzānu labā prātā
Mirgo Dieva īpašums.**

**Klau, kur atskan nabassaites,
Jestri bagāts pildinās,
Dārgmetāls, kas vārdā smaidests,
Savā teksmē cildinās.**

**Mazas mūžavīru sloksnes,
Jaukais dzīvēssievu klāsts -
Viss uz viena vadža uzņemts
Tā kā mirkļa ananass.**

**Tas uz brīdi spīdējis ir
Savrupības dzelonī,
Tagad gan tas rokā rādās
Vasarīgi dzeltenīgs.**

**Un uz seltas mūža mākslas
Kaķuļaudis eināzē,
Kurš būs palicis, tas ākstās(,
Visu ciemu izāzē.**

**Jā, ir svarīgas šīs rindas,
Kurās nopļauj mirkļa ass,
Tikai, paliekot iekš vindas,
Karodziņi vicinās.**

**Zigurds Teikmanis
16:43
24.05.2022**

Kādreiz sapratīs.

**no ikgada peļņas un režīmu iekārtām
bez cinchēzes bez klajuma svārstības
mežā izlaists krokojums trauklā
kraulā**

**es nezinu nemāku
aizvērst stēliņģis**

pretenziju mākleris
esmu disciplīnā tikai šveicars
kam vaļā duravas logs un vēl
izsviestās sālis tik tāli mirdz
ka nevaru atieštrādāties
nevaru piedabūties kaut ko uzmeklēt
uziet

jā sapratīšu bēdu lugas cinchēzes
jā iziešu spēles jucekļu jucekļiem
un viss būs skaistāk rītudien

Zigurds Teikmanis

20:31

24.05.2022

Nosargāt līdz pazušanaī.

atskats mierā dzegužu balsīs
iztikā dvēselē iztikā gaviezē
sarmotās klintis uz ūdeņu parakstiem

tikai mierbalss var tā smelgt
un dunēt kā katastrofas

tikai mazēšana var iecilpoties
sava ceļa gājumā

tagad redzu citādāk
un uzlāde ir savāda

deivids bovijs mans drauga draugs
varoņi esam viņā
viņš pats sevī
ziedojas

un draudzējas

Zigurds Teikmanis

20:39

24.05.2022

**Tu izlikies par mani, -
Cik jauki kāzu zvani,
Bet eikaliptu mētrās
Bij' aizķērušās vētras.**

**Caur saules liesmu dejām
Mēs sabrukām pie lejām,
Kur aborigēns mazais
Bij' mācītājs mums asais.**

**Tik miegs mums kļuva litriem
Vēl izliets - garā stipriem
Ik sekunde no svara,
Kad brīnumus mēs darām.**

**Lai noklīst kāzu aumes
Kā žiletzivju žaunas,
Kad rāpsimies mēs kalnos,
Dievs pats mums ceļu galvos**

**Un iestrādinās sevī,
Lai leikocītu tēvi
Nu saprastu ik mieru -
Pirms dzimšanas nav niešu.**

Zigurds Teikmanis

21:01

24.05.2022

Atrasties.

**Šogad tulpīn's zaļo skaistāk
Kipariem uz meža!
"Tepat ir labi," saka šīs
Un galvu liek uz ežas.**

**"Tepat ir labi," pērkons rūc
Un skalda zibenīšus -
Ar vilcējspēka niansi,
Kas augšup valkā trišus.**

**Tur, kaut kur, miegs vairs neatnāk,
Un bizons bizē drošāk
Kā katķisms, kam balderjān's
Pie krūtīm piesprausts brošā!**

**Un nezinīšu kavaljērs
Brauc tikām liku likām!
Kad diena beigusies jau ir,
Mēs kūstam sniega pikām!**

**Mēs atceramies šogadu
Kā laimīlaimītes riku,
Kam istabā daudz plakātu,
Kur pulka labpatiku.**

**Jau nestāj laimes kāmiši
Šai mēnesnīcā dusēt,
Kur aizbrauc sapņu bānīši,
Mēs visi ejam klusēt.**

Zigurds Teikmanis

21:30

24.05.2022

Vai tikai smagu prātu vīzēs
Palēninās mana sirds?
Ak, mans Dievs, kā viņu mīlu -
Viņa - mana mūža dzirksts.

Aizejot un pārgērbjoties,
Aizviz manu dēku karsts
Skelets muskuļos un audos
Lakstīgala kā un strazds.

Uzmundrina tikai dziesmas,
Viņa ko man izdzied, sūt',
Ak, ja spētu es tā mīlēt,
Allaž viņai blakām būt!

Dziediet, raižu ēstās sirdis,
Kapteines no pirātiem,
Skreju pakaļ mīlai savai,
Sālsdozītēm, pipariem.

Vai lai gaidu citas ķīlas,
Kuŗa sartos pīlādžus
Šoruden tik neparasti,
Izlecinot sienāžus?

Bērna tiklā mīlestība,
Vai bez tevis atminos
Savas dižpārdokļu lejas,
Kuŗās allaž sapinos?

Modīsim, ak, mīla, atkal
Jaunām, skaistām pasakām!
Atcerēsimies jau dikt' -
Ne viss ir vārdos pasakāms.

Zigurds Teikmanis
15:03

08.06.2022

- Vai jele dzīvosī, vai tomēr plīvosi
Smagākā klintī kā atmosfērs klans?
- Neba jau dzīvošu, neba es plīvošu,
Kad tu ar mani, tu manējais, mans!

- Šodiena, rītdiena, miers, kas to atraida,
Vai tu pret akmeni akmeni liks'?
- Manim to nevaicā nāvītes laikmērā,
Varbūt es knābāšu visu, kas pliks.

- Centības pavēnī, nomiedža salūtos
Godājams granīts par Sahāru top.
- Tomēr es pateikšu, zēns mans un puisieti,
To, nekad nebūs ka pateikt mums 'STOP'.

- Vai varu gaidīt es skumjas un negaisu,
Vai manim pirksti kā atskaņas žūs?
- Klīvlendas parkos un Valdemārieliņā
Atbildes ieslēgtas lielgabalos.

- Ķircini mani, ak, saulene-meita,
Ak, visdare, nenominstinies vairs tā!
- Saultekas brilles tu uzlicis atkal,
Bet, godīgi sakot, tu dialektā!

- Braucot pa fūgām un torpēdas ziežot,
Es kliķēju saukļus, lai kopā mēs nu.
- Ak, dārgais centietī, centneri, brīndari,
Brīva ir velte, ko pirkt domā tu!

Zigurds Teikmanis

15:34

08.06.2022

Sākt.

**Raudādamas tautas gāja
Sēru dienas rītiņā
Cauri krizantēmu mežam,
Sirdsapziņām satriektām.**

**Cauri demokrāta galvai
Dziedāja sirms tautas mūžs,
Pamodies no sūras dziesmas,
Tālivaldis uztrūkās.**

**Kas var nebeidzamo minēt,
Mūžīgajo šķetināt?
Iztrūkst vārdi kā no saujām,
Izbirst pelnu pasaulē.**

**Taisnas taisnīguma balvas
Nolādētas šodien ir,
Tikai rīta sērās saltās
Atpestīt var gaisma nākt.**

**Raudādamas tautas gāja
Līku-ločus sataustīt,
Vēl pēc mums būs bērnu gaudas,
Asaras, kas zālē krīt.**

**Zigurds Teikmanis
15:53
08.06.2022**

Jāņtārpiņš.

**Iemiedz klusi, jāņtārpiņ,
Kad ziedi veras cietu,**

Rītdienu tie citu zin',
Kad gaida laimes lietu,
Spīdi visiem tik uz brīd',
Kad diena aizvadīta,
Tumsai sevi atpazīt -
Cik cēla tā un glīta!

Kas es esmu mūžībai,
Kas liela atnākusi?
Papīrs saņurcīts, vārds 'lai'
Un skats uz citu pusi;
Jāņtārpiņ, caur krēslas miglu
Saaud pasakvēsmas,
Lai no tām caur zvaigzni žiglu
Gailo miera dvēsmas!

Iemiedz tad jel, jāņtārpiņ,
Tu miega karalistē,
Kur rasu pērles allaž svin
Un nestāj zāle vizēt,
Tur aizslēdz savu lākturi,
Kad miers tik klusu atnāk,
Lai noslēpumu namtuŗi
To savērpj dzintarsaktā.

Zigurds Teikmanis

17:55

08.06.2022

Kur apstājas dienas kā gaistoši sapņi,
Kur miers tā kā atziņa mostas,
Es apsēžos grantī - tik rēni tā apņem -
Un kāpju iekš svētlaimes ostas.

Kur vadu es laiku kā papardes zaļgmi,
Ik mirkli es atzīstos mīlā,

**Top vērtīgs šis mūžs, vienīg' zeltā nu kaļams
Un sasedzams baltākā villā.**

**Ō, priekšraksti senie un savādās domas,
Man jādzīvo tikai uz pusēm!
Bez parāda raksta un maka, bez somas
Man jāmacās mūžīgi klusēt.**

**Lai rimst galvas vidus, kur plūst matu cirtas,
Man jāpaliek mājās, kas svētas,
Kur atmiņas manas būs neizsamirtas,
Cels mani vien ērgļspārnu vēdas.**

**Tik atceriet vienu, kad lasāt šīs rindas, -
Tās rakstītas bijušas vienmēr;
Un, izdzerot man visas pasaules indes,
Tās izbalos spožākā pienā.**

**Kad aizejat, atminat vienu tik jele, -
Nav vārdam vien saķeres skausta,
Uz zemes ka labi (kaut vientuļi) vēlēt
Ir labi kā dievišķā plaukstā.**

**Zigurds Teikmanis
18:16
08.06.2022**

Mūžības poēma.

**Kaut spētu es dusēt tik liegi kā dūja
Uz krustnešu, eņģeļu pleciem,
Es taptu kā vilciņš vai oga, vai skuja,
Ak, saprotiet mani un redziet!,**

**Ka vēlos es aizceļot paradīžgodā,
Kur nebaida vakari, naktis,**

No sevis kur pats knaši svētbrīdis rodas,
Kur metronōms nesit vairs taktis.

Kaut būtu es pienesu pūka, kā sarmā
Kas neiztēlo nekā lieka,
Tad aizmirstu kareivja gadus un armād's
Caur spelgoni, salu un sniegu.

Ak, dodiet man dusēt uz svēteļa spārna,
Kad apstājas laiki un gadi,
Lai, palicis beigās bez sejas un vārda,
Es pasmaidot mūžību vadīt'!

Es ticu, ka esmu ne velti es dzimis
Un miris tam nolūkam arī;
Drīz, drīzi būs lietūs un putenis rimis,
Kā norimst reiz dvēselē kaŗi.

Kaut sastindzis galā būs celmlauža gājums,
Es zināšu, kādēļ reiz bija
Tik žilbinošs viss reiz, tik vājš gara vājums,
Tik krāšņa ik var'vīksnes dzija.

Tur uzpūtīs vējš manu pastaro ogli,
Un sentēvu koŗi dūks basus,
Caur atmiņu driskāto tēvijas kokli
Trauks brīze vien meldijus asus.

Es izvēlēšos palikt viens visa galā,
Uz mūžu lai sākumā būtu,
Varbūt tas būs sapnis, ko sapņojis allaž,
Pie Dieva lai tuvāki kļūtu.

Zigurds Teikmanis

18:50

08.06.2022

Iekšā tāda knūdoņa, kas sen jau pārgājusi,
Sens un neaizmirstams stāsts iet prom uz lauka pusi,
Baiļu iztekās un miglā žūžo dzīparraibums,
Viss ir viens šai pasaulē kā lineāla laidums.

Zini tikai sevi pašu, vecs vēl nepalieci,
Kliedzieni no vārtrūmes skan - kopā četri, pieci,
Neaizgriez tik ātri malas kontaktdisku tērcēs,
Manu dzīvi vago projām dūmakas un veldzes.

Gribu atkal satikties, lai ekspresīvos lokos
Dzimtu draudzības pa trim - kā zedeņos, tā žogos,
Rakstīts paliekošais vārds, kas kaisli demolizē,
Tagad tikai maizīte, kā mīkla krāšņu lizē.

Zigurds Teikmanis

09:01

09.06.2022

Sveiciens, un sveiciens ir labākam ar',
Sveiciens ir vasarā šopavasār,
Aizgūtnu smeldze šķin pārpriekus, un
Kaut kas ar tevi man saistās tur, dun.

Kaut es ar visu, kas sīksmalki dēd,
Kaut es ar briljantiem, kuŗi man sēd
Atmiņās, varētu dzīvot un durēt,
Kājbrāzmu nedienas dvēselē kurt.

Bet mani nieki un joki, kas sprūst
Ačtelēs naigās, kā uznaŗži lūst,
Nevaru uzsākt ar sapieriem es,
Kur būs mans smokings, tavs glaunākais 'dress'.

Un visi stāsti, kam pārticis mūŗs,

Aizmieg uz palodzēm, vēji kad pūš,
Sensena soģe man aizrāda tur,
Sevī ka neesmu - jādodas spurgt.

Zigurds Teikmanis

14:07

09.06.2022

Caur mūžības notīm.

Es nevaru vairs pasapņot,
Krīt slēģi pārāk smagi,
Un pārāk bieži redzu es
To jēr', kam septiņ' ragi.

Ar multfilmām un pabalstiem
Es sirgstu karstos vējos,
Un Dievs man līcis pamatos
Ir visu aizgājējos.

Man jāpateicas dzīvībai,
Kas sarmo vaļavīksnē,
Jeb esmu citādāks nudien,
Vai cilvēkam var drīkstēt?

Tu izglābies ar sevi paš' -
Šie vārdi līdzī velkas,
Kad mutē, pakrūtē top jau
Tik pārspējami salkans.

Es sevī esmu ielaidis
Tik pasakainu jūsmu,
Tak mani gan jau iebaidīs
Kāds mākonis, kas dusmo.

Ar aiziešanas ciešanu

Un apvalkiem no ādas
Es zudīšu ar briešanu
No ainas savādākas.

Kurp pēdas smiltis aizvējos
Ik kustībā un miņā,
Es palikšu šai noskaņā
Kā tālā iekšapziņā.

Kur nesteigsies mans kairais gars
Kā lūdums nenostādāts,
Es sastingšu ar virzienu,
Kā dubļi kas ir bradāts.

Un visas liegās mēmeles
Un gaujas nenoskrietās
Tad beidzot visas saplūdīs
Ikkatra savā vietā.

Zigurds Teikmanis
14:33
09.06.2022

Kas ir šī sajūta?

Veļoties, ceļoties
Knīpstangas, zilumi
Iespiežas vielmaiņā -
Dūcošie krikumi.

Atlaižos guļībā,
Nav man šīs vietīņas
Klīstošā pasaulē,
Sakurtā ugunī.

Citviet būs labāki -

Vērtē man' nianši,
Plūdlīnijcipreši;
Gāzelē vientieši.

Esmu es jautībā,
Kaut jel es aizietu,
Kaut mani atslēgtu
Tūkstošmūžsirēnas!

Atstāju dzejas vien
Pārtikas lemešiem,
Drošsirdīgs spogulis
Izsapņo sapni man'.

Zigurds Teikmanis
14:48
09.06.2022

Vai aktuālāk kādreiz vēl asaras trauks,
Vai kādreiz par draugu vēl kāds mani sauks,
Vai vienpaša dzeja spēs kniksēt un smiet,
Kad lietūs līst Gaujā un nebeidzas liet?

Mans sirdssērais skats, atgriešanās, kas irst
Ziedu atviļņos sārtos, kur rudenī mirst,
Vēlē skatīties augšup, kur negaisi snauž,
Pilnām bailēm par sevi, par slavu, kas lauž.

Gribu gozēt tik zeltu, par kuŗu ir pirkts
Manas gaušanās aplis un kapliča, cirks,
Tikai laižoties lapās es radījis vis',
Kur sēras top līksmē, kur sirds mana trīs.

Ak, gudrākās domas par mani tik smīn,
Kad izliets kā vecais, tā jaunākais vīns,
Un, saburzot tīmekļus, zirnekļi skrej,

Kur Dievs tikai šodien sav's sirdssāpes lej.

Zigurds Teikmanis

15:45

09.06.2022

**Sārtsārtie pīlādži - jaukpilnās būtnes,
Meitenes gariem redzokļiem bitēs
Un dežošie kastroļi šķindošās sūtnēs.**

**Tas ir, kas patīk.
Tas ir kas tīkams.**

**Neba jau grozīšos slīdošās sejās,
Kas apēd pa bišķiņam:
Apēd, līdz smejas.**

**Meitenes smaida kā kosmodrōms netālš,
Esmu vien aizmidzis,
Varbūt ka letāls.**

**Vai tas ir tīkams?
Tīkams jau būs.**

**Urjavu miegi kā mānticīgs balodis!
Ak, vai es esmu,
Vai neesmu tomēr?**

**Patiks, jau patiks -
Tā meitenes saka.**

Zigurds Teikmanis

16:25

09.06.2022

Atstātais.

**lija magoņu sēklinā
mazs skumju čemuriņš
kā no lietus
lija vasarā atvāztā
bikšstaru skrietais
munameģis un kolkas rags
nogura cālīši mazie
un sērkociņu gali
aizjodelēja vējā
mākoņbēdu vāli
mūžības vajātais
aizvērtais plakstiņš
dziedāja rītā
citādā gabarītā
saņemtā alga
dusēja modra
vēlējos aizmigt
pie zeltgaļa spodra**

**kā kristāla svece
dūdoja gurdēna diena
pie saulītes labā sāna
bij' sakrauts daudz siena
tur spēlējās vāceles
diendusas ausmā
salaidās putni
dzīvības jausmā**

Zigurds Teikmanis

**17:35
09.06.2022**

Bezprātība.

Tik skumja šī meldija, atminies jele,
Ka bijusi tā tikai upuru spēle,
Ka naidnieku žonglējums mirkšķinājumā
Tik laužītās pasaulēs tērgā un runā.

Ij necenties klaji uz spoguļiem mēdīt, -
Ar' es visu zaudējis, sintakses blēdīt,
Ar' man mana diena ir āķis un lupa,
Kas kļuvusi daiņās tik bezprātīg' skuba.

Ar tukšāko slavu sveic mani ik mirkli
Ik negaisa šņācieni, atmetot irkli,
Un bezstājas grimi kā blāzmotas acis
Pa jokam, pa pusei, kā aicinot, sadzīst.

Un dusmoju es gluži arī, kā tikai
Iekš rotaļas ticis, šai pasaulei plikai
Vien atdarot slēģus, kas dvēseli moka,
Kad redzu tās varoņus mirstam un plokam.

Jā, spējām būt gari, kas likteņos mijas,
Bet meiteņu gūsti mūs pārvērta klijās,
Un liesmotie spaidi tad meta mūs lāvās,
Kad daudzīja jaundotās miesas tur āvas.

Tik daudz možu stāstu par sendienu svētkiem
Tak biedē kā rēgi pie ellsvārtiem slēgtiem,
Un kaulainās pieres tur savu tik šņāpj,
Kad mākoņos 'aleluja' sauciens kāpj!

Zigurds Teikmanis

12:20

01.07.2022

Bezacu gaisma.

Acainas lāstekas, izurbtas dobes
No rīta līdz vakaram
Aizgaiso plombes,
No dziņām, kas pātago,
Kristī un šausta,
Es viens esmu palicis
Tīmeklī austā.

Nāk gads neredzams tā kā putekļu vēji,
Zied zīdkāpurs dzeltens,
Tā atpalicēji;
Tā pārmainās baltumi
Olās un zvaigznēs,
Kā iegribam mēs jaunu šauteni
Aiznērst.

Tik laušanas kalves kā šļūdoņu soļi
Spīd debesīs gluži
Kā sidrabāboļi,
Kur nespēti smieklī tev, laime, tvan skalpā,
Es paceļos pāri ik likteņa
Alpām.

Un rakstnieka mūžs piespiež lavīties ēnai,
Kas klimtusi diegos un šķērēs, -
Tai lēnai;
Un pārrautas līnijas elektrōgrīdās
Tik strauji kā sirdis, vienalga kam,
Sitas.

Kad atziņa zudusi, paliek vien gaisma,
Tu, laimesbērns, skati, -
Tai dīvains ir aizdars,
Tur koklē kāds pamestais kar'vīru ziņģi,
Kad saule trauš drānas
Un pulvera smiņķi.

Zigurds Teikmanis

11:44

01.07.2022

Visu dārgā pārle.

Kaut senlaikos zināju

Esmi un miņu,

Kalvis kaut kala man

Zeltatslēdziņu,

Rakstīju kaut es

No romāna vāka,

Mirdzēja pārle man -

Dārgākā bāka.

Tik pārles dēļ bija

Man acis un mēle,

Es dzīvoju drausmās,

Kas šķita kā spēle,

Un laiks bija pagreizs

Kā aizlauzta smilga,

Vien pārlei bij' pareizs

Tās padebess zilgaiss.

Jau senlaikos bija,

Ka jāmirst tik drīzi,

Cik iespējams lijai,

Kas līst caur to brīzi,

Kas pārlei jau kaitē,

Kaut zina tā daudzi,

Ka bisēs, to laidnēs

Var atrast ik draudzi.

Kā nopulēts akmens,

Kā tiesību sprukas

**let dzīvei man cauri
Šī pērle no lugas,
Kas nesaukta vārdā,
Bet krājas kā lietūs,
Kas jūt cauri brāžam
Tik pārļotus spietus!**

Zigurds Teikmanis

15:38

01.07.2022

Jauniemantotā Paradīze.

**Tur, kur stiepjas gaismas līdums, tur, kur saule nenoriet,
Mūžam jaunas begonijas saulespuķu vaigiem zied,
Līksmās komēdijās margo Debess Tēvs tur spīguļus,
Dienas spozmē laistās jauki, gaviles tur nenoklust!**

**Zvaigznes Dieva Jēram rokā, spožs ir stundu ritējums,
Labus vārdus tautas vēlē katram vienam - mums ir jums!
Bezbēdīgā grācijā un kustībā, kas vainag's vij,
Katra acs tik skaisti zibsnī, mīlestības skatus mij!**

**Manas tautas gaismas deja mīlām pasaciņām rit,
Sirdis krūtīs tīksmē svētījas un aplaimoti sit,
Apskaidroti redzējumi vīzijas no Dieva dod,
Katrs gars kā dvēs'le svēta mierināt un dziedēt prot!**

**Rau, kur mana mūža dziesma, re, kur mana pilsēta!
Jaunā Debess Jeruzaleme tā ir jo vizēta!
Nāciet, bērni svētlaimīgie, kopā priecāties un diet:
Tagad mīla pilnīga ir tapusi, tā nepāriet!**

Zigurds Teikmanis

18:35

01.07.2022

**Tur jau būsīm, kļūsīm, dūzim
Visas ausis spicas rādās,
Tur jau arī kādam lūsīm
Zaķpēdiņas atrast gadās.**

**Katru acu minējumu
Sirdsvaloda maigi čukstas,
Uzvaras kā vinnējumi
Dvēselē tik neiztrūkstas.**

**Pateic labu kaimiņami,
Veldze visizdomājošā,
Pacelsies ik saimes nami -
Puķes, ozola un oša.**

**Taču arī dimantiemi
Iraid dvēsele no zīda,
Ciemi vasaru vai ziemu
Zied kā pati labestība.**

**Manu māju dzidrais jaukums
Acis veļ uz klusu dziesmu,
Vai tad būs vēl tādu auku,
Kurās dzēsīs mīlas liesmu?**

**Guļā - dienvidū - vai snaudā,
Ozōnsmaršu saticībā
Nav vairs vietas gaužām raudām
Saules adatiņu cibā.**

**Tikai vienu vārdu teicot,
Elpu, brīvlaistu un cildu,
Pavadīsim dienas, sveicot**

Gaismu, kāvusi kas viltu.

**Tik ar satriecošu smaidu
Mīlēsīm mēs mirkli katru,
Dzeju mūzikā šo raidu
Tā kā svētlaimības patruļ'.**

**Lai zied eņģeļi kā dvēs'le,
Kuŗa uzvarējus' ļaunu,
Nu mums gars ir tapis vesels,
Kuŗu dara Dievs tik jaunu!**

Zigurds Teikmanis

19:02

01.07.2022

**Cik skaisti un augļoti, cukuram lejojies,
Skrejojies, krūtīm kā pilnbriedā,
Kaislīgi, vaislīgi!
Gurniem kā bronzā - tik pilnīgi, zvilnīgi,
Tiksmīgi, tvīksmīgi!
Ādai kā zvaigznēm - tik jutīgi, kutīgi,
Rokām gar jostu - tik mīlīgi, zvīlīgi!**

**Krūšgaliem mirdzot - tik laimīgi, vannīgi,
Mulsumā tirpstot - kā pirkstiem, tik ņammīgi!
Tekalē, lodā - kā laimdotā godā!**

**Tik augums un augumi - jauki kā plaukumi,
Ziedoši, dziedoši!
Tikami līkumi, mērcēti tērcītēs
Sulā un veldzītēs, pacelti sarkanos
Vakaros, sakaros!**

**Cik skaisti un šķelmīgi, saldi un dzelmīgi,
Vēlīgi, spēlīgi, itin jau svelmīgi,**

Lādzīgi, dedzīgi, smaršīgi e-cīgi!

**Nenorimstošāki, drošāki, spožāki,
Možāki, skurbstoši, jauni un slīdoši,
Bīdoši, sildoši, kaislībā mītoši!**

Zigurds Teikmanis

19:36

01.07.2022

**Cik gan garš šis laiks.
Tik dienvīdū lemts.**

**manas sejveides līdzās tik notraustām grimasēm kuņģam līst asiņu žilbinošs
smaids**

ak žilbinošs smaids

**kamēr ercens sūrst kaktā kā atkusnis balts manas kādības kārtā kur ieplešas
plaksts**

jā ieplešas plaksts

ar mūžības piegāršu saulstāvju vidū kur neaizbilst pieres kā golgātas smalkas

kā golgātas smalkas

kā murķītis mīļais kam senvago kārtas ar baismīlas zedeni kaulgraužos tvaikst

tur kaulgraužos tvaikst

**mans neredzams sitiens zem pakrūtes vējā kas senķildo atmiņas žūpībā
skrien**

ak žūpībā skrien

ar atmatu lāga un tikumu krietnu zem zemes kur pazemē dievojas grunts

ō dievojas grunts

man acs spoka bāla kā kapteiņa pīpe ar kreičiem kas brāļojas mistiski plēn

vien mistiski plēn

Zigurds Teikmanis

20:30

01.07.2022

Ceļu visumā.

**mans dēku draugs un vienīgs trauks
vairs necenšos es nenobraukts
kā sirreāls un dziesmots lauks
es necenšos nav nāves auk's**

**vien kamēr uzzied atmiņas
dzied dārzā ābele kā strazds
un nemanot top citāds stāsts
kam nepienāk vairs vēstuļpasts**

**var grimt tik mīlas virpulī
un asināties cirkulī
ar' katrā krāsu irbulī
kņud pirksts kā sāpju ņirbulī**

**pret kamerām sirds sajūt tur
ka iespējams ir laimē spurgt
ka nāves tritōnlēcienos
kāds pavasaŗa tērci dos**

**no gruvešiem kur ceļas vāls
kā mākoņasfalts līdzās tāls**

**spēj savu dainu locīt māls
kā ārā izmetama sāls**

**tur būšu allaž ticēj's es
ka savu galvu spicēj's ples's
var didaktiski savrupēt
pat to kas nolemts satrunēt**

**un maizes dūnu dunoņa
tad modīsies no plūdoņa
dzims stacijas no peroniem
kā bruņķiveres varoņiem**

**Zigurds Teikmanis
22:33
01.07.2022**

Atmoda. Nomods.

**Agrā rīta stundā zib kāds neatlaidīgs gaismas stars,
Un mūsu dvēsele turp dodas, saviļņots top dziesmu gars,
Ar jaunību, kas dzirkst kā vīns, jau mostas ziedos pavasar's,
Kad acīs iespīd spoži zvaigžņu saule un tās āru ār's.**

**Kad laiks šķiet apstājies, var manīt rītdienu, kas nākama,
Tur tīrās katrs zariņš, tiecas tas pēc dzejas sakāmas;
Šauj zibens, skatos plaiksnījošs, var raudzīt viņā likteni,
Ko eņģeļi sprauž debesīs tik tīkami un īsteni.**

**Lai ceļas katrs dusošais, lai zvaigznes tā kā puķes plūc,
Lai himnās gaviļē ik sirds, lai nodreb katra dvēs'les rūts!
Starp dārgakmeņiem vīta dzintarupe, gaismas pāriniec',
Kas debešķīgi palo, atveras kā rozes zelta zieds!**

**Jau saule miglu klīdina un rasas lāsēs margojas,
Drīz svētku zvani ieskandina sirdis - jau tās bangojas!**

**Skat, pērles vijas rotās meitām, puisiem stalti atnākot,
Tur stari rītu sveicina, kad jaunie lūko mutes dot.**

**Ar katru skaidru valodu un vārdu, likteņus kas spriež,
Dievs paceļ latvjus debesīs, ar eļļu svētī tas un ziež,
Starp dimantiem kā kristāls dzidrs veģas mūsu acu skats,
Kad laimes bērni modušies un apskaidrojies senais prāts.**

**Tik lūko spodri satērpties, lai saule drānas balina,
Rīts nācis, dārgs un dižciltīgs, tas nakšu tumsu galina,
Kur aizplēn ausmas dūmaka, skrej balti zirgi svabadi,
Mēs ejam līgot pasaulē, mēs - gaismas glābti, glabāti!**

Zigurds Teikmanis

08:45

02.07.2022

Vienprātības jēgas zudums.

**Divprāši, trejprāši, gatavie nelgas,
Vai jūtat, kā jūsu mūžs līdz ar' velkas?
Drīz scepteris kails tā kā padebess dīvais
Jums saplosīs gribu, kam faktors ir blīvais.**

**Izlaidas, ielaidas, miegs visu skaņā
Atrauj no nākotnes idilles sārņā,
Neiemiedz klusumā, dīkstāvi dīkails,
Dzemdīnīs dzemdnīcā, puteksni sīkais!**

**Kas manas knosības pāri ir licis
Bez algas, kad debesīs plīvurs ir snidzis,
Un kas manu jaušanu jutībās devis
Un pārdevis ātri no paša un sevis?**

**Šis rīts manu joslu prot pārmainīt ēnās,
Un katram ir acis, kas neatkārtojas,**

**Šīs zemsaknes soģi, kas krituši vēmās,
Pret straumi peld gluži kā jāmiskas bojas.**

**Un izspļautas kreses kā staigņicas dumjas
Bez valodas amata iztirgo skumjas,
Jauns asiņu mēness, kam jumti brauc cauri,
Vēl atminas lēverus, dusmas un pauri.**

Zigurds Teikmanis

11:58

02.07.2022

Izdzēstās lappuses aina.

Es zinu to, nekad ka nebūšu.

Jau neesmu es,

Zinādams, ka ir.

Ka nav - bet tā ir zīme tālejoša,

Kuŗa svin, bet zin' tik maz,

Ka ass ir svina klieziens

Valodās

Un kumeļos, kas bērī sēd

Un dēd kā pratne savāda,

Kam kapitōns ir napitoks

Tik skraji -

Vilkvāles kas ēd.

Es zinu to, ka mustangs skriets

Pār zemi savas stigas kliegs,

Lai diegts ir savvaļsmiljonārs,

Kam rēns sāns paviljōnos karst

Kā ārsts,

Kam zolitūdēs, sankcijās

Simt tūkstoš turbulentu stāv,

Kā nav

Nevienas akcijas,

**Kas manu prātu nāvē
Jau.**

**Kaut peļņas avots diktē mums,
Ka laiks ir īss no bībelēm,
Jau ejam lemt
Un ņemt, kas apēsts būs,
To vajag vemt,
Kā ātrrijas, kas žogus vāc
Kā pričendālis ordinēts
Un svēts -
Tam jaunas mijas mātību
Spēj augļot sasmaržināts
Kāds.**

**Zigurds Teikmanis
15:20
02.07.2022**

Neredzamā cīņa.

**Pēc senrakstiem ilgas tik tālas un jokainas -
Vai nav vienalga, kas grāmatās rakstīts?
Durvjlaužu ilgas tās ir (kauču spokainas),
Spējas kā ūdeņu zāles un satīns.**

**Neba tur valodās kādās būs priekšraksti -
Ka' manas māsas tik actiņas krāso! -
Un tās lās zilgāk kā māllepju iekšlaksti,
Puiši kad atnāk, kā caurvēji brāzmo.**

**Kaut jele būtu es jaunlatviet's senajais,
Piecēlies kurš jau no mironiem būtu,
Raustu tad kalnu kā tēvijā dzenātais,
Kamēr viss taustāmais zustu un grūtu!**

Ak, vai es nerakstīj's etnosu rindstarpas,
Kuŗas kā mīla tik vētraini pakļauj?
Vai man vēl būs tādas meičas jel mīļākas,
Trīsvienīb's garā kas valgmoties atļauj?

Neziņas laiktelpas rēgi jau atkaulo
Vārdus, ko rakstu es tīrības labad,
Tik manas bēdas ar pūlēm tie salaulo,
Ak, manu mīļo, un, ak, manu sabat!

Pēčāki rakstīs trīs zilbes par mani tur -
Sīvākā litrs, bet paliks tur vidū
'Grā-ma-ta', cietāka kuŗa par granītu,
Viņā mans vārds jau šo laikmetu lido.

Zigurds Teikmanis

18:37

02.07.2022

Lai kā man gribētos, lai mitētos šis viss,
Ir mana krāga un apmetnis
Tik spilgti iededzis
Šai saulē un taisaulē.

Tavā drēgnu pavēnī, tavā atskatu spogulī -
Kā dimantķēries vēriens tas,
Kas izzondes tik aplāsmo!

Kur kōmiķi, kas dziedāja par galda dziesmu manieri? Kur sapieŗi, kam sāp
pieres, tās daiļās krustu valdnieces!? Lai kājminis vēl atcērt ar' - es
Gaismas Pili šovakar kā mazdegokchu izplešu, kad pietrūkst gaŗumzīm's
uz 'u'!

Vai var kas labs nākt pusceļā?
Bet Gaismas Pili ceļam mēs!
Tur sāpes arī uzceļas
Kā pārsvītrotā kladītē,
Kam trakums uznācis ir jau
No neēšanas karstumā.

Tam zaimu vārdi pakrūtē kā dzērājs nevaldāms, kam 'nē'
Ir pateikts gaismas avotos,
Tik ziemeļblāzmas kāvotos.

Un slīgstu es tais bērndienās,
Kam netrūkst jauka vēriena,
Tur karsonis man zārku veļ,
Pirms rītnieks rīta tēju dzeļ.

Pirms sutonis viz karēļos,
Dun tvaikon's dusmu varēļos,
Čūkst mozambiks tik tamborē
Un klunkurē, un blamierē.

Tur rūgums - senais salpetris
Kā ganu zizlis spēlējas,
Mans vārds ir pateikts censoņos,
Kas galā visu līdzsvaros.

Par vieglu dzīve laužas man,
Kad draugs māc nodot arīdzan,
Kā salvija tas pāržonglē
Dārg' dzeju tiklā žobelē.

Tik sinedrijs spriež manim vēl,
Ka acīm jābūt vienumēr
Kā garšas tausteklim, kas jūk,

Kad pasaule kā saule brūk.

**Un manā nemitonā viss
Kā gramstās - vēja pīlādzis,
Pirms uzrakstās kas pēdīgi -
Tik nepārprotam' bēdīgi.**

Zigurds Teikmanis

19:18

02.07.2022

Teokrātija.

**Jau pusjūru dimanta kalngali rūc
Un dimanta vēji - tie arī;
Dievs atnākot spriedzina izkaptis plaujai,
No jauna ko iesākot darīt.**

**Jau nekustīgs dimanta kalngalis vaid,
Bet dimanta zobī - tie neba;
Dievs atnākot saka: "Par brīvu nu laid!"
Dievs, kuŗam tā gaita nav seba.**

**Triec vantīs kāds ceļinieks izkaptu mūžu,
Dievs cipresēs dārgumus glabā,
Ak, kaut es viens, reizi tur arīdzan būšu,
Pa ūdeni ejot tā labā.**

**Ir izspriests par uzvaras garšu tik vienīgs
Viens kvarca un rubīna olis,
Es mīlu! - šie vārdi kā vēstījums dievīgs
Ir atziņas lolotais solis.**

**Es izsūtu plāvējus serdolikgravās,
Kur halcedōns rīvējas miesās,
Un, nenākot bargākās grēkalgas prāvās,**

Es izklūstu ārā no tiesas.

**Jau brīnišķīgs ezeru jānzāļu pinums
Kā uguns, kas neganti plosa,
Vij beigas tak manī, pirms mīlības līdums
To kaismi, kas manī, vēl groza.**

**Es neizsavēlējos likteni skarbu,
Tak sirdij to vaidzēja brangi,
Un, dodoties tālāk uz rītblāzmas darbu,
Tur izplēn ik okeāna bangi.**

**Un, zalvēn pie dunciem tik pārsteigti plīstot,
Es mīlu arvienu vēl stiprāk,
Tak zaudējis visu es - vienīgo, īsto -
Tā sapnī dus pavēnī Kiprā.**

**Tur aizkalti dzejoļi paradīžģintīs
Kā saldsēra smeldze vēl dursta,
Un albatrosligzdās tur - nāvības klintīs
Es sen jau bez māju un kursa.**

**Jel vienojiet mani pie grimstoša kuģa,
Kas acis man apgriezīs otrād'!
Tur kavēšos sālī iekš briesmīga pūķa
Kā likteņa skatienā spodrā.**

**Vienalga tad būs man par liesmotu āri,
Kas negaidot skurbumā vīstīs,
Es palikšu gluži kā gars, kuņam pāri
Degs vēstījums drausms un mistisks.**

Zigurds Teikmanis

14:29

04.07.2022

Ceturtās nāves spiedlodziņi.

**Kad atveras acis uz pēdīgo reizi
Un mierinās skropsta kā deglis,
Es izkūstu laimē, kas laistās tik greizi,
Kā mūžīgs un fantastisks bēglis.**

**Man neievaīdzējās pēc vientuļo bara,
Pēc līksmes tad nesauca sirdis,
Kad pārskrēja migla kā ēna man garām,
Gars dēdēja kosmosa pirtīs.**

**Kā apnicis celties ar pretvaru mokām,
Tās pārdozē prieku ik dienas,
Tā arī cits citam mēs laimības zogam,
Kad ceram, ka Dievs citas ienes.**

**Man pāsprāga kreklis, kad raudzījies filmā,
Kas zvērēja atlaidu skurbmi,
Tur aizskrēja mūžs mans tai dvēs'lotā dzilnā,
Kas izdzēra kāzas ar kurmi.**

**Jo labāki būtu man nomirt pa īstam,
Kad mēģinu nāvēties sapnī,
Tad spētu kā ērglis pār skumjdienu ligzdām
Es lidot, pirms pasaule apnīk.**

**Un dzirdētu sprukās es maldošos garus,
Tos brīvotu izteiksmi jaunu,
Tad vienpašus matītu gluži kā pārus,
Pirms rītausmai kājas es aunu.**

Zigurds Teikmanis

16:32

04.07.2022

Debesu atbilde.

**Un mijas mani vārdi kā eņģes krāsmatās,
Tos neieskaņos dziesmās un jaukās grāmatās,
Kā sadeg nieres taukos, kā cīruļtreļļi klus,
Iet vārdi mani akli, kur senie dievi dus.**

**Tos modināt no miega tik rūpju rievās zin',
Kad saule atblāzmojas un starus mēness šķin,
Tur čuksti izskan gaisos, kur debess mīklas min
Bez tēvu ūdām gaismā, ko tikai dvēsele svin.**

**Ar ragu taurēm svētām kāds eņģelis cer pūst
To nolādēto liesmu, kas zvaigžņu sirdīs sūrst,
Kā fjordos vēji dzenā tik pelnus pelēkus,
Tas eņģelis sāp dainā, nekad kam nepazust.**

**Mans trauks ar sīkām veltēm no ūdens tumšākā
Cer atrast senu spēku, kas šodien pūš - ak, kā! -
Pūš cauri ribu restēm, kas tirpst kā akmeņkrasts,
Kam svelmo dienu ritums, tik baigs un neparasts!**

**Mans caurvējotais slābums un gara kore tā,
Kaut degtu arī jūs reiz tai sārtā, komētā,
Kā gaismots ceļa gājums, kas vēls un vakarējs,
Jūs nemistu vairs bailēs kā laiks, kas ērkšķots, greizs.**

**Ak, senie tautas dievi un dieves kairākās!
Es gribu spožās dienas, kā gribu vairāk tās,
Kas paceltu no miega, no pīšļiem drūmākiem,
No krustcelēm un purviem uz spozmes rumakiem!**

**Tad spārnus sistu piekūns, tad laimi lietūs brāzt',
Tad nevaudzētu vairs man ne troni pilī gāzt,
Es aizietu ar stundu, kam mirklis saules spožs,
Tur gaidītu man' brāļi, it viss, kas uzvarošs.**

Un māsas saskūpstītu tad rētas dziļākās,
Kas mani vainagojuš's, aizvien man' viļ, ak, tās
Un laupa dzīvesprieku, kad slepenīgi dur
Un smeldz kā durklis sālā, kad asins liesmas kuļ.

Reiz sagaidīs - es zinu - iekš debess eņģ'ļu bars,
Kad zudīs mana elpa kā pastars vakargars,
Kad tumšos slēgos ielīs ik sena pasaka
Un dzeja mana mokās kauks vēju brāzmatās.

Reiz sagaidīs iekš mūža kāds acumirklis jau
Tad mani bālās drānās, kas līķu autos blāv,
Kā nesaredzams veidols es zudīšu no jaun',
Kur pasauli šķeļ saule un zemi mēness kaun.

Par paradīzes cenu es laižu vārdus šos
Uz apvārsni, kas vājē tik senos gruvešos,
Sauc dēli, meitas gaismu, varbūt kas ausīs rīt,
Un atbild debess dzestri - kāds stars no augšas krīt.

Zigurds Teikmanis

17:51

04.07.2022

Mazliet iz senu laiku.

Pirms divi simti gadiem lūko - tautas ceļš caur zemi ved,
Kur seni soģi kauliņus pār brīvas gribas dēliem met,
Kur saplīst tempļa priekšgars svēts un soda liesmas dzirksteļo,
Mans tautas gars tur brāzmo brašs un visus vējus izvējo.

Par nāves izkaptīm tur meitas dzied, tik kailas, tveiksmīgas,
Ar' mana sirds tur pareģo par dienām, kuŗas veicīgas
Uz papēžiem kā ķēves min kā budēļos un ķekatās,
Tā vecu vīru krogus dziesma pinas svešās lamatās.

Nav zināms it nekas no tā, ko krāju sievu izpriecām,
Tā arī visu naudu mēs ar draugiem dzerdam' iztriecām,
Reiz māsa mana sapņoja par daili pašu svētāko,
Tak saņēma tā tirgus zelli, allaž dvēs'lē mētāto.

Par smiekla naudu galvas bira Kurzemē pie Ventas pils,
Tur skaņi putni dūdoja un asinīs tad tapa sils,
Par grasi ķēniņš locījās ik dramatiskam kangaram
Un zeltā tikai šķērdējās līdz pēdīgajam vanckaram.

Jā, nezinu, kas bija tur starp manu māsu valodām,
Tās iemīlēja tautieši no Līgo naktes palodām,
Pirms trina rīti trinamo un mātes mina minamo,
Dievs novēlēja pasakām tik gauži sēru svinamo.

Es arī gribēju būt tur, kur likten's meiču piespiedis
Pie krūts man manos ceļojumos, pašā mīlā iesviedis,
Un kļuva manim līgava par baltu, bezvainīgu tēl',
Kas teica: "Dārgais draugs, nāc manim mācīt kvēles liesmas svelt!"

Tik maz kas nojaužams par gadiem, kuŗi dievos dievojas,
Kad tautas gara dzīrēs katrs raksts pie skurbmes nievājas,
Tak rakstu es aizvien par jūgiem, mīlām, visu brīvākām,
Par intel'ģenci piepūsto un dienām, raibām, sīvākām.

Rau, paceļas no grāmatām tik īsti sažūžināts teksts,
Vai būs tas manai klātnībai tik aizmirsts diriģenta žests?
Vai mana saime diženā nāks jaunā gadā laimes liet?
Es noģist protu senatni, pats Dievs tai novēlējis diet.

Kur jānuguņu filharmōnists savā aparātā knikšķ,
Tas bildes taisīt izpratis, kā laikrādis, kas nakti tikšķ,
Tā arī dziļās avantūrās manas dzejas mulstot klie dz,
Lai paliktu to lasītājs tik nesatricināmi vieds.

Zigurds Teikmanis

19:38

04.07.2022

"Laid vaļā".

Kādreiz, kad iedvesma pati no sevis
Māk dziedināt, sagraut un deldēt,
Es tikai pa druskai, ko liktenis devis,
Tad saprot' no krāmiem un veltēm.

Ja negaisa ņirgas cērt brūces man asas,
Ja pietrūkst man mīlotās vaiga,
Es atminos sevi no pirmajās vasas,
No dziesmas, no padebess zaigās.

Kaut brīnumu raudzījies vienumēr esmu,
Kaut pravieši prasa tik daudzi,
Es izgājis esmu ar dvesmu pret ēsmu
Uz jaunajo debesu draudzi.

Pret triecieniem lāga un domtuŗu ilgām
Es cīnījies esmu, kā nākas,
Bet galā es mācos, kā nekļūt par vilku,
Pirms trakoņas beidzas un sākas.

Ar aci vien esmu es kāvies arvienu,
Ja zudusi man tā, kas paliek?
Tā dūri pret dūri jeb sienu pret sienu
Es novēlu ziedoņa paliem.

Tur jūsmīgās saukas vēl paceļas līdz
Man, vedinot līdz visiem galiem
Un tālāk! Kas uzvarēs laivoto krīzi,
Kas līdzīga mākoņu vāliem?

Vairs neatminu mīlās jutoņas agras,
Tik galvaskauss kļuvis tāds spriegots,

**Reiz zināju visu, kas svētīts, kas sakrāls,
Bet nu jūtos sadiegti tik diegos!**

**"Laid vaļā," teic mīlīga balstiņa ausmā,
Kas iemāca izzināt visu,
Tik manim sav' mīņa vēl līnā un taustās,
Kā dēļ dažiem pārļaukiem trīsu.**

**"Laid vaļā," es dzirdu pie atvērtiem logiem -
Tur mājas sauc vilgāk un cēlāk,
Pēc manis ir 'pirmāk', vārds purpura krokām,
Pirms manis - varbūt tikai 'vēlāk'.**

Zigurds Teikmanis

22:00

04.07.2022

Mana skaistumkonkursa daile.

**Jau parādās vārdi, kaut lēmu tiem klusēt
Ar simtgadu ēru uz pusēm, -
Tie rādās starp afektiem, skumjākām lustēm
Kā nezvēri, pirms dodos dusēt.**

**Mans vingrinājums bijis auklēties tumsā,
Ļaut palot ik svētmirkļa birkai,
Kur pāri man pilgrimi raudas un klumzā,
Es tieku līdz zaļoksnei virgai.**

**Tai jaunavai, kuŗu es mīlu tik dikti,
Pār krūtīm slīd dzeloņu rīves,
Tur sajaucas sasistas galvas ar ģifti
No nolemtas atskaņu brīves.**

**Kaut varētu nošļukt kā lence uz smiltīm
Es, ledusauksts, murcīts un spaidīts,**

**Tad nenāktu modināt mani un sildīt
Neviens, neba aicināts, gaidīts.**

**Es izleju spārnus no treknākā vaska
Un laižos, kur tvan migla mana,
Kaut rasa reiz ņemtus tur mani tā mazgāt
No rīta līdz vakara zvanam.**

**Tad nerūpētu naktij zvaigznes man dāvāt,
Tās nomoka žūpas ik dienas,
Es atgultos ēnā starp divējām gravām -
Man nepalīktu it nevienas.**

**Tad Dievs dabu vērtu man sodības kaulos,
Kā likstas man draudētu kraukļi,
Starp mirušām zvaigznēm es dusētu praulos,
Kur izdzistu mīlības saukļi.**

**Arvienu es zinātu vienu, kas pastāv, -
Mans vārds, kuŗam vēlēju klusēt,
Reiz izpeldēs raupjā un pamestā krastā,
Lai pēdīgi varētu dusēt.**

Zigurds Teikmanis

11:58

05.07.2022

Caurumcaur.

**Būs citāds virsraksts manim, zinu to! - un zinu caurumcaur,
Ka spiedīs vīnogas salds vīns, kas tecēs caur to manu paur',
Un tu tai laikā mūžīgā starp frekvencēm un tālskatiem
It visu manī pieveikt spēs' bez dzimtas sakņu ģintsrakstiem.**

**Mans draugs un mana draudzene ir kopā - zinu caurumcaur,
Jo viņi staigā līdztekus, kad brāzmo negaisi un aur',**

**Es esmu greizsirdis, jo man ir četras atslēgas uz ell',
Ko sakuŗu, lai sildītos, to dedzu dvēselē es vēl!**

**Es redzu ejam kopā diev' un diev' - to zinu caurumcaur,
Ka veļas auklas plīsīs, saplīsuši kā ir mani laur',
Uz bronzas celsies nams no skeletiem, tie baidīs mani tad,
Kad nezināŗu es vairs to, ka laime atnāŗ katrugad.**

**Tie staigā manā prātā - draugs un draudzene -, un caurumcaur
Es zinu, ka pēc viņiem manī skanēs ekscentriskā taur',
Kad lobīs sīpolus mans gars, lai grieztu lapas neziņā,
Tiks kopots saŗutums mans straujŗ tik dzejaspīļu plezniņā.**

**Es zinu caurumcaur, ka pūles manas vaigā sviedrājos
Uz pērli citu ainu cels, kā draudzene tur niedrājos
Ar savu draugu pacelsies uz gulbju baltām debesīm,
Kas aizlidos iekŗ asinīm līdz atkal jaunam mēnesim.**

Zigurds Teikmanis

14:18

05.07.2022

Akmenskalns un mūza.

**Tu apgulies blakus un redzi, un jūti,
Kā elpot ar gaismu uz pilnāko krūti,
Mans diŗākais veikums, ō, mūza, jel dzirdi,
Ir saklausīt tevi un spārnoto sirdi!**

**Tik daudz skauŗu noskausts, tik daudz soŗu sodīts,
Es gribu, lai ŗoreiz es paliktu godīgs,
Es akmenskalns stingrais, tu debesu mūza,
Lai skan mana lūgsna tev dieviŗķi klusa.**

**Cik vienkārŗos vārdos tu paņēmi mani!
Ō, mūza, caur tūkstoŗgadēm manī skani!**

**Kā vēlīna deja, kā zibeņu strēles
Tu atraisi manī jau uguņu mēles.**

**Un saki jel vairāki - viss ir ar godu!
Jel saki, ka nozīme tam, ko es dodu,
Ka mūžīgi plaiksnīs mans vārds klēpī tavā,
Ka es - akmenskalns - kusīšu liegās skavās.**

**Kā klintsbluķim jāveltam bija tapt rītā
No kapa reiz sendienās ausmapzeltītā
Tā gaismā, tā arī jel vel mani tālāk,
Lai šķīstu es kaismīgajā Svētā Grālā.**

**Mans ceļš dvēs'lē tavā, ak, mūza, lai svētīts,
Kaut izspriests man dzīvē bij' gaužākais verdikts,
Lai esi man dvesma, kas jūsmīgi plūstu,
Kad pacels laiks manī vissvētāko krustu!**

Zigurds Teikmanis

**15:39
05.07.2022**

Citāda laiks.

**No baltākās gaismas uz melnākā fōna,
No drīgeņu siliem, kas neguļ,
Man studēta pati ir pārākā loma
Bez kompromisa un bez seku.**

**Tur savītās līdzībās svētākie runā
Par upuŗa piemiņas veltēm,
Sāp acs, viņas pārkoņu velveta dunā
Iet karš savās asinīs peldēt.**

Tik sensacionāli jau apmetas putni

**Uz brīnumu ligzdām un skārņiem,
Sāp acs katrā zīlītē, ļaudī un būtnē
No aborigēniem līdz spāņiem.**

**Top veidoli citādi, nekā tie bija,
Ak, laužieties, mīļie un dzeistrās!
Tāpat zinu to, ka šī sirdsdinastija
Iekš manis vēl ālēties nestās.**

**Ak, aizzviedziet, zirgi, kā pārmaiņu ligas,
Jums kaulos ir mitriķu krami,
Tad Dievs rādīs lielo no atziņas sīkas,
Lai uzceltos mirušo nami.**

**Lai uzkāptu debesīs - tālākās korēs -,
Ir allaž par gremdoni jātop,
Kur acgultnes pārlietu redzību forsē,
Mans mūžs jaunas liecības kāto.**

Zigurds Teikmanis

**16:16
05.07.2022**

Svīstošās rokas.

**Kaut viena smeldze pamatos, ir otra debess augstumos,
Kas citu jūtu manim dos?
Es atskatos.
Es atsakos.**

**Kaut viena liderība stāv, kur šķirta manim laimes nāv',
Es sevi izpludinu jau,
Kur brāļi aug,
Kur sāpju nav.**

Kad aizdzen lapu pastaro vējš gaudulis, tas atstaro
Tad mani baiļu atsvaros,
Es asarots,
Es vasarots.

Kur undīnes kā niedres tvīkst, tur mana dzīve zemu līkst,
Vai būs reiz manim citād' rist?
Vai gana īsts
Es - gana šķīsts?

Pat labsirdīgie dusot lād ikvienu, kas nāk pratināt;
Kas mīlai vēlēj's zaimus krāt?
Ak, manu prāt,
Vai nācis krāpt?

Un mimōzkoku redzētie - tie izredzētie, ecētie
Arvienu tuvāk gaismai tiek,
Kad saule snieg,
Ķeŗ mani triek'.

Pats Vezuvs gala sākumā bij' slīdzis deŗūrtrakumā,
Un katrā ziedoŗvalgumā
Es salkumā
Un spalgumā.

Trīs zondes latviet's sūtījis, kad dzelzi kalvē rūdījis,
Tur baltvācietis zūdījies,
Tam gaŗām ies
Viss daiŗu miests.

Zigurds Teikmanis

17:32
05.07.2022

Tava mīlas reize.

Ar tevi man aizmirstas pasaule visa,
Ar tevi vien gribu es saukti
Pēc pamales viņās, kas grozīgi īsa,
Kur mākoņu kariatēs braukti.

Tu teici man allaž par kavētām ballēm,
Par kāzām, kas nenotiek laikus,
Un viņpus tām mirdzošām sentēvu gālēm
Tad izzudi rītiņa tvaikos.

Par koņiem un nedienām spulgoji runas,
Kā pērles tās izgāja tautās,
Visgaišāk tad vizēja dievišķas dūnas
Kā eņģeļu mūzika lautās.

Visspriegāko pieri man dāvāji dienām,
Kad kaņi caur tēviju šaustās,
Visbailīgāk bija tad palikti vienam
Tais asiņu rētvijās austās.

Bet atnāci tu arvien jauna no miega
Kā cēlusies marmōra dūja,
Tad varēju pasmelt no kristāla sieka
Es dzintar's, ko cits nedabūja.

Ak, saulgriežu cīņās es allažinu mitu
Pie krūts tavas un labās rokas,
Kad pēdīgi zaudēju galvu un kritu,
Tās bija vissaldākās moka.

Ak, laime, vai jautīšu reizi es turpmāk,
Kā izdodas liktenim mīlēt?
Bet tomēr es mīlēšu arvienu skurbāk
Starp asaru ozola zīlēm.

Es mīlēš' ar joni, kas zibenī šaujas,

**Lai saspeļ tas tumsības dzīles!
Tad zinu - spārns allaž pie spārna jau kļaujas
Kā cilvēks pie savējās mīlas.**

Zigurds Teikmanis

**19:13
05.07.2022**

Gaismnesis.

**No tēvijas druvām uz klintīm
Kāds eņģelis nolaižas īsts
Un noklāj tur pasakas simtiem,
Tik daudzu tas vajāts un nīsts.**

**Es mīlu šo eņģeli gaismas,
Tas labāks par visu ir man,
Kaut pasaule satumst un skaistas,
Iekš viņa man mīlība skan.**

**Lād svešnieki allaž ar' viņu, -
Šo nabaga klusajo tēl',
Caur jūru - to trejudeviņu -
Tie lāstos un zaimībās pel.**

**Bet eņģelis mieru nest nācis
Iekš apgaismes, svētas un cēl's,
Tas sagrāvis jūgu un sācis
Paust mīlu kā pats Dieva dēls.**

**Tas pārmaina nakti pret dienu,
Par cilvēces aklumu raud,
Pie viņa es tik un vien skrienu
Tapt šķīsts, goda pastalas aut.**

**Ak, eņģeli, žēlo jel tautu,
Kas melnākā sodībā sēd,
Ar tevi es arīdzan raudu
Par ļaudīm, kas grēkvālos dēd.**

**Ō, palīdzi, eņģeli tiklais,
Lai rastu reiz mieru ar' es,
Lai asiņu pēdas tais stiklos
Man' gurdumu iespētu nest.**

**Un nesodi bargi, ō, labais,
Ikkatru, kas apgrēkojas,
Lai katrs, kas garā jo slābans,
Nu krietns top, saspēkojas.**

**Pat tautai, kas mirusi ēnā,
Dod gaismu, ak, eņģeli mans,
Ik pasaules meitā un zēnā
Lai dzirksteļo zvaigznāju klans!**

**Lai katram tiek iespēja dota
Nu nožēlot, šķīstīties, spīrgt
Un izklūt no nāvības soda,
Kas vēlējis tikai ir mirt.**

**No galaktikaudiem iekš saulēm
Kāds eņģelis mīlību zvan',
Es ticu - tas vienumēr klauvē
Pie durvīm kluss tevīm un man.**

Zigurds Teikmanis

20:01

05.07.2022

Īseps.

Ver grāmatu vaļā, lai redzētu zvaigzni,
Kas sodrējos dzimusi augstāk par visām,
Zem sagšām, ko mātes auž, piedzīvo kaismi -
Nekādu jau pērno, bet tādu pa īstam.

Kā grudulis atrod sev dūņas, sev rodi
Tos briesmīgos tēlus, ko iemīlēt atkal,
Lai kādi ar' netiktu sagāzti podi,
Sev mīlotas sēras no jautībām atkal!

Pār gammām no sajūtām īsteno spriedzi,
Kas atkal ļaus pacelties sīvākām domām,
No rīta līdz vakaram neaiznoliedzi
Tās varmākas, kuŗas iekš dzidrākām lomām.

Es pārtaisos allaž pēc grima un smēdes,
Un vārdnīca allaž ir vaļā jau manim,
Bet kur gan tās ķibeles, smaidošās ēdes,
Ko līdzsvaros salikt, līdz mūžībai ganīt?

Ak, tēvreizes salkanās, mijas un vaibsti,
Jūs korekti darāt, un vēlu jums labu,
Bet, runājot pirmāk par spožāko zvaigzni,
Es neteikšu to, ka pēc kārtas es krāpu

Reiz sevi un visus, kas stājās man ceļā,
Ka vēros caur pieri un maidzīju sejas,
Ka līdzautōrs ellei es esmu, kas ceļas,
Kad izraku līdzīgi kurmim es ejas.

Man pludoja acis kā zvērīgās liesmās,
Kad pirksts tvēra rakstāmo spalvu un tinti,
Ne vārda es nepaudu himnās vai dziesmās,
Kad šķaidīju galvas pret griekzemes klintīm.

**Ak, vai neba smējies par daudzi par nāvi
Es pulsējošākajā likteņa zalvē,
Kam allaž tik samežģīts, briesmībās kļāvies
Ir skats, bāls un rēgains, ik atriebes kalvē?**

**Es gribēju sarakstīt odas par laimi,
Par sendaiņu lejām, kas izpušķo brīvi,
Tak mocīja mani ik liekuļu glaimi,
Kad aizžmiedzu acis tik neganti spīvi.**

**Ja zinātu jūs manas rūpes un sēras
Par cilvēka lemtību dienā un naktī,
Tad salauzts reiz tiktu man peklības zvērests,
Kas sitas man sirdī tai baigajā taktī.**

**Žvadz atslēgas dairi uz nagainas ķetnas,
Es atgriežos bērņības saujotās gravās,
Tak rēgi kā liesmas no varenās Etnas
Man līdzī kā ēntēli spulgaini lavās.**

**Es pētu ik rakstus par rakšanos zemē,
Un tēmē pret mani sods kalstošas rokas,
Ik negaisa dārdos kāds šķietumis lēmē
Vēl mani, kad bardzīb' no dieviem klāt zogas.**

**Ak, cildenā zeme, kur bērņībā skrēju,
Vai spriests man būs diet tavas laimības laukos?
Es skricelēju nu tik spaidotu dzeju,
Kam īss mūžs ir lemts gaisos, spārdīts un aukots.**

Zigurds Teikmanis

21:20

05.07.2022

Zibeņa dziesma.

**Kas pavērtām acīm liks smagsvarā slēgties,
Kas paliks no gaišajiem sapņiem?
Es varu vien cerēt un slīgties, un bēgties
Caur debesu mirgotiem slēpņiem.**

**Mans draugs Zibens Pirmais ir visu jau spējis,
Kad grāmata klajā tiek nākta,
Mans prāts apskaidrotais ir saulsulas lējis,
Kur atvērts ir mūžības traktāts.**

**Es spēju vien censties uz pilnību lielu,
Lai sagrautos cilvēku esmēs,
Tad pārskrietu pāri uz uzvaras ielu
Tik košzaļi spārnotās vestēs.**

**Jā, zinu es cenu, kas brīvību auklē,
Es likteni, izvēli zinu,
Bet citādām galvaspilsētām, to auklēm
Es dodu visjaunāko vīnu.**

**No nakts projām steidzies, no cīņām un spaidiem,
Es tagad kā mauzolejs ceļos,
Lai skabarga acī caur dvēseles vaidiem
Top var'vīkšņu loks, labi eļļots.**

**Caur cerību krāsām un centību brašu
Ceļš krustosies tūkstoša reižu,
Būs tūkstošiem arī to šampaniešglāžu,
Vēl vairāki senseju, geišu.**

**Kur zūd visas lietas, kas vienas un stingas,
Es atgriežos pasaulē šajā,
Es ticēšu - dienas būs spožas un vingras,
Tās spīdēs ikkatrajā mājā.**

**Ar spēcīgiem sākumiem lidojumilgās
Es spēlēšos nācijās labā,
Lai domās, tik vienoti daiļās un tiklās,
Es atplauktu plaukstāmu abām'.**

**Tās ziedēs kā vīgriezes zibeņos spraigos
Un cerības aiznesīs tāļi,
Tur celsies ik debešos, lāgos vai baigos,
Mans nams - manas māsas un brāļi.**

**Zigurds Teikmanis
20:36
06.07.2022**

Vai tur jebkas.

**Es izdzirdu sapnī tik tīkamas vārsmas
No dziesmas, kas auž tautu liesmas,
Tā pieņemas spēkā ik likteņu brāzmās,
Ik niknākā vējā un briesmās.**

**Kā domātājs cēlies es simtgadu dusā,
Lai dziesmotu cauri ik spektram,
Kur pārsteigti nāburgi dzīvībā kūsā
No pirmā līdz pēdējam metram.**

**Ik sprengsnis, kas ceļā, ik zieds, visu vērtais
Lai dziedina negaisus rōzā,
Ik lapa, kas zaļo, un vīns, vīnā mērķtais,
Lai ritinās lunkanā pōzā.**

**Es neradu miera šai saulsaulē triektā,
Es labāki raudu un paužu,
Ka redzībā, zibeņos stāvētā, liektā,
Daudz laimju, ko mēnešos spraužu.**

Bez brillu, kā kritis no dzelmes uz pēdām,
Es sveloši darbinu cīpslas,
Tur, izejot ziediem kā pastaram ledam,
Ik domugrauds zvaigznājos izlās.

Ar svaigtuŗu dainām uz oranžām lūpām
Es stiprinos saullēkta vijai,
Tur dzidrāko rasu var samanīt kūpam
Un dzintara jumu ik rijai.

Ak, celieties visi, kas dzimuši dzīvei,
Es neturu vairsi neviena!
Mans ceļrādis upēs, to vienotai grīvei
Ir laimes un atmodas diena!

Lai zibeņu aukās rīts laistās un veldzē,
Mans koris dzied atkal tik spēji!
Lai katram, kas izmitis nākamīb's smeldzē,
Zied visneparastākie vēji!

Zigurds Teikmanis

09:01
07.07.2022

Salauztā ābece.

Tu viena un guli uz jaunapustuli,
Tu jauna un kaira, man vajaga vairāk,
Tu mīla un dziedī, un mīlā līst sviedri
Kā vasaras orkāns, kā valdības orgāns.

Skumst dvēsele mana, kad viens esmu mīlā,
Man vajaga. Zinu. Tev' saņemu ķīlā.
Līst lietuss, tu karsta, zieds tevī ir manējs,
Tavs zieds, visu košais un sākotnējs, galējs.

Līst asins, tu kvēla, sirds mana tev' vēlas,
Kūst saldējums, ātri! - lai deg mūsos sārti,
Tumst ēna, man arī tu brīnumu dari,
Kad naski tu vasko un plūdini Paschas.

Tev' galēt, lai sabirst ik ziedlapu skuja,
Tu cēlusies lēnām no baltākās dūjas,
Un tvirtākās krūtis Dievs devis tev laimē,
Kad mīlībā plosos kā siltzemju kaimans.

Dod vairāk, man vajag, es iemīlēt spēju
Un ilgojos naktī pēc takas, kurp eju
Pie tevis vien, karstā, pie tevis vien - ticu!
Man pērļligzdu skurbums. Tev vienmēr es līdzu.

Dod elpot, ak, elpot! Dod aizturēt elpu,
Es kūstu, ak, kūstu pa meduspienelpu!
Dod ķeksēt, ō, kleksēt ar dzejnieka sodu,
Ō, mīlā, es visu tev dotin jel dodu!

Nāc līdzās, ak, drīzās jel pastaigās visās,
Uz deju, ak, vienmēr un aizrobežvīzās!
Es mīlu un zinu, ō, izzinu vairāk,
Ak, mīla, tu svētums, es iemīlos kairāk!

Lem tiesu ar viesu tām daiņotām dainām,
Ak, zemledus geizers, kas trakotām ainām
Slīd cauri uz mūžmežu triptichu celsmēm -
Ō, mīla, es skurbstu iekš rožainām dzelsmēm!

Zigurds Teikmanis

14:22

09.07.2022

Pastarvēsts.

**Es esmu izvēlējies iet ceļu salauzto,
Kas pāri man par kuplām tām miesām netīko,
Kā grēka valdes aģents, kā arī brīvlaistais
Es eju dienas varzās, kam sirdis labprāt skaist.**

**Un mīlās vaigs iekš dzīves tik sentimentāls, tāļš,
Es plūstu asarviņā kā remdens vilnis sāļš,
No nāves līdz pat tumsai es mīlestībā klimst',
Līdz dvēsele iekš nakšu kā rātns pavējš ļimst.**

**Un neatminos spēji es latvju vārdus tos,
Kas šaurai disciplīnai vēl spēku dienām dos,
Mans izlikšanās prieciņš un tiesa briesmīgā
Ved mani cauri miglai, kas viesu mīlīga.**

**Es labāk dzertu kāzas - simt dienas dzertu tās,
Bet ļūk mans gars kā diegājs, kas senās partitās,
Tik pabrīnīties spēju, cik vājš es varu kļūt,
Kad mīla bango reizē ar to, kas varu būt.**

**Un nodziedātās himnas - mans gods un arī miegs -
Vaid psalmus klusā mēlē, kā nāvē vaid tumšs spiegs,
Šais nebeidzamās mirkļu un galu krustcelēs
Kā padošanās kaņogs plīv mana pastarvēsts.**

Zigurds Teikmanis

**16:39
09.07.2022**

**Vai neba esmu laužījies un debesīs es dauzījies, un visu gaŗām palaidis?
Rau, saule varbūt pasmaidīs!
Un vai tad arī neesmu es brīnumdarbus darījis un pārrījies, un vārījies?
Man visi soļi pāri ies!**

**Dedz, zeme niansētā!
Tu, daudzinātā, svētā!**

**Nevienas puses neatšķīris,
Valdījies un izmērījis
Degustātorus un laimes.
Mani zvaigžņu jūrā aiznes!**

**Neba piena puikuliņš -
Tas ir Dievs, tas pats ir Viņš!**

**Un kādreiz arī mucas šķēlis asmeni es esmu - vēlis pasauli uz kamiešiem;
Novēlu nu kapračiem
Doties lidojumā tālā -
Pretkustēt
Ik upju mālā.**

**Neba raibais kazlēniņš -
Tas ir Dievs, tas pats ir Viņš!**

**Zigurds Teikmanis
19:33
09.07.2022**

**Ja varētu, es rakstītu - ir tā, ir tā, ir tā!
Bet manu kailo pavedienu dziesmu grāmatā
Jau sesto nakti vēji kauc un mīlai slēģus liek;
Ir tā, ir tā, ir tā - tā mana dvēs'le šorīt snieg.**

**Ak, laimestības pabērnī un skati vizošie,
Ir tā, ir tā, ir tā - ak, skat, kā nāvē bizo šie!
No neglābjamas prelūdiņas karstām peklainēm
Es izverdu kā karusel's uz čiekureglainēm.**

**No mironiem, kas augstu ceļas - tā, ir tā, ir tā! -
Mans slogu paradīzes vāks ir leļļu samitā,**

**Lai dzesē miegs man paralīzi, slavā kādreizīgs,
Tur matīšu es matus ģiedrus, kuŗi šonakt čīkst.**

Zigurds Teikmanis

21:59

09.07.2022

Piezīmes.

**Vai neteicu, mīla, tik daudzkārt ar vēstnešiem
Strazdiem es apgaismēs,
Līkločos,
Tērcēs pie mastiem un gultnēm, kur valdzinošs
Mīlotās skats gluži vēdina, karstumu dāļā...**

Vai neteicu?

**Ak, gluži citāda rīkle man, kur ir tā senajā?
Dzenāja vējš to! Tā manējā! Manējā!
Ak!**

**Manu dzīslotņu kopīgās versmes un žņaugi!
Un asiņu pirtis,
To degsmīgie lauki!**

**Plūst tagadņu jūra, deg viņās mans 'es', sadeg turbīnu krāces, kas valgumu
nes!**

**Tikai simfōnijkliedzienos atdarās vārti,
Tik neteikti, dzelžoti, kalti un bārti,
Ak, mīlotā, sprendzies jel asiņu ērkšķos,
Lai pamostos ledainos dzīvajos pēkšņos!**

Kāds teiks - spriedi aplam - es sprāgšu kā muca
Tai dienā, kad lūdzēji lūgs tā, kā lūdza
Ik sentēvi bargie, kad kaŗi tos blieza,
Kad tēvijai pārnāca skarbākā tiesa.

Man negribējās palikt dzīvam šai brīdī,
Rau, aizspurdza putni, kad saulē bij' rīti,
Kaut tumša tā dūmakā darīja sāpes,
Pie viņas man' aizveda laimības kāpnes.

Tad gribējās sākt man no otrāka gala,
Kur nespēks ir dedzinošs stāvgrūdām allaž,
Kur okeānu laiveles mudžinās tīklos
Un ackakti rod sevi brāzmvējos miklos.

Zigurds Teikmanis

15:48

10.07.2022

varbūt tieši šoreiz
spēku mijumā
krasta iezis senais
gara vijumā
atmaskosies žāvās
debess laidumā
skaistās ziedu lāvās
puķu laidarā

celi manim dusu
saules spīdekļos
krāšņu vizmu klusu
vaŗavīksnes dos
dabas skaņās lejas
meitu lindraki
spodrināsies sejās
kūpēs vīraki

**dod man dievs it visu
saules norietā
asarkrusu īstu
ceļā noietā
mīlēt ar' no jauna
tumšās vasarās
stāvēt dienā ļaunā
ābolpazarā**

**ak cik slāba gaita
man uz tekas šīs
dzirdēt var tik vaidam
zvaigznes manī trīs
pērkonvālus bargus
lietu lietavās -
dari dievs par sargu
mani pirms tas stās**

**mazās dusmu māsas
acis aklākās
dari dzidrām lāsēm
bitēs čaklākās
apklust lai ik mēle
svētvakaros mūs'
lai man' gara vēlme
ir mans kalna krusts**

**Zigurds Teikmanis
21:23
10.07.2022**

Solījums.

**manai tagadnei tā nav -
solījuma un apsolījuma**

mana vaiga altāris
sagandētās sekundēs
vilstas aizgrēku plūdus
maniem gariem tur nav seguma
vai pamata vai mātes
kuŗai roku tvert vai kuŗu dalīt redzē
reizē ar domstāvjiem un raidījumiem

visur lai valda prieks?
kuŗš šo šoreiz pateica?
vai tad pulksteņi nav divkoši
un miegs tikai tīrradnis?
maniem jautājumiem arī tā nav -
nav tēva kas vadītu pie palīgritentiņiem
un zīmētu fizikālas ainas

uzlūkojot mūs visus un apturot laiku
es redzu senrētu cilpas mūsu kaklos
un sejpantos un galvskaustos
kā arī matskalpos
izredzētībai bija jāiet tālāki laimē
un prieks tad bija naidnieku mēlnesis
un kardinālos pētījumos
arī es ieguvu sevišķumus
mīlsakņu aizdīgļos

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:50
11.07.2022

Pirksti paši. Dārgakmeņplīkšķi.

No eļļas un dažādiem debesu spīdekļiem -
Leiputra, sfanksfanksa, trakstāza, aikchramta -
Dinamīts sprēgā jo jaudīgi (cauri tiem),

Pasaule šķietas jo mīlmaigi apkampta.

**Zemīte auglotā, debese vairota,
(Katrs ir mācējs, un katram ir iedvesma),
Kanoē laivā vai smailītē smaiļotā
Dzenam pēc mīlas mēs ačtelēm ieplestām.**

**Jauki un planetāriski jau ceļamies,
Pateicam domu un garšu, un sajūtu,
Zinām, ka dziesma mūs' caurspēji vējam dies,
Sagaidot jānjaungadlīksmības salūtu.**

**Izsētiem tīmekļu plīkšķiem un dziņspēkiem
Novēlam ražsvētkus spoguļiem vieglākiem,
Ak, tavu laimi! - mēs zibeņu mijslēgiem
Atrodam patīksmi, ienirstam smieklos tiem!**

**Un katra svētnīca, kosmosā dibināt',
Atveras lablaikā, mīlestīblielumā,
Dievs, māci mirkļus mums dzintaros zibināt,
Katrā jau ļaudī, tā kristālā iejuntā.**

**Pliukšķi un křiukšķi lai spridzīgi degustē
Labpatiksaldumus spēcīgos mazuļos,
Kamēr vien kvantfizikkvarciņi pretkursē,
Aicini, Dievs, mūs jau laimības daudzpuļos.**

**Zini, vai esmu es rakstnieks vai dzejnieks?
Zini - tas mīļākais manim ir sejprieks!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:36
11.07.2022**

Mīļotai.

Lai kādas ar' bailes reiz turētu mani,
Es nespēju šķirties no viņas! -
No valodas latvju, kam jādodas zvanīt
Ir manī arvien sirdsapziņas!

Kur zvaigznēs top rakstīts arvien stāsts, kas citāds,
Man jācīnās debesīs, peklē,
Jo nebūs uz akmens man iegravēts citāts,
Kas tikai to pašu vien meklē.

Ar prātu mans vaicājums sniegbaltos zīdos
Ir aprimis valdošās brīzēs,
Es esmu arvienu, kur parādos, vīdos,
Kur noklustu katoļu misēs.

Ak, vai es jel neba nu mīlējis viņu -
Šo pērli un zvaigznāju trako!
Ik rītu, kad apaujos vēl uz kād' cīņu,
Tā krāsojas, nadziņus lako,

Un neteic nekā tā, kad tiek uzrunāta,
Ū, vai neba cienīgs es viņas?
Tā bijusi dzīvē gan dragāta, krāpta,
Pie tās manas aizlido dziņas.

Es esmu kā Heine, kas alkst mīlas svētas,
Un skatos arvien dziļāk gaismā,
Tur spoguļojas manas spīvākās rētas,
Un jaundejas mīlotā aizsāk.

Uz dekoltē svētkiem kas pasauks jel mani
Un spīdzinās visuma režģos?
Lai kādas ar' bailes man iznāktu manīt,
Mūžs mans galā būs laimes mežģots.

Ar prātu un sirdi, kas līkopus sadzer,

**Es noiešu gabalu savu,
Kur sagaidīs mani klinšmīlotās radze,
Es lekšu uz kameņu dravu.**

**Un nozīmes nebūs, kas atpestīs mani
No sākuma, beigām un iekšas,
Vai rakstījuši mani tur, kur to plāni,
Būs Aspazija, Jānis Pliekšāns.**

**Es cirtīšu zārku pie zedeņa sirmā,
Lai negultos tur nekad laikā,
Tur dusēs vien mīla, kas mana, vispirmā,
Kad skatīšu to nāves vaigā.**

**Man cilvēki prasīs, kas esi, kurp eji,
Es vienkārši slīdēšu gaŗām,
Tā arīdzan dara tie kosmosa vēji
Tām bārkstainām gaismsauļu skarām.**

**Un neiecietīšu es dīkainās snaudas,
Kur atmiņas apbur un vīsta,
Man pāri šalks pasaules raudas un gaudas,
Bet mīlotā paliks man īsta.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:31
11.07.2022**

Prioritātes.

**Kālab skaties tu? Kālab aizgriezies?
Esmu dzejnieks mazs, redzēsim, kā ies.
Redzam zvaigzni mēs. Krītam redzam to,
Pārrakstāmies uz lauk', kas gredzeno.**

Sīvas mašīnas - rakstāmmašīn's tās!
Visur pūš, sten, elš mūsu sauļu ceļš;
Kaut ko ignorē vien! - un klumburē!
Ō, tas skanīgums citkārt baigi tumst.

Kas var kopā vest tūkstoš laimes vēst'?
Zirnis ceplī kalst, tā ir mūsu valsts,
Gaidot ziņas, mēs tur, kur lavierē
Sāpju tulznu gals, špacierējam vēl.

Ō, es vēlētos dzejas vienmēr dot,
Lai māc vidus dzelt, skriet un apgaismot,
Lai mans beigu klāsts krīt kā Kristus lāsts,
Pēcāk jādejo, jāklūp, jāvējo.

Kālab gaidi gal'? Viss ir taču balts!
Viss ir jālabo? Nē, bet jāklepo!?
Rakstiet, dzejnieki! Varbūt Dievs mūs dzird;
Copē zvejnieki dodas zivis pirkt.

Katrs latvju burts iedvesmā ir kurts,
Katrs senču plaksts aug kā brīnumlaksts,
Katrs pagāns dzied: "Dzīvi nosviniet!",
Bet es sēžu kluss tur, kur mīla dus.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:25
11.07.2022

Vai iekodēju tevīm es (uch, cik skaidri zinu!)
To mīlu vienīgajo (ak, cik gan tomēr minu!)?
Cik daudz es minu dzīvē (lai gan es dodu zināt!)!
Mans prāts ir saviļņojies (to vajag atgādināt!)!

Kā matemātiskajā tai izteiksmē (cik daudzi!)

Es zinu dažu soli un šķīrumu (un audzi!),
Es skanu tā kā koris (bet korim arī jāskan!),
Kad pārplēsts stīgu priekšgars (un arī katra maska!)!

Ū, feinās sanāksšanas (vai acs būs mana alga?),
Jūs zināt zināšanas (vai arī, kā deg malka?),
Cik algebriskas tieksmes (es nepadodos tagad!),
Tik salpetriskas kliegsmes (par to vai citu sakāt?).

No masochisma līksmēm līdz paģirām (ak šitā?)
Man spriešanās stingst dzelži (man ķermeņa tie vidā),
Un jaukās pirmvalodas (tās nepadodas arī)
Dzimst katra savā krāsā (jo nav, ko citu darīt!!)

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:57
11.07.2022

Laika degļu triecvienība.

Sen zināju prazdamies visādus trikus,
Sen nesaUCA mani pēc vārda,
Un, dālderus liekot uz paceļiem plikus,
Bij' atkal jau manējā kārtā.

Kā daiņās es ierakstīts biju uz brīdi,
Kā avs vilku starpā starp odzēm,
Kur palika dzīve un tīksmīgie strīdi?
Pie papīra urnām un slodzēm.

Tik daudz vienu skalu un skalu pa vienam!
'Kliks' - nozib vien elektras slēdzis;
Un seja zvilst ekrānos līdzīgi pienam,
Kā pienā tu peldēties mēdzis.

Kam kauli tik smagi man darīti šodien?
Vairs virpuļi vien cukurvatē
Man mīlīgi šķietas kā asinis odiem,
Kas mūždzīvi grāmatā datē.

'Kliks' - ievirzās kuteņi aknās un nierēs,
Par enerģijām tiem es stāstu,
Ka trešā acs likta ir sviedrotās pierēs,
Kad atsitās viņi pret krastu.

Un uzklausu mani vien uzacu zilgme,
Kas televīzijas vārdā sauhta;
Un, kamēr es caurulēs būšu to vilkme,
Būs laimīga latviešu tauta.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:26
11.07.2022

Poētiski patētisks sarecējums.

Vai plēnēs mans smaids dziļi atvara brūcēs,
Kur izmisis noslīgst man' atveida tēls?
Ak, vai sapratīs mani krācotās sūdzēs,
Kad tumsis pār mani tik novakars vēls?

Tā realitāte, par ko Dievs dzied vārdus,
Ko tuksnešu kāpas dedz pavasaļos,
Vēl māc manas miesas kā zibeņus sārtus
Tai vietā, kur mirklis ir apasarots.

Spēj redze tik afekti stindzināt mīlas,
Spēj valdlauži mērkties kā liepas, to zar',
Bet plūksnainie bērzi iekš manis vēl stilā
Ik brīdi kā pārkoņi dun, mani kaŗ.

Vai būšu es lauzījis galvu par daudzi
Par monolōgefektiem, kaitēm, kas cer?
Bet rakstījis esmu es taču ar kaudzi
Un ielējis katram, kas asinis dzer!

Ō, trombōni dižie, jums citādas aukles,
Ikviena no jums piedalās šeitān, uz viet's!
Tak jānoraud katram ir tiesa sav' žņauglēs,
Jo gars dara brīvu, kam sirds - akmens ciets.

Vai plēnēs mans raksts manu mūžību galēs,
Kad abstrakts iet vilnis pret atvaru skriet?
Tas iegrebts būs taisnīgi likteņa vālēs,
Kur naksnīgās atmiņās pasaule riet.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:56
11.07.2022

Izārdītās lelles sindrōms.

Pēc puškaišu ziedokļiem, spējām un virsspējām, kā arī - virsalgas nodokļu
mazspējām

Liels ir tas pievedums sīkmēru atslodzēs, mazs ir tas pašnāvībkaitējums
bobslejam;

Raudu vien tāpēc, ka draugi ir projām,
Ne tāpēc, ka visi mēs aizgājām bojā.

Iekš tabernakllielumiem dzegužu lidojumstundās mēs mācāmies izkapšu
līnijas,

Arī gan līnijdejfrančīžu skaistumus - labākās peļņas no kausēta litija.

Raudu vien tālab, ka apskauties gribas,

Ne jau no tā, ka trūkst sirdsmīlestības.

**Aiz zummušu zumzinājumiem un tirānu platmaļu kaisījumdramām un
nažgaliem
Uzelpo kvarcgrūdas kuldīdznieknamiņos, feinvālē epitets kalvjiem - šiem
brāžkaliem;**

**Raudu vien šeitā, lai iekurtu guni,
Tālab, ka kastaņi kokos jau brūni.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja**

**20:22
11.07.2022**

Valā acs.

**Vien tuvāk par laiktelpu, tālāk par skatienu -
lekārtots kosmoss mums labi gan patīk! -
Kur uzliesmo negaisi, spelgoņu klajumi,
Ir jau Dievs senrakstos mūsdienās satikts.**

**Centības cena ir virsdruka tekstlauzēs,
Kas gan no miglas spēj vīnspaidu darīt?
Tikušies esam mēs piramīdskaldnītēs,
Tiksimies allaž pie pasaules arī.**

**Liels miglājs ir cēlies, kad nograndis pārkonis
Paralēlperpendikuliem par prieku,
Dēvējiet turpmāk tad visu, kā gaismotnes
Dara to allaž caur vēju un sniegu.**

**Elementālis es tapis ar gredzeniem,
Sasaistot audus kā brīžstikla vēzes,
Un no jums gaidu vien cēlākās pieplūdes,**

Vidžinot gaisos un zaļojot kresēs.

**Tik daudz saprasts mūžos, kas likteņa krizoldēs
Ieraksta zibentiņatklāsmju šalkas,
Esmu ar mieru pie devības fantasmās
Atdot par velti šīs dzejrindes spalgās.**

**Gaismekli dedziet, ak, sīvākās valodas,
Dedziet, lai ķermenis zvaigžņvidos laistās!
Aizejot prom no šīs pasaules spektrainās,
Zinu, ka mani Jērs Dievišķais aizstās.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
09:22
12.07.2022**

Vienu uz Tulūzu, lūdzu!

**No kā braši kāvies, ko palaidis grīstē,
Ko darbinājis dzīves skaustos?
Es atminu tikai vairs, veģoties bistē
Un akmeņu laužtuvjos laužtos.**

**Ne apmierinājuma dēļ šē es esu,
Ne tam, lai tik vienkārši ietu;
Tik nosauciet mani par karstu vai vēsu -
Mans gars spilgti tavējam iedur.**

**Vēl lejāk par mūzikas dzelmēm un rakstiem
Es domāju, nomāju mājas,
Un pestījumiļgās es slīgstu iekš makstīm,
Kas pāri man spīdošas klājas.**

**Vai notveršu kādreiz es tavējo roku? -
Sen rakstīta jaunākā dzeja!**

**Kad runā kāds kaķis ar mani caur logu,
Blīkšķ manī vien dzīvībklišeja.**

**Lai kaķis mīl sevi, lai bērni dej smilgās, -
Man jādeg tai laikā ar sevi,
Kad pēckaŗa dienests zvilgst ceļrādēs ilgās,
Man sirdī skan vīnsarkans brevis.**

**Un nožogojumos kveld asiņu ziede,
Pie mīlas kas nes pantu stūrus,
Pār var'vīksnēm vedīs man' tikai tā ietve,
Kas ielocīs mani jau pūros.**

**Un vārdiem būs beigas bez steigas, tie kusīs
Ar atnāksmes-atklāsmes šifru,
Mans balsiens tur sprakšķēs, līdz pēdīgi lūzīs,
Kā kritis uz koraļļu rifu.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
10:51
12.07.2022**

Sauldārzs.

**Tik šeit es jūtos pasargāts, kur raksti vējus dzejo,
Kur atraitnītes pārsteigtas pa sapņu ziediem klejo,
Kur smaršo pārdabības mežs kā jūta izzibsnīta,
Es pamostos ar cerību, kad redzu zvaigznes krītam.**

**Kur eposs dziļš guļ dvēselē, es sapņoju par viņu -
Par manu iemīļoto, sirdsceri un laimes miņu,
Ak, viens šai ceļā mūžīgā nekad es nees' bijis,
Nu spozmi viņas atgiedu, ar viņu skatus mijis.**

Ō, lāso manai cerībai tik dievišķs gaismas zenīts,

Un iemīlotās vaigs top saules dzidrs, staros vēdīts,
Tur acu krusa - lāzerstīgas - šaujas vienā laidā,
Kad mīlestībā peldamies un viņu vienu gaidām.

Ak, ienāc manā dvēselē ar smaīdu lakstīgalās,
Lai spētu laimi atjaust es ikkatrās debess malās,
Kur mūža pavediens tiek austs, jel, mīlotā, nāc klātu,
Lai kvēlinātu jūsmu šo un iedzirkstītu prātu!

Svešs neesmu es mīlai, nē, es apustulis viņas
Un tālab saucu ģiedrāk jau, kur aizplūst zvaigžņu sijas,
Lai iemīlamies stiprāk vēl ar katru spožu mirkli,
Kad mīlas laivā sauļojam ikkatru Dieva irkli!

Ō, zinu malu dievišķu, kur tikai gaisma mājo,
Ō, pārliecināts esmu es, tur kāzu galdu klājot,
Ka saderībā sevišķā, kas nu ir atvērusies,
Mēs ticēsim, pirms saule sauks, pa āri tālāk dosies.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:21
12.07.2022

Bezbrilles stāsts.

Nu joki bij' mazi - viņš noņēma brilles
Un rakstīja Brailā un Morzē,
Tad atira ceļi un šuves, un vīles,
Kāds pārmeta to, ka tas forsē.

Joki bij' mazi - tas nopietni teica,
Sarāvās sprādziena pušķī;
Tad spēkrati dejoja, cilpgaisus veica,
Līdz izkliedzās magoņu kušķī.

Katrā no gaisiem bij' vēdzele skaņa,
Tam bezbrillem bija ko sacīt:
Tas, nokāpis krastā no mākoņu bāņa,
Mums zibeni raidīja acī.

Joki tik mazi - tas žēlabās vilka,
Līdz satumsa spožākā zvaigzne,
Bet cauri tam izdrāzās kvēlākā žilka
Kā vakara dievdotā kaisle.

Joki tik skumji - tas pārlaimīgs sprāga
Un dejoja rokenrōldaiņas,
Kad uzkāpa tas Robinsōnkrūzō vrakā,
Tas atmeta diennakšu maiņas.

Viss palika izcils, kā mēdza viņš smieties,
Kad joki uz mūžiem tam vērās,
Tad aizgāja bezbrille narcisēs skrieties
Ik starpgalaktiskajās sfērās.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:55
12.07.2022

Gaismas mājokļos.

Un izgāja vārddevji sīvumā dzirkstīt,
Tie paši! - no jauna, kur peld daudzi šķirsti!
Kur vārdkaļi mājoj' iekš zeltroku prāvām,
Es dārgumus gaidīju līdzīgi pāvam.

Un ratos tur iejūdzās baltzirgi braši
Kā prāts, kurā elektra sprēgāja aši,
Es mācījos gaidīt un smaidīt tik plaši,
Lai piedzimtu dievi - tie dievi, kas paši.

Jau simtgadu trompetēm skanēja ziņļi
Kā jaunkoncerts-dimants, kā smaragda vižļi,
Es rūpējos dienām ar gaismu, kas jaudā
Ikvienam dot līdzsvaru, patversmi draudā.

Kad izgāja tautas tik svētlaimi godāt,
Es dziedāju skaņi - es izplūdu ūdā!
Gaiss smaršoja dievišķi kāvblāzmas spriegā,
Un grēks kļuva balts kā visbaltākā sniegā.

Es atvēru acis, lai brīnumu zītu,
Kā kristāls tas margojās debesu rītos,
Un karaļvalsts cēlās kā pasakains dārgums,
Zelts pāri ikvienam tad lējās kā pārjums.

Visvaldītājs Dievs nāca klajā ar ziņu,
Ka galds uzklāts kāzām, lai nākam ar dziņu!
Šīs kāzas, kas Jēra, lai piepildmi dāvā,
Lai traucam kā bites tik spārnotā dravā!

Jau debesu mājokļi doti ikkatram,
Lai ļaujamies šautrām nu, plīkšķoši ātrām,
Lai ieraugām laimi, ko gaisma vien dala -
Es zinu - šai dzīvībai nebūs ij gala!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:56
13.07.2022

Rakstlika.

Bija reiz jaundarbs, ko mācīja visiem,
To mācīja visiem pēc kārtas un drosmes,
Pēc pabeigtas spēles un skaņas, un rosmes,

Ikviens cēlās centrā caur jaunvizāžistiem.

**Kur tālībā skanēja mūzikas glāsti,
Ik apklusā kaimiņš kā Teodōrs Pirmais,
Pēc naktsjausmām skaļām tā atmodums sirmais
Bij' gaisis kā spārnoto likteņu stāsti.**

**Kā zibspuldžu skvēri un trešklasniekprieki
Ik atmiņa vijās un mācījās piedot,
Mans prāts nenogurstošais aizgāja viedos,
Kad palika pāri vien mīlības nieki.**

**Ar' Jūsminam bija sav' daļa no dzimtas,
Tas pratās ik tēvreizi godīgi izteikt,
Un mīlākās lustes tad bij' zobu birstei,
Kas redzēja dārzu, kur bija vien klintājs.**

**Pat rakstnieka spēlēm bij' jāspoguļojas,
Kā prot to ik laimests, kas mīl vodeviļas,
Un skrupulōzdienests dien's cerēja zvīlas,
Lai spožumu sadursmēs drebētu kojas.**

**Par spīti ikvienam, kas zaigo un bārstās
Ar atklātnīšziedlapām gravās un gāršās,
Es minēj', ka laimei būs jāsoļo maršā,
Kur mīt vārdu kupenas kairoglēs karstās.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:25
13.07.2022**

Kaimiņmūzika.

**Pārāk lēni - teici tu? - vai citādāk kas jādara?
Ak, šī ziema ilga ir, bet kāda tad ir vasara?**

**Par lēnu! - saki tu? - ej zini! - kur ir mana valoda?
Ei, tu! - tu zini, protams, nāk tā viņa tur, no avota!**

**Par senu? - jā, nūdien, - es minu - raustās zibens mēle vien!
Skat! - jā, gan, - es ticu! - credō! - tava knašā spēle skrien
Uz vietas! Jā! - man dabūts viss, nāc, cienājies, nāc, cienājies!
Par agru? - teiksi tu?, ak vai!? - kas manā vietā ciemā ies?**

**Ak, vai! - mans mutes zizlis šķel,
Un paliek vienīgs "manis dēļ"!
Un viss! - vai esmu stegozaurs!?
Jā, gan! Un reizē, nē, tu caurs!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:55
13.07.2022**

Gaismas karaļu zemē.

**Neviens to neredz, neredz gan, bet man ir sapņu karaļvalsts,
Kas liesmo zeltā, sidrabā - tā ir mans eksistences balsts,
Tur ciemos allaž viesi nāk, es ticu svētai rītdienai,
Kad Zibens Tēvs nāk, pātagodams pārkoņus ar rībieniem.**

**Ak, vai to cilvēks ieraudzīs, kas manā sirdī pārļots ir?
Par debešķīgo pilsētu iekš tautas folklōr's mēļots ir;
Tur skaistums neprātīgs dzimst jau, tas krāšņo manu apziņu,
Lai dzīvotu ik mirkli es ar sirdsjaunīgu atziņu!**

**Jā, sapņoju par vietu šo, kur daile pilnīgojas jau,
Tur valda gaismas karaļi, tur ciešanu un bēdu nav,
Tur zvaigžņu prinči, princeses ik dienas jaukas kāzas svin,
Tur zinu, ka man apsolīts ir viss, kas jauns, to prāts mans zin'!**

Jā, aicinu ikvienu es, lai karaļnamus rādītu,

**Tur saku - vērts ir pūlēties, lai ticīb's sēklu stādītu!
Ak, jā! - jel ienāc pilsētā, kur laistās dievīgs padebess,
Ō, nāc, mēs izredzēti esam - katrs viens - ir tu, ir es!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:14
13.07.2022**

Uzrotītā piere.

**Tu pateici man, ka tu dodies uz Glāzgovu,
Kālab man censties, lai tiesību maskotu?
Vēla bij' atraitnes ziedkopa glancētā,
Agrs bij' rīts, kuŗš vien dziedāja falsetā.**

**Glāzgovā mitējās pastmarku ķildoņa,
Policists kāpa uz oranža ziloņa,
Aiztrauca uniciklisti uz riteņa,
Palika bērni bez sīpolu siteņa.**

**Sirsenis pārvērtās smaidīgā fēniksā,
Raimonds Pauls strādāja metāla remiksā,
Pilsētas ielenes smaidīja mīlīgi,
Aiztraucās vilcieni, sildīgi, stilīgi.**

**Dodoties tevīm uz atklāto Glāzgovu,
Atminējos es par saulaino Maskavu,
Vienojās dzimtenes tagadnes maiņstrāvā,
Elpa uz visiem simts plaukumā aizrāvās.**

**Atkrita atkritējs klēpī tev, aizmiga,
Biji kā allaž tu skaņjūklī kaismīga,
Dzeja-plus-dziesma bij' vienīgā cerība,
Māksla, kas nepārspēta visur vērībā.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:17
13.07.2022**

Mūžības uzšņāpumi.

**Vai tas, kas mūks, mūk vien un skrien?
Vai tas, kas lejup mieg, tik snieg?
Es neesmu vairs istabā, bet tu jau Lielā Kristapā.**

**Man vienaldzīgs ir dusmu trauks, tu esi vienīgais mans draugs,
Un katra sirds, kas pacenšas,
Lai vada rītdien's ecēšas.**

Tā ir. Tā ir. Es saku sev, bet tu jau esi Zibens Zevs.

**Kā kodēšana dienas rit, pie bungādiņām likten's sit,
Mēs esam dzejas krājumā kā abstrakciju vājumā.**

Bet vien, bet vien plīst rungām viss, ko Likteņtēvs mums runājis.

**Nav vairs i' tautu jūsmas mums,
Kad satumst zenīts, lejas rums,
Kad tēvuzemei skumīgs vaigs,
Tik trejas zvaigznes ārē zaigst.**

**Tik vien ar rotaļdziesmiņām
Viss sarakstīts, ko pateicām,
Un visam vienmēr jāsākas,
Kā sirds no prāta atsakās.**

**Un viss mans tarakāna mūžs
Kā kniepadatas gals tik glužs
Plūst spēku atspēkos kā valsts,
Kam nepārspējamīgi salst.**

Es pārlasu tik rindas vien
Un vecas avīzes arvien,
Un senas vēstules, kas sūrst
Kā neizvestas meitas pūrs.

Kā pārejot mans likten's rit,
Un baigās stundas trīspadsmit
Vien saulcerītes atceras,
Kad nomodrasas atdzežas.

Kas pārlasīts, tas saliecas,
Un acīm allaž jāmiedzas,
Kā juteklībām neredz gal',
Tā mēness augšā sēri bāl.

Tik nepārmēti krustu man,
Ka vārdiem ira jāsaskan,
Es rakstīšos līdz krāsmatām,
Bet ne līdz ātrām atvadām.

Jau zināms - esmu novērtēts
Un bijis nelietis un svēts,
Tik tagad gaidu atnākam,
Kas ļausies ceļam savādam.

Uz sabrukuma mīlās krauj's
Dus pērle tur iekš raupjas sauj's,
Tā lāso dzejas rakstrullī,
Pirms atnāk pīles sargs tūlīt,
Tai jākrīt dzelmē putainā
Kā mātes sagšā rūtainā.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

16:06

13.07.2022

Vētraslaiks.

**Kad nogurst ceļnieka vaigs, drūms debess mālē melnu,
Vien zvaigznes sirdī teic, ka laiks ir apgāzt kādu celmu,
Dzi, ārēs, lietūs skalotās, tumšs pērkons atbalsojas,
Un dvēselupēs palotās jau bailes atblāzmojas.**

**"Tik vienu mazu ailīti!" čukst dzejniekspalva tintē,
"Par kalna saules smailīti, par atklājumu ģintē!"
Un nodūgst zods uz leju, veras dzeltējušā lapā,
Un roka raksta dzeju, aiznesīs ko ļaudis kapā.**

**Jauks atmiņuzplaiksnījums spēji rauj no domu murga,
Un roka apgāž tintnīcu, pil zemē tumša urga,
Te sajaucas kā vīns ar žulti sapņi, ilūzijas,
Rau, kā tie spēji vērpetes met un ar jausmām mijas!**

**"Ko uzrakstīt, lai saprastu nu manas ilgas, sāpes
Tas, gadīsies kam sauļā manas dzejas spīvās drapes?"
Te orkāns, kas aiz loga bij', nu drāžas dvēs'lē manā
Kā perkusiju ansamblis, kas bliežas dzelžu zvanā.**

**"Tik vienu mazu ailīti!" sauc tinte pārogļotā,
"Tu varēsi ar dzeju šo tikt debess taisnā godā!"
Bet cauri manim traucas aukas, neprātīgas drausmas,
"Jel raksti, kamēr vētra ir, jo vārdi plēnē ausmās!"**

**Traks vējš caur manu galvu skrej un atņem visu manim,
Es vēlos tak vēl pieķerties pie blāvās gaismas vantīm,
Tak orkāns spējāks šoreiz ir un mani triec pret grīdu,
Lai pats nu savu mākslu savā nāvē ierakstītu.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:53**

13.07.2022

Tikai dziesmas vārdi.

Stiklotā asara.

**Tu atcirti manim tik mīlotā veidā,
Ka skaistākā esi no pasaules meitām!
Ō, goze, ō, ceļš, tu patiesi nu esi
Visskaistākā vieta, kur stāt manam greidam.**

**Kad pārtrauci mani, man piepeši šķita,
Ka esmu es modies ne tā kā no rīta,
Ka spoguļu bumba man prātā griež dejas,
Ka kustas zem kājām tik raibraiba grīda!**

**Kas pateiks, kur sapnis, kur realitāte,
Kur meiteņu ilgas kļūt beidzot par mātēm,
Ak, ceru es vienmēr par cerību pārtapt,
Kas atradīs vietu iekš dārgumu lādēm.**

**Tu raustīji plecus un pieri ar' rauci,
Un teici, ka sapņo par to itin daudzi,
Es vēros tev acīs, līdz vērtās tās stiklā,
Tās biedēja tevi, kad māsas tu sauci.**

**Un neizpratnīgi mums ritēja laiki,
Es gribēju dzejnieks tapt. "Dzeja - tie tvaiki!"
Tā sacīt tu mēdzi, kad mainījās gadi,
No mellenēm zili kad kļuva tav' vaigi.**

**Mēs derējām kāzas, bet skatiens tev sala,
Tu teici, ka sapņojot es vēl bez gala,
Es atmetu dzejnieka dabu un lūdzos,
Tak vārdi man pantus iekš dvēseles kala.**

Mums pagāja mirkli tik neparedzami,

Kad cauri mums debesskrāpj' cēlās un nami,
Tik stiklota asara vienmēr man bija
Iekš sirds - tava pirmā -, ko sauci par tāmi.

Ak, ledus un uguns, vai dzirdat šos vārdus,
Šai mīlai ir pāri vilkts asiņu kaķkrusts!
Es ticu, ka ēteru augšējos slāņos
Es neesmu gaismai kā viņai es pārdots!

Un stiklotā asarā saspraucās kvēle,
Mēs nepazinām pēkšņi debesu, elles,
Iekš viņas mēs sprakšķējām, ziedonim nākot,
Līdz pēdīgi apklusā prāti un mēles.

Tik dzejnieka dziesma vien palika manī -
"Vai esmu es skaistākā?" Ak, tu vēl skani!
Un sasprāga asara pavasarsaulē -
Bij' laiks jaunas kāzas šai pasaulē zvanīt.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:51
13.07.2022

Es varētu ar' latviski! Ak, jā, to spētu gan!
Bet izlido man' bāliņi, kur svešas mēles skan;
Un māsas manas - daiļavas -, ko tīko latvju vīr',
Nu citiem būs par sieviņām, ak, kā tas likten's šķir!

Ō, varētu kā latvietis es mūžu pavadīt
Še, tēvijā, varbūt ko dižu arī izdarīt,
Bet manas miesas naktī kāds kā sapnī svaids vien
Uz aizjūrīņu tālīno, kur gepardēni skrien.

Ak, kālab ir šis mūžs tā lemts, ka paši pašus nīst,
Ka brālis nodod brāli, divi kad pēc vienas tvīkst?

**Ak, kālab dziesmas mūsu klīst kā migla rītausmā,
Kad saldi dusam vienatnēs iekš domām izaustām?**

**Es varētu būt latvietis, kas dodas pasaulē,
Bet jāmeklē man taisnība šepat, vai pagultē!
Man arī saka daudzi vien, ka pārāk plašs mans skats,
Kad nezinu, ko iesākt vairs, kad nezinu, kas pats.**

**Man pārmet, ka es iesākto nekad ar' nepabeidz',
Bet manas latvju dzejas vēl arvien mūs visus sveic,
Vai paliksim, vai lidosim - mēs būsime latvieši,
Kaut pasaul's smagum' nesīsim uz saviem kamiešiem!**

**#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
Zigurds Teikmanis
19:46
13.07.2022**

**Ja kāds.
Liktenīgi.**

**Ja kāds man būtu pateicis, ka pastarā šī kārta,
Man atbilde tas neskanētu liktenīgi ātra,
Es paceltos ar rīta skaņu caurvējā jo lielā
Un ietu agri meklēt to uz bulvāriem un ielām.**

**Ja kāds man būtu dāvājis par vienu vārdu vairāk
Te, nekā esmu saņēmis, es rakstītu jo kairāk,
Ak, ja mans sirdssauciens tik kluss, kā mīlēt man no jauna,
Kad aizbrauc tā ar brāli manu limuzīnā glaunā?**

**Pēc dienas klajā gurduma es ilgojos jo ļoti,
Lai mani vārdi degsmīgie būt' viņā spoguļoti,
Es varu tikai sacerēt vien' nopūtdainu maigu
Par vasaru viskarstāko, par stingstošāko taigu.**

Ak, ja kāds man tik būtu teic's, cik valoda man' žēla,
Es ieraudzītu to, ko neredzējis mirklī vēlā,
Es saprastu, cik zirneklis spēj noaust tīklu ciešu,
Ka arī varu cerēt es, ka kādreiz atkal smiešu.

Šīs nopūtas, ko aiznes vējš, lai krīt kā grēku pelni,
Tie atklās vēl, ka padebeši nemēdz būt tik melni,
Ka grācijā, ko mīla dod, es viņu ieraudzīšu,
Kad pagājis būs liktenīgi miljards sēru brīžu.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
21:24
13.07.2022

Stāvbrīdis.

No izsmeltām debesu uzviju tālēm,
No padomu klintīm uz uzvaras nāvēm
Iet vilnis cunami, kas matricās bālē,
Ko neredz neviens, tālab nedomā kavēt.

No sintakšu ģintīm uz atlaidu bāzēm
Es skreju kā viesulis tramdītām acīm,
Vēl nieki! - tie nieki! Kāds aizmugurpusē
Sauc skaņi, vēl novilkdams kažoku lācim.

Man' doma un strutas, kas vējrādēs sitas,
Dzen atvasi akmenī dievišķā ritmā,
Es nozūdu jūrā, kur pats saules kritums
Smok izdevībasnos starp dienišķām stibām.

Par smežām un liedagiem daudzi jau teicu,
Es vēlējos ārstēt, kas bija jau vesels,
Kad pēdīgi apgaitas rītausmā beidzu,
Zem manis tad sadega vilņojošs asfalts.

Kā kreveles ūdenī zaigojās baude,
Man neiztikt šoreiz bez līķrakstu šķautnēm,
Viens atbilžu tvērums kā dziļākās raudas
Te spēcīgi ieplūda dzenskrūvēs krautnēm.

Man iztikt tur bija no lācenēm rūgtām,
Viss Dievs mani trenkāja medībām plūktām
Uz urjavu gaviļu spēkratiem sūktiem
Starp lūdzēju dieveņiem, vairs neizlūgtiem.

Jo atrast neviens jau vairs nevar nekādi,
Ja nemeklēts dzīvē, ja neēsts ir sāti;
Tik diplodoks viens manā sirdī sit šķīvjus
Un cer, ka tā skaņdarbs būs žūrijā izjusts.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:34
14.07.2022

Rudens rapsōdija.

Tu uzskrullēji uzplečus! Kāpēc tā izdarīji?
Es varēju starp vientiešiem, kad viņus sasildīji,
Vēl savu tiesu atmaskot, ak, mīlotā, vai zini,
Ka naktis vadu briesmās es, kad lejas tavi vīni?

Vai uzzināji kaut kur tu, ka nostalgiskā bauda
Nāk rudenī no ābola, kas rūgts, un rudzu grauda;
Tik atzvilstos es, prātodams, kur miers, kur miera jēdziens -
Viss gaužām mainīgs mūsos ir, kā tavs tās mīlas slēdziens.

Un atpestītie gauži raud, kad nobirst egļu skuja,
Tad glaudies tu pie noktirnes un vecas, sirmas tūjas,
Un tūja esmu es - tā izliekos, kad nesagaidu,

Kad apsveicu es tavu dien' ar sagrimētu smaidu.

**Tik daudz man dzīvē uzslavu, tak lemts tām izrakstīties,
Kaut varētu ar tevi es vēl reizi iepazīties,
Deg nami pašos pamatos - tie mūsu nami ira,
Kad atminam, ka it nekad tie mīlā nenomira.**

**Lai jēdz, kas jēgdams sajēgt prot, es mulsīšu pie tevis,
Jo neesmu vairs pasaulē un neesmu pie sevis,
Tik tāļa atbalss kavēt prot pie tevis manas acis,
Vei, katrs viņu skats iekš rudeniem kā ķērpis sadzīst.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:01
14.07.2022**

**Senstāsts.
Ceļojumgadi.**

**Ja neņemtu līdzī es dzīvē neko, ja vien spētu es dziedāt un dejot,
Es dietu pret sauli, pret mēnesi naktī un daiņotu, ceļceļos ejot.**

**Es vīrs, tikai vīrs (kur bez padoma vīriet's!) - tāds pats, kā ir visi un citi,
Ne tāds, kā ir paši, bet tāds, kādu pieņem, kuŗš lido ar kaimiņu biti.**

**Daudz ierakstīts garā, daudz darbu mēs darām, es viens šinī pasaulē šķietos,
Bet veiktu es visu, lai būtu, kur esmu, ar vēju lai neceļos skrietos.**

**Daudz izaicināto un izdaudzināto, man prieks! - lai ir visi kā sevis;
Mans tēvs kādreiz teica, ka viss ir, kā jābūt, un tēvs itin visu man devis.**

**Kur atgulstos lejā, tur pamostos augšā, šo līniju allaž es velku;
Un pasaule uzceļ man sidraba mežģī un vidū liek zeltzelta elku.**

Tik pārstāt? Ne pārstāt! Es klabinu burtus, lai mašīnā netrūktu tintes,

Tā rakstāmā mašīna ira no mātes, vislielākais man tas ir vinnests.

**Kaut izlaužas dažbrīd tie cietākie vārdi, es atgriežos dzimtenē aumež,
Es zinu un ticu - tas garā man rakstīts, ne tik paņēmienā un gaumā.**

**Es cerēšu saules un mēneša naktī, es cerēšu dzīvi šo lielo,
Lai spētu es bērnus vest daiļākā mākslā, ar krāsām un dzejoļiem mielot.**

**Un neredzēs gala šai ekspedīcijai, kur visi mīl mīlēt un dāvāt,
Kad apgulšos sirms es no ceļojumgadiem, birs pasaules ziedi man lāvā.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:38
14.07.2022**

Kaildzeja.

**Un pildīja mani visdažādas lomas,
Tās sitās uz nebēdu karcerī manā,
Kad dunoņa ausīs par džinkstoņu tapa,
Es spēju būt viss. Spēju klausīties sanam.**

**Un miers bija nāve, bet pildījos klātan
Ar stāvredzēm, stāvsvecēm godībā kādā,
Viss pārtapa vienmēr par greizsirdi fiksū,
Kas debesīs daļsvītras vietā liek iksu.**

**Kaut bija pamazām man apnīcis gājums,
Es tvēru vēl krevetes, kuŗas es rāju,
Un cietsirži cēlās pret mani un iezās,
Kad paspēju izrāpties ārā no tiesas.**

**Tik sekla un pliekana dzeja bij' šite,
Kur lasītājs domā par ēdienu lietām,
Viens vārds - un tu zudis! - bet tevi vēl citē,**

Kad palaujies labi jo līdzīgi biedam.

**Ne beigu, ne malas tam savārsmojumam,
Kas plaukaļājas manās censonā gaitās,
Tik dzejnieku vienu, kad velkam pa dūmam,
Es pazīstu, radiō atskan kad "*Smaidās*".**

**Kaut varētu gulēt es liepziedu mūžu,
Kaut varētu pārtapt par taureni, mušu,
Es vinnēšu līniju burtnīcā tikai -
Tas lemts vienmēr, allaž ir dzejiņai plikai.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:52
14.07.2022**

Aculiecinieks.

**VARBŪT varētu to un to! Saku es dziesmīgi!
Uzplūdus mainīties, skatīties briesmīgi!
Uch, kā tur varētu vēl un vēl salēkties, -
Aicināts viss ir, kā brīnišķīgs saldēdiens.**

**Kā iespētu pauguri sarunāt loždančus,
Plejāžu mistiķi centrētos āliņģos,
Iznāktu grāmata, sēklota, auglota,
Izspriestu sekmes tad dziļākie kōmiksi.**

**Nosaukums zālēm tad tikai vien ālētos,
Debesis erosa krāsiņās mālētos,
Kapteiņi meičas uz kuģiem vien guldītu,
Koknešu lāčplēši kangarus rūdītu.**

**Njā, ko lai saka pēc lielbuma prasībām,
Esam ar mieru vien cimperla esībām**

**Doties pa priekšu ar aizmugurkājībām,
Ļaujoties priekšmetu distanču vājībām.**

**I tur būs ogaines, i tur būs priedaines,
Sacerēs rumpji tik svētsaldas dievaines,
Sakusīs pelašķi dzīvžogu atstarpēs,
Binārie redzokļi sākumus atstartēs.**

**Viss. Viss. Viss. Es esmu aizmīdījis.
Viss. Jau. Nav. Es neēju, es - nāv'.
Kaut. Kur. Plūc. Bites vēl jau dūc.
I. Man. Prieks. Aculiecinieks.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:12
14.07.2022**

Piepras(m)e.

**Aizgāja tautībās nomiega moments kā lotō,
Es spēju vien raudāt un deklamēt motō,
Kā darīja tēvi pirms mums, kā ar' sēca
Kāds dūminieks augstajos kalnos, kad kurtuvi slēdza.**

**'Labs mirklis' tu saki, bet pēdas tev staignajā mālā,
Es nodevies esmu, lai dziedātu apcerē bālā,
Mans brīdis nav tavējais, otrādi liekas,
Kad sniegs snieg tik lēni, līdz pats neapsniegas.**

**Man vaicāja daudzi, vai esi tu Kristus vai soģis,
Jo redzēja to, ka man allaž ir pielādēts stroķis,
Bet klusēju allaž vai metu ar roku, vai smiltīs
Ar pirkstu es rakstīju dziesmas, lai dvēselei silti.**

Tā pagāja gadi, un teikas bij' cerētas ne tik par mani,

**Bet arī par līgavu daiļo, ko mīlēja avju tie gani,
Un tautības aizplūda zemē, kur tikai viens jēriņš vēl klīda,
Pie mātes krūts atminējās tas, ka pienu reiz mazotnē zīda.**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

Zigurds Teikmanis

17:57

14.07.2022

Seriālstunda.

Bērnībasapnis.

**Tur pavēle skrauta, tur rakstīts, kā jāviz
Ir elsām, kam dzimtā ir ziemeļu kāvi,
Ak, pavēļu slejās un ziedpušķu lejās
Vai nebūšu gājis tik priekšību ejās?**

**Un galvā tik daiņas veic filigrānapļus,
Vējš atnes tik daudz manim bērnības sapņus,
Es meklēju laikam - pa pusei uz divi,
Lai vadītu skaldnēs es priekpilnu dzīvi.**

**Svešs mežs, bet kas svešāks - vai es, vai tie treji,
Kas zina, kurp aizlaižas ilgas un vēji,
Pavisam ij citādāks rādās mans žoklis,
Kad atpestī mani dziļš mierastāvoklis.**

**Es iegūstu vairāk šai pēctiesas spriedsmē,
Un laikam jau tas man' visvairāki priecē,
Cik daudz dažai kustībai iztēlē vaļas,
Tik arī man iepriekšējasaras sāļas.**

**Lai notiek, kas noticis, esmu arvienu
Ar mieru, kad bērni nāk mājās ar pienu,
Tie slāj pilnām sejām ar vicotiem spārnieniem
Un atklājas reizē ar dievišķiem vārdiem.**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

Zigurds Teikmanis

18:26

14.07.2022

Laimība.

Spožums.

Dievišķība.

**Dzimst jaunas skaņas - tie latvji jau būs!
Un apskauj jau var'vīksnes it visus mūs!
Bazūnes atskan, un eņģeļi dzied,
Ak, tavu svētlaimi! Mīlība zied!**

**Pantos, kas svētsvēti, godība dzirkst,
Zeltītās upēs ik mirklis jau mirkst;
Dāvātā mīlā jau vienojas sirds,
Paceļas pilis kā nākotnes šķirsts!**

**Dziediet jel skaļāki, matroži, zēn',
Princeses, karaļ', no sendienām sen
Zinaities brīvi, kas dievišķi gail -
Tā, lai nevienam vairs nebūtu bail!**

**Ak, tavu svētumu, jaunsaule mūs'!
Dzidri, tik teiksmaini likteņstrauts plūst!
Uzaust jau gaisma, kas dvēselē ber
Spodrāko spozmi, kad acis tā veļ!**

**Biedrojas draugi kā nākotnīb's klints,
Kurai ir virsū likt' atmodas ģints,
Zvaigžņstaru vērienā katrs jau māk
Celties no nāves, kad daiļdziesmas sāk.**

Nāc jele gaismā, es aicinu jau!

**Nāc, kur ne bēdu, ne nedienu nav!
Elektras tornī spraud kaŗogu mīl's,
Izzini laimības skaidrākās dzīl's!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
21:29
14.07.2022**

Terjera karjera.

**Par porcelānlellēm es stāstīju kādreiz,
Ka ceļš tām ir vidutājs kalnos,
Un Dievs atbildēja, ka tieciens ir pareizs,
Līdz spriedējs ir pats neapgalvots.**

**It visur bij' dzeja, ko dziedēja psalmi,
Kas mūzikā vijās kā šablōns,
Tak man tika dzīties, kad salūza salmi,
Pēc zemes, kas mirdz tā kā dublōns.**

**Es runāt vēl nemācēj', visi man mita
Uz krellīšu dzestrajām viešņām,
Kad auras kā dimanti dvēselē krita,
Es lauzos caur smaragda biežņām.**

**Un sajutos labi, kad pārspēja mani
Viens salēciens pirmšķiras jūsmas,
Vai tiešām man bijuši bija vien plāni,
Kas rakstīti likteņu plūsmās?**

**Ak, zemmēra līdakas, neteiciet nule,
Ka jāstaigā vizošās gaitās!
Es izzinu spēku, kas nemanipulē,
Kas tik arvien grūstās un spaidās.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
10:15
15.07.2022**

**Slava.
Slava.**

**Vai klints, vai akmens! - skrien arvien,
Olis ripo tāl' - nudien!
Veļas veļu laikā veļ',
Gailis zelta rasmā zeļ.**

**Vien un vien, un viadukts! -
Tas ir mūsu maizes sprukts,
Neizpīpēts huligāns,
Ieeļļotais paraplāns.**

**Jā, nudien, bet sirēnas
Peld, kad viņu spuru ass
Izceļ miniatūras nu,
Laimīgais lai atrastu**

**Tās. Bet čipendeilu kluks
Ir vien medus kārtas puksts,
Kad starp kājām astes sprūk,
Simtreiz četri ir viens 'lūk'!**

**Izvēlos no līdzskaņām,
Piecreiz tūkstoš ir tik 'ņam'!
Miglas acis tīrumā
Vada sērsnu birumā.**

**Ak, tu tavu brīnumlakst!
Esmu tevī ģildens raksts,
Tēvij's eposs varenaiss,**

Karātavu varētājs.

**Un tik zobu austerēs
Allaž paslēpjamiēs mēs,
Un ar lielu līkumu
Iesvētām ik tikumu.**

**Neprecināit manis, ak,
Cilvēks palikt var tik traks,
No ik zemūdeņu tās
Strūklas apūdeņotās.**

**Un neviens ar' nepateiks,
Beidzies kad būs lauvu streiks,
Izšifrējot vedeklas,
Krūtīs aug tik ananass.**

**Dzīve jaunas krāsas svin,
Kamēr atskaņas tu trin,
Iedzersim par visiem trim -
Lielās tiesas skābeklim.**

**Klusu skaņu atmiņas
Lai no zvēru krātiņa
Zīmē nepārsteigtas ail's
Tuvutāl' - no kores smail's.**

**Un ar veiktu grimasi
Raudzīsim tad sienāzi,
Beigas kuŗš tik izčukstēs -
'Beigas-sākums' esam mēs.**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

Zigurds Teikmanis

12:14

15.07.2022

Dūksts.

**Cik cīņu var izcīnīt bezsvara cilvēks,
Kas dus,
Cik var mīlēt un izmīlēt zieds, kas
Tik kluss,
Cik var izcentrēt melus, kas kaimiņos pikanti
Žūst,
Kālab sprengties un tincināt, vēlēties visu,
Kas būs...**

**Visa atskaņām brangām un tieksmēm, kas saulvežos
Plūst,
Tikai vienu es paredzu - dzīvi, kas azartā
Kūst;
Katra diena lai dzīvota tā, lai sirds vajātā
Pukst
Cauri iežiem un senlejām liepās, kur paceļas
Krusts...**

**Ar ikvienu, kam atziņa plezīros šķaudoši
Gruzd,
Esmu ticies, lai nodevas, mesli ne ļoti vairs ticībā
Sūrst;
Divi vagas ir novilkta stāvē, kas netieši
Kust,
Tā kā ābele vējā, kam inerce stāvliesmas
Čukst...**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:38
15.07.2022**

Tas pats ceļš.

Bezritma šaurumos, klētsdravu caurumos
Viss ir, kā parasts, vēl parastāk stāstu,
Kūtīs un steliņgos, zaļākos lauros posts
Paceļas pantiņš, ko vieglītēm glāstu.

Pārprastas vienības, pavasarīdievības -
Viss ir par degsmi, kas atceras dienas;
Bet taču visam ir jāsākas kādreizēm,
Kamēr klāts galds, kuŗam virsū ir mielasts.

Satveŗam cietumus, rīvējam viedumus -
Joka pēc izliekamies, ka mēs slogā;
Gailis dzied vakaros, saule aust rietumos,
Brīnumu puķīte ledlauze logā.

Miegainā atvarā, sniegotā vasarā
Ātri ir sarakstīts ceļš, kas nes zīmes,
Aktīvās slēdzenes maiguma kazarmās
Vienmēr un visur vēl darina rīmes.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:27
15.07.2022

Protomēlskan.

Ar gaidīšanu, smaidīšanu - anu, anunaki, i,
Līdzsvaridozi, līdzī-svaru - aru, arunaki, ki.
Esam gluži tā, kā brūži ūžo, ūžo, ūžinās,
Un par velti ceļas ķelti - elti, neiemūžinās.

Smaids ar smiekliem - iekliem tiem.
Tiemkā, iruz, irkāir.
Kāri-vāri, ceļambāri, marē-skarē, arē tā.

Krūtis daiļas - aiļas-aiļo - uļo guļot vēlkāar;
Čipstrotuārum - spārumdreife
Skaņuligzdās
Pacenšas.

Prāts ar miņu, bezapziņu
Konfūcismā dievojas,
Ģitārspēle suminātā
Jaunos grifos rievojas.

Bezmklannte, ante, bante - mklantikum paradoks,
Trinnknntnnknn efknnannde - blfksiksum aratoks,
Kleksantrimkte, frinktum, antum - sitkomfleksum aināžoks,
Fleksikumnte, ainežflonnte - brahmanukstik flekhte oks.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
Zigurds Teikmanis
18:31
15.07.2022

Kārtis.
Bhakti.

Vai dzirdējāt ritmu jau manu un jūsu,
Kas mīļmaigi ritinās kvēlē?
Es nebiju miegā, kad gāju uz dusu,
Es biju vien karstākā ellē.

Kur vietas nav dzejai vai dziesmai jo tvirtai,
Jau pludoja asiņu strauti,
Es aizgāju cauri ik tavmatu cirtai,
Jo ceļi tur nebija ļauti.

Es iedegos kaislē, kad atvēries manī
Kā ziedoša pīlādžu tveice,

**Es saucu par ercenu tevi, bet - mani! -
Tu biji viskarstākā kreice.**

**Tur uzblīda uguns, kur gāji vien gaŗām,
Es zaigojos tevī ik naktis
Un tapu es aizsaukts vissīvākā garā,
Kur gailēja brīnišķīgs bhakti.**

**Vai spēšu tā mīlēt es mīlu jo strauju,
Kas liesmo ik kustībā tavā?
Es, sasniedzis stāvu un bīstamu krauju,
Nu sadegu pretmīlas gravā.**

**Un gana man nav, kad tu saki, lai beidzu,
Jo uguns deg mūžīgi - zinu!
Un tagad, kad izvelku pēdīgi kreicu,
Par pīķi tu topi, ko svinu.**

**Jā, pretestīgs daudzviet var būt izdziedājums,
Ko pazīst vien elsas no gara,
Tak gribu vēl smelties, kur vīnsārtais klājums
Kvēl kairi no klēpjotā spara.**

**Un gribu es mīlēt tik vairāk arvienu,
Spīts manī kuŗ bezvaldas zibšņus,
Kā tevī es aumež tik neprātīgs skrienu,
Tā debess lej uguņu viņņus.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:08
15.07.2022**

**Otrā pusē.
Aizspogulija.**

**Nē nav nē, ja viens ir div', - ou'jā, ir viens, bet trīs ir trej'.
Veldze-māte, valdzi-nāti! Kurp skrej, dūja? Manī vien.**

**Katris zilbis, diebj pa ģildi stacionārais telefons,
Akcionāri - pārpasimtam leģionārais feļetons.**

**Akcikjauki! Man plīst trauki! Jebvaikātur - esiviss.
Un - parcikmēs kalti mūžam - seksuālais spriedeklis:**

**Maijvabdžkores - unnošņores - neatdalīts ogulājs..
Tekla-mantra, mana tante! Mamma mia! Ir tik grājs!**

**Gribu zīties, neapdzīties, saplūst straumju kadencēs,
Laipavisam esam *Nissan*, esam daiļās sekvencēs!**

Ou'jā

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:36
15.07.2022**

Ieplestajam (-ām).

**Tik tīrs! Tik gaužām labs un tīrs, ak, pļauka!
Jauka! Un tu spried, mans eliksīr.
Un spried tu, kamēr programmē
Man naktīs 'miku-miku-mē'!**

**Labs, tīrs! un svēts! Tu godavīrs - tā vērts! Ak, 'tiku-tiku-mēr' - tu sver, kad
atkal celsies virsa virs! Un irs, un mirs! Viss ātri birst, bet godā paliek
goda sirds.**

**Un vien pēc karaļvalsts, kas krīt,
Mēs spējam zvejā iezvalstīt
Ik rīta rātņo puduri,**

Kur gāršo daiļi puzuri.

**Mans Tēvs, akvien, kā laiks jau tek
Pa mūžīb's slejām atvērtām,
Un, zini, traki! Vienmēr sak',
Ka labi būs ik nāvētam -
Ik sapnim tam, kas lokās man
Kā zibens zobens, asi trīts,
Lai tur, kur vārdi neatskan,
Es būtu dievišķs laimes rīts!**

**Pā'taga, paga, dari nu, kā māķ',
Un dari pilnīgu šo skrej',
Lai mana laime nāk
Pa zibensnovedēja ej'!**

**Akvien! - mans mūžs kā koķetē
Ir ielikts smaršu buķetē,
Kur urbjos dzelzceļtranšejās,
Kam prātā vējus dzīt un brāzt!**

**Mans Dievs! - tik daudz ir pasaku,
Vēl vairāk raudu asaku,
Bet līdums mans māķ arī tā -
Māķ raudāt sapnī aprītā.**

**Kur esmu ticies divkaujā
Ar savu ēnu maldīgo,
Tur goda kurpes izaujas
Un caurduķ zinti valšķīgo.**

**Aķ, minēts tas, pirms mūžs ir šķirts,
Ka līnijraksti burtotie,
Kur sirds un dvēs'le arī mirdz,
Tie iztēlojas, ka tiem tiek
Ar' kumoss lāga līdzību,
Kas ved uz spozmes drīzību,**

**Tak manim cits ir gara mets,
Ko neredz apbruņota acs!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
21:19
15.07.2022**

Savākušais.

**Man meta, man svieda ar darbībām visām
(Kā dzirksteļo atmata vējā)
Pār galvai, pār skaustam līdz drebuļiem, trīsām
(Ar trešajo aci šai dzejā).**

**Tik neredzams kļuvis viss spēkainā slīgā
(Es esmu par mattiesu tuvāk),
Un, griežoties atkal iekš līgjaņu līgām,
Es ticu, ka zelts manā druvā.**

**Ū, dievietes, sakait, vai nava par agru
Man mosties no simtgadu miega!
Es neesmu nācis, lai kļūtu par vag'ru,
Bet to, kas ir trūcis no diega.**

**Ak, pukojošajies, vai dzirdat, kā esmu
Es mērojis trejsešas jūras?
Pats sevi es izlicis biju par ēsmu
Tām haizivīm, kuŗas jau kuŗas.**

**Ak, pārmetiet vēlreiz man visu šai gaismā,
Ka plaģiātus darinu allaž,
Ka ziedonis manī nav dzīvs, gailis aizsmok,
Ka dzīve man teju jau galā!**

Un izspļaujiet kritiku dzejrindu dzelmē!

Vai zināt? - es esmu, kas esmu;
Es nemāku staigāt, bet protu gan peldēt
Un ceļos ar pirmrīta dvesmu.

Lai veltījums mans skrien caur sienām un dauzās,
Es palikšu tēvsētas auzās,
Lai dzird manu dzeju, lai visi nu klausās,
Lai saņem to abās'i plaukstās.

/veltījums _____ /

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
21:56
15.07.2022

Mūsdienu latvju tautdziesmas.

Ļaudis redzēj' enerģiju,
Bet es tikai ziedu viju -
Māllēpes, kas vienmēr zied,
Gaili, baznīcai kas dzied.

Katra jauna tautas daiņa
Atnāca kā dzeja Raiņa,
Kibernoziegumus vējš
Lauza, pārsaulīgi spējš.

Uzgāju es trejas priedes
Kā no interneta vietnes,
Kolīdz dega pamats man,
Dega dvēs'le arīdzan.

Netaujā pēc vāras tautas,
Bet pēc pikolō tās flautas,
Kuŗa dzirdēs rītdienu

Tā kā pārkonrībienu.

Eklektijas pārļu mijas
Nāk no jaunas kolīzijas,
Etnisks grāfs ar marsieti
Izdarina farsieti.

Tikumības augstās klintis
Iet kā domas (leišu '*mintis*'),
Kad es esmu saprātā,
Daiņoju es ārprātā.

Divas liturģiskas āles
Mājup nāk no dižas balles,
Izrakstītas kopības
Spēcinās jau stropībās.

Katra maza ļaužu dziesma
Ir kā desiņa uz iesma,
Mmm, cik garšīgs šķiet nudien
Šašliks griliņā arvien.

Degslānekļu dzīvā malka
Ir vien vīrs pēc rudens talkas,
Sakrāls mīlas dziedājums
Ir tik tāli braucošs jums.

Ekschatlīzes baravikas
Saucas daudz no Vecās Rīgas,
Kuņā salikteņu drudži
Ir kā bučiņas un buči.

Zebedeja staltie dēli
Pasakā ķer baltu peli,
Kadencīšu marinādes
Šodien iztiek jau bez skādes.

Skolas sola maigie griesti
Salātos ir neapgriezti,
Kad tev jāriko ir dejas,
Jāizmūk no bezizejas.

Kraukļa melnu melnie spārni
Binokulāri kā gārnim,
Viss ir apvērsts mūsdienās,
Kad mēs ejam pusdienās.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:36
16.07.2022

Hakeris.

Ko pateiks kāds, kas savgrupē, kas savrupē, kas ātrrunā, kas lidina?
Tas bizina, tas vidina.
Un post-post-mūsdien's zibina,
Tās kveldina un peldina.
Kas pateiks runu mūžīgo un augstfrekvenci dažādo, kas post-patiesīb's
laikmetā
Spēs redzēt zemi laimīgo?

Es zinu, spēju pierēs riekt,
Kā varu arī nierēs triekt,
Kad runas sievām nebeidzas
Un mūžs ir ūdens lēpei mazs.

Mans sapnis koncentrējumā
Ir atrast viļņus sējumā,
Kur rītdienības akmens salts
Ir dzīves ciklā nenopelts.

Bez sapņa nakts kad atrosās,

**Es kožu tīklenģarozās,
Cits redzējums, cits vīdējums
Ir dots, kad laistās mēness jums.**

**Un vēsā mīlas dzelonī
Var atdzimt jūtas svelonī,
Kad post-mūsdienu atradums
Būs nāvīgs trieksmes pārākums.**

**Ko pateiks kāds, kas oponē, kas artikulē, svīdīnās?
Es esmu tikai hakeris. Un zināt to!
Kas spīdinās!
To atcerat!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
21:33
16.07.2022**

Gala izredzētie.

**Tik rāms, tik rāms šis laiks (mans Dievs!),
Cik rāmīgs tas var būt!
Es esmu tas, ko sakies tu, -
Mans likten's nepazūd.**

**Jel teici ritma bezapziņu
Cēlos vakaros!
Kad es ar savu cienīgcīņu
Kaujos sakaros.**

**Ak, jel! Par manām milžu krēpēm
Diendusība tvan,
Kur ērcīgs pienapuika drēbēm
Piešuj to, kas skan!**

**Cik daudz var cilvēks iegūt vēl,
Kad mantojas no jaun';
Mans spēks ir mana sirds, kas kvēl,
Mans prāts, kas brīvs no jaun'.**

**Kad nesastopu vadtēmas,
Es esmu tik un tā
Viens braucējs senās Atēnās
Un mīla līkumā (tikumā).**

**Nē, neparedziet cita man,
Kad līgst tik miers un Dievs,
Es būšu visāds arīdzan
Kā dinamītiņš tievs.**

**Un piepildījūm' manim dos,
Kas būs bez sapratnes -
Ir salabots ik laimes plosts
No zelta atradnes.**

**Un savu cerīb' visi ļaus
Kā meiču jāņdienā,
Tad pasauli šo eņģ'li pļaus
Ar duku skāvienā.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:45
17.07.2022**

**Tā mašīna, kas mūžīga.
Visdižākais loms.
Roja.**

**Khe, skan smieklī (diezgan viegli), ha, kā atbalsojas,
Es pa savu sēru ietvi atnāku no Rojas,**

Hi, mans deguns saules gaismā iededzis kā ronis,
Bet man pāri laistās viss kā Radītāja kronis.

Varu arī lēnāk teikt es spriešanu un gaumi,
Bet es visu savu dzīvi peldējis pret straumi,
Kur mans prāts dzirkst vijīgāk, es nometinos ātri,
Lai nevaizētu tielēties un skaistokļoties bādri.

Man sacīja kād' vienība, ka skelets saskaitļotais
Ir mana mīlas dumpība un jauna krāsa otai,
Es gribēju vien ticēt tam, ka mana eksistence
Būs pārpilnīga kādudien, kad pārsprāgs kāda lendze.

Ar' gaismas ceļš, kas absolūts, var mīlēties pa jokam,
Un katra pikta sajūta ik vaļavīksnes lokam
Var būt par jaunu sākumu, kas spīdēs Etnas garā,
Kā savu dzīvi atdevu es maija novakarā.

Es zinu - katrs dažāds pants šis ir kā mana dzīve,
Ka acīm otrādām es minu, kad plauks mana īve,
Par Vārda cenu mūžīgo par daudz es izprātoju,
Kad vēl es pastaigājos vēsā mierā jau pa Roju.

"Tik nemirkšķini!" saka man ik dvesma dvesmojošā,
Es varētu gan atbildēt tik sauļā, lielā, spožā,
Bet mana māju klātbūtne arvien liek maniem soļiem
Birt ekstāz's rēnā aizrautnē, kur vieta ūdens oļiem.

Par visu vairāk domāju, kas būs šais keramikās,
Kad pretkustības nogrieznēs es vēl atlikulikās
Par scenogrāfa likteni un kokcirtēja lomu
Reiz mājup pārvedīšu tad visdižākajo lomu.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

17:49

17.07.2022

Rīta gars.

**Cekulaina zīle dzieda, man ozola vaiņaciņš,
Vakarrasas tīklojumā zaigo bezbēdīgi viņš,
Katra mana rūpju nauda auklējas kā māmuļa
Gaismas audu nervos tā kā cerības iz āmuļa.**

**Prāta audu kristāllāses dzīvo sevis pašu dzīv',
Man ir piecas iztikšanas, kuŗām esmu aumež brīvs,
Triecienspalgās putnu dejas rīta svaigā dzeštrumā
Svabina no aizmirstības, tumsas dziļā plēsuma.**

**Jaukāš tēvu dievu daiņas dvēselē man samijas,
Skalojos es mīlas palos, kuŗi garā pārvijas,
Katra jūsma jaunīb's dēkā izcilībā vadinās,
Tikai ēnu rieta steiga sirdī neatgādinās.**

**Plūciet manas ziedu sagšas, nāciet brīves palienēs,
Tur kur sapņu zeltzivtiņa savas pārles paliek nērst,
Izvedieties no tās zemes, kuŗa jūgā turējus',
Lidojiet tik augsti tur, kur putnu bērni korē dus!**

**Dziesmu gara saldās ilgās mostas mana acs un balss,
Manā prātā ceļas jaudā zibenskvēlā latvju valsts!
Saņemiet par brīvu allaž pantus šos, kas uzvar vis'
Tagad, kad es, zemes arājs, laimīdumus uzaris.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
11:16
18.07.2022**

**Lasītprasme.
Maratōns.**

Katru vārdu izlasījām, atbildējām, noteicām!:
Izlasītā viņpasaulē spoguļus mēs uzveicām,
Īpatnējus acu mirkļus ledushallē skaitījām,
Sarežģītos atlaidumos cauri visam smaidījām.

Bezgrēcīga nāves dzeja galvaskausus virpoja,
Sprīžmetēji 'Dullie Daukas' apkaimītē cilpoja,
Seši jūgi senu rakstu maizes vietā uzklājās
Galdu, krēslu uzvijiņā, tā kā sirdis uzplājās.

Gandarītās atslēdziņas sapņu upes lielīja,
Viņās trejpapieces straumes ūdenskritum' ielīja,
Nepabeigtas mīlas vārsmas kalvēs ieritinājās,
Katra burta svaru aukla savus darbus zinājās.

Pasmaidlejas-auzusejas aktīviski ņaudējās,
Mana gara gaŗie mestri, mesli nepazaudējās,
Atmetamās zvaigžņu runas kaklā sīvi iespraudās,
Uzziedēja chrōnikas it visas, laikā iekļautās.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:02
18.07.2022

Par mata tiesu augstāk.
Kalahari.

Es vēlējos reiz laikrādi, kas teiktu augstu godu
(Es vēlējos, un tomēr zelts ir, zelts ar zelta podu),
Kad as'ras riešas acainēs un acs ir galā viena,
Es izvēlos, lai manim nebūtu vairs parāddienu.

Kad saslīgst laiks ar medainēm, es sveru maizi, miltus,
Lai galā manim būtu gana daudz to laimes tiltu,

Pirms uzspīd sala dzeguzes, pirms miegs sauc nāves skalā,
Es lidoju uz ārzemēm, uz visu mīlu salām!

Pat maizes riecienam nav svešs šī laika smelgtais auglis,
Kad pārvēršos par putnu es, tad protu skriet kā krauklis,
Un mazām mīlestībām ir it viena jauka skaņa,
Kad pazīstos ar meiteni, kas nāk no cita slāņa.

Es Dienvidsusējā kā mežnieks protos savu amat',
Neviens nav nācis pasaulē, lai sirdīgi to lamāt',
Bez vienas viens! - tu esi tāds, un esmu es tāds arī,
Kad sirmās dienas pavadu es senā Kalahari.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:36
18.07.2022

No rožlapu dainām.

Vēss laiks, un mijas mani gredzeni,
Tie liekas kaut kur redzēti,
Nav dvesmas miesta sirdī tur,
Kur esmu devies mīlu kurt,
Kur sadeg vienkāršs laimes klans,
Es esmu devies ņemt, kas mans,
Kur varu mīlu sasaistīt,
To spēju arī atraisīt.

Bez manis divsimt jodelē
Tie ļaudis kuģu žobelēs,
Kur trinas samaksa un naids,
Tur vežas laivu maigais smaids,
Es esmu burtu ābece
Un nenoteikta apredze,
Kas iet pie viņas vienas vēl -

Tās meičas karstās, kuŗa kvēl.

**Mans rubīns, seģenēs kas zvīl,
Ak, tevi arī sirdis mīl,
Kaut pāri sen ir vecais laiks,
Nav zudis nodevības baigs,
Kad esmu tevī, rubīns mans,
Ir arī skaidrs meičas plāns
Durt mani dvēs'lē šitonakt,
Lai spētu manas domas zagť.**

**Ak, mīlu es to daudz par daudz,
Lai kur es esmu, mani sauc
Vēl tuvāk mīlas ABC,
Kur mani jūtas apglancē,
Lai kas man zvana šodienā,
Es esmu asins kodienā,
No brīža šī, kā ilgojos,
Iekš viņas debess zvilgojos.**

**Kurp aiztek aizmirstības tērc',
Es viņu redzu, - viņa mērc
Iekš sārtas upes valodas,
Kur asas jūsmu galodas,
Iekš viņas linu lindrakiem
Es vadu dienas, kuŗas skrien
Uz bezgalību, allaž jaun', -
Tā abus mūs kā bērņus kļāun.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:03
18.07.2022**

**Vienmēr tēvijā.
Paldies.**

Un teiksit nu, ka prozaiķi vēl tik tāļi jāmeklē!?
Kliedz teksts - es esmu epiķis, kam nav, ko daudzi ēvelēt;
Un teiksit ar', ka katra jūta kvantu mehānikā var
Ar labu devīzi un traktu vairoties ikbrīvvakar.

Steidz ļaudis savā gaitiņā, bet stāvklusība vaislojas,
Mans prāts! - ak, Dievs! - tas šitā brīdī aizmugurēs gaisojas,
Un stāžs ar grauda kumosu kā burts, kam labtīk uzbuda,
Ik ražā novāktā mīl traukties debess mannā uzkultā.

Jūs vaicāsit, vai šis ir gals; iekš gala nekam neticiet,
Tad aizmigt spēj tik sapieŗi, kas gulējuŗi nav neviet,
Ar labo stāju krūtežā un citiem vārdiem robežā
Ik galsākumā matīt var, kā laime visā nosēžas.

Un daudzi teic, ka jēgas nav ne darīt ko, ne darināt,
Ka esmu izgājis no lieka zvaigznes augšās karināt,
Bet mani lomi nozvejā arvien man saka - nebaidies! -
Ir liela alga debesīs tev, ak, tu lāga! - tev paldies!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:25
18.07.2022

Ne(iz)jūgšanās.
Vīzijas.

Šī modernā nav dzeja (šī!), ko redzat vienlaid apcirknī,
Jo manas mātes Vilfrēds Šopfs nav rokmūzikas augšējs tops,
Nav manim vērtas lapiņas, kas dzīvo bērza tapiņās,
Kad sulu uzsaucam par trim(!), nav vaļas biežam atgādnim.

Vienmēr, kad šaubas atgadās, tiek uzsākts jaukais ramadāns,
Caur svētku līmuzzīmētām ik notiņām mēs izpētām,

Vai gadījumā mūžs nav velts - nē, nē, tā zaigo tikai zelts,
Kad kampjam apkampienu mēs, kas dzīvo kalna driģenēs.

Kur raizes kūst kā nozagts vārds, tik cildcelsmīgi Gauja krāc,
Kā lapene, kur domas spindz, ir celta mūsu goda ģints,
Es esmu dzejā sapinies, to saku, lai paties', paties'
Pirms jums to būtu teicis es kā smaržīgākās kreimenes.

No statūtiem ir jāatsak', to teic man māte, tēvs un jak',
Ko vilku šorīt mugurā - šai aptaurētā skurbumā,
Kas liek man plaut un izstīdzēt, pēc tam gan visu izmīlēt,
Pirms dodos ekspedīcijās, kad dzīvoju tik vīzijās.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:38
18.07.2022

Šķērītes miglā.

Pirms simttūkstoš gadu, kad valdīja mieri,
Tu nevarēj' dabūt nekad tur pa pieri,
Plēns negaiss tur baudīja satekles bāņus,
Siestā tur nenes' neviens tevi sāņus.

Kad atminos bērnību savu un sniegos,
Par prieku mans gars domā daudzi, un vieglus
Tas mirklus vij manī kā laulības dienas,
Kad Dievs paredzēja man nojauktas sienas.

Šķiet, esmu par mazu, lai vēlības ņemtu,
Par lielu, lai valdītu savreiz un lemtu,
Dīvs izskats man' licis par paraugu sevim,
Kad mostos, lai redzēt', ka nule jau deviņ'.

Nu zinu es sīkāk par mīlu un valgmi,

**Lai remdētu visu kā putekšņu salkmi,
Bet simttūkstoš gadu ir skrējuši lēnām
Un prieku man nesuš' - šim mierīgam zēnam.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:24
18.07.2022**

**Dzejdzīvojums.
Vasara.**

**Kādreiz redzu nākotni, citbrīd pašu sākotni,
Skaidrs viens - kad pelni birst, valdītājs sāk atkal cirst,
Manas baltas maliņas, tuvas jebšu tāliņas,
Miera vēju izjādēs metas gaismas plejādēs.**

**Uzkaršanas mūziku jau uz plates uzlieku,
Tagad jāgaida ir man tā, kā universs pats skan,
Brīžiem modrs, brīžiem salds ir mans atnākšanas galds,
Sūtot visiem vārsmiņas, pienenes un gārsiņas.**

**Neba citviet zūdīšos, labāk agri modīšos,
Mani sapratīs ik bērns, ka es šogadējs, ne pērns,
Manas svēteļmāsiņas pārkonbaisā brazdiņā
Ceļas augšā tautiņās, spēlē dzidras flautiņas.**

**Jā, mans miera darījums, ievārījumbārījums
Uzdzied krustceļbalādi, tīkami un savādi,
Un pie skrejriteņiem tas mīlas dziesmās pieņemtās
Kvēlē jauki uzdanco, mirkšķinošs un uzacots.**

**Spēles pašā vidumā, klajā meža cirtumā
Bestselleru autors nāk mani sapnī iztaujāt,
Kur man tāda valoda kā no sena alota,
Kur mans vārdu noslēpums, atklādams, par ko tas skumst.**

Saku tikai bezbēdīgs - esmu kļuvis rāms un sīksts,
Tā kā krāsas pludinu dzeju - visus kutinu,
Palīdz allaž dvīnis man, sieva, bērni arīdzan,
Savos lidojumos mēs laižam daiļās dzejotnēs!

Pirms aust ausma, autōris darbinās, lai autō ris,
Sēžas iekšā mašīnā, raitraitiski ašiņā,
Aizved manu slēpumu tā kā pīpes kvēpumu,
Tagad mani visi zīs, kad es tapšu iziris.

Šalko vējš vien tad, kad viss sevi pašu atradis,
Mēma debess ņemas dūkt dziesmu svētku iemeslu,
Es ar savu saimi vien atpūšos tad, cik tik lien,
Lai ar jaunu nomodu sevi atkal skolotu.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:17
19.07.2022

Literātvaronis.

Un, notrausis putekļus, teica no jauna
Viņš: "Mēģināit, darait, kā avs tiek no auna
Tur šķirta, tai Bībelē! Esmu sav' laiku
Jau tiecies, lai izplātu visvisu paiku!"

Un brīnījās daudzi par literātspējām,
Ka vēlēja apklust tas vētraī un vējam
Caur dievišķu prōzu un senatnes daili,
Drīz gribēdams glābt mūs kā vienkāršu spaili.

Kad pazuda panti tam, brīnījās visi,
Ka mūžmūži piešķirti tam visai īsi,
Bet runāja tas kā no kapa un šķirsta,

Un redzēja daudzi to, žurnālus šķirstām.

**Tā nebija dzeja vai prōza, vai filmas,
Tas bija kas vairāk no dievību cilmes,
Tas literātvaronis, sakuldams putas,
Bij' izvedis tautu no Ēģiptes sutas.**

**Ko darīt? - tas dzimis bij' kreklīnā laimes
Un atnesis svētību Ziemsvētku saimēs,
Tam bija vienalga par pāvestu Romā,
Jo maize un zivis tam allaž bij' somā.**

**Varbūt ar' par tiesu tas mācīj's bij' reizi,
Bet ne jau par to, kas ir gluž' nepareizi,
Tas brīvestīb's malku bij' dāvājis ganiem
Un arīdzan iedvesmu kvēlpantiem maniem.**

**Ak, literātvaroni, ēnā un naktī
Tu atdod tos baušļus, kas bija jo zagti,
Bez tevis nav rītdienas, varbūt tā labāk,
Jo rītam neviens nevar nu neizdabāt.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:09
19.07.2022**

Mūžības (š)alkas.

**Mani gaida jauna lapa, mani gaida jauna sirds,
Cauri mūžsenajām domām pilnvarojums nepiešķirts,
Klaja snauda, atvērts okeāns, dzimtas briedums nākamīgs,
Ģeniāls saules staru pušķu vaiņaks, vienmēr pravietīgs.**

**Dzeniet, manas vēja meitas, manu laivu seldziņā,
Ka es savu sūru mūžu klātu baltām sedziņām,**

**Tā kā buras manos krastos allaž jūrā paceļas,
Vadait mani mūža gaitā mājupmiera atceļā.**

**Manas noklīdušās domas vērpiet spodrā tīrumā,
Lai es laimes atslēdziņas kā rudeņa birumā
Lapās nepazaudētu un allaž sirdī glabātu
Tā, lai sāpe kveldinošā mūžam neizsāpētu.**

**Mugurraksti sadugušie manas miesas leņup mērc,
Nezinu, vai šoreiz būšu gandarīts vai gana vērts,
Hidraulikas spiestuvēs mans zīmju rullis gleznotais
Paliek nu ar katru gadu vēl tik uzticami sājs.**

**Dzīves bināriju slēgos slēdžots sapņu sakāmvārds,
Kaut kur dziļi kuršu katlā mana smeldze vainā gārdz,
Saviļņotais mākoņjums vēl ilgi domas ekstraktē,
Savij mani balsiens sirmais tāļi palsā senatnē.**

**Kur mīt ilgas? Kur mīt sapņi!? Kur mans spars un mīlas šalts?
Gadiem ejot, vecās teikas skābu dar', kas bijis salds,
Atzinības knašie spārni pārāk ātri projām trauc,
Mani vienu zemes māte atgriezties iekš klēpja sauc.**

**Iznerrotas dzejas rindas naktīs manī vaimanā,
Jautāju es vēl un vēlreiz - vai gan var tā, vai gan tā
Izspriedīsies manas alkas egļu tumšā līdztekā,
Vai es reizi pārnākšu vēl sētā mūža iztekā...**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja**

**15:34
19.07.2022**

**Ezernakts.
Kur mīlas nav.**

Mūža vējš.

**Cik maz tas prasīts! - Gaismas ceļš,
Cikvien, tikvien - kā pērkons belž
Tur citviet skaņas trūkstošas,
Bet tikviet mirkļus tūkstošos!**

**Es aizejot par mīlu sak',
Ka mīlēt vajag vienmēr tak,
Bet lietuszīmju negaisā
Tik skumjas manim izkaisās.**

**Tu mīli mani vienlaidus,
Kad palieku tik ļoti kluss,
Kad telefona iesūktais
Es esmu - tikai skaists un baiss.**

**Kur bārstās pulvertorņos sērs,
Aug vientulīgi ezerbērzs,
Tas nolīcis līdz zemei ir,
Kad sēžas viņam virsū mirs.**

**Tā mellos apmetņos jau ņem
Un dzied, ka katrs zariņš dreb,
Un izkopts asa velēnā
Griež mūsu dzīvi palēnām.**

**Cik ir to mirkļu dēstītu,
Kas laimes stiegro pretstīgu
Kā skripkai vilktu virsū jau,
Lai sāpju uz šīs zemes nav.**

**Cik izdomāts ir mirklību,
Lai bālo līķauttiklību
Spēt' mūžināt šai pasakā
Tik migla, salus' lāstekā!**

**Tu paliec tur, es noeimu
Uz jaunu mīlas paveidu,
Kas tomēr viens ir galējīgs,
Kā manas pestīšanas pirksts.**

**Un nāves stiebru līkločos
Peld ezerkrastos vienīgs plosts,
Ko dzestrs ūdens apskalo,
Ne vārda viņam nesakot.**

**Uz priekšu! - atbalss uzsauc man,
Vai mīlēsi tu kādreiz gan
To meiteni, ko atstāji
Kā bāreni un baskāji?**

**Un viņas manas nojautas
Kā ziemas lauska saspertas,
Es dzirdu tikai skalas vien,
Kas manim pastardaiņas dzied.**

**Uz priekšu! - pavēl atgriezties
Mans prāts kā apsmiets, brāzts un griezts;
Uz vietas riņķī apsviežos,
Kā juzdams duncus kamiešos.**

**Ak, pavasara meita, vai
Es tevīm, daiļai jaunavai,
Vēl reizi ziedus dāvāšu
Un ezerkrastā bradāšu?**

**Kur mani apskauj nāvē rimts
Ik olis, aizskaitu līdz simts,
Tad metos dzīlē mūžīgā
Kā ziedonjaukā mūzikā.**

**Kur, kur! - sauc atbalss manim drīz -
Kur būsi viņas atpestīts!?**

**Tik ūdens virpulis jauž jau,
Ka esmu tur, kur mīlas nav.**

**Un satumst nakts pār mani mell',
Ap sirdi kļūst tik ļoti žēl,
Bet neatgriezties manim tur,
Kur tumšas dziesmas sirdī gurst.**

**Tik nāru krēslas balsīs es
Kā ziedlapas no narcises
Nu birstu sadalīdamies,
No tumsas bieda bīdamies.**

**Un pagaist manim mīlās ain',
I' dvēsele tik ļoti vaid:
Nekad es viņas neredzēš',
Kad pēdas dzēsīs mūža vējš.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:21
19.07.2022**

Vienmēr atteicies.

**Jaunā mēlē pateikts prāta dzirkstošs spars,
Veltēm apdziedātais mirdzumpavasars's,
Viena jom' uz otras, paliek tikai gars,
Gars, kas dara dzīvu, un šis novakars.**

**Rakstait man par mīlu, jaunām nedienām,
Jauniem ziemas saliem, līgavvedienām,
Nepārtraukto mūžu, rudens pīlādžiem,
Neizsapņotajiem mākoņvienradžiem!**

Kur par mani bildīs, celšos es no mieg',

Karātavu gūstam arī kaut kas tiek!
Pieceliet tad mani, kur par mani gvelž,
Vēji vienmēr pūtīs vētrā, kuŗa elš.

Pielieciet par mirkli klāt tam brazdienam,
Kas nāk pārkonā no manām kāzdienām,
Atceriet par mīlu, likumīgo jūt',
Kuŗa manos vārdos arī neizzūd!

Ticēs Dievs pats sevīm, ticēs mana sirds,
Ka ir tikai viena zvaigzne kuŗa mirdz,
Ka šai mūžā lemtā sevi jāveltī
Tur, kur jauna diena gaismu apzeltī.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

Zigurds Teikmanis

18:11

19.07.2022

Tikai gadi.

Es izplāpājos šoruden, kā nebiju vēl darījis,
Un zinādams, ka daru to, es mitu žēlabās,
Un nāca vējš, kas vārdus raun, tas vējš, kas domas ārdījis,
Tad šķita man, ka mani tas nemūžam neatstās.

Es sastingu kā statuļa, kad mīlā gāja gaŗām man,
Kad laiks ir pareizs, neredzam, cik greizs tas iespēj būt,
Un pazīstamās balsis koridōrā šodien neatskan,
Kad ciešanas kā mīlās ēna veļas nost no krūts.

Ar dažiem pantiem maksāju par savu neaizskaramīb',
Jel, mīlā, redzi mani nu tik kaili pamestu,
Pats vējš, kad sirdī ienāca, nu manā esībā tā rīb,
Ka pats par viņu pārvēršos, kā sirds par azbestu.

Tad daži vārdi idiēmās var saķert iesnas drīzumā,
Bet, mīļā, mani uzklausi šo brīdi aizejot:
Es esmu tevi mīlējis šai caurbrāzmotā visumā,
Kas devis man ir tevi, kā Dievs tautai maizi dod.

Un katrā skarbā apstājā es esmu tevī lūkojies
Ak, spried par mani žēlīgāk, kad dusmās saule riet,
Es esmu bijis cilvēks, kuŗš par visu mēdzis pukoties,
Nu jāuzstāj, ka mēness arī augu nakti dzied.

Kad šķēļas mūsu ceļš un laiks, ar atraitnīti vīstošu
Tad skaiti laimes mirklīšus, kas nopūtā mums stīdz,
Ak, mīļā, ja tu zinātu, cik grāmatu tev izdošu,
Kad pamodīsies skaistāks mums šās saules agrais rīts!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:29
20.07.2022

Mīlas ilustratīvisms.
Impresija.

Kaut viss jau ir publicēts (laikā jo baigā),
Mans vārds rakstīts tevī ir vaigā jo maigā,
Es ticu uz jaunrindām nesacerētām
Un izdziedinājumu senatnes rētām;

Es ceru, jo nediena nāk,
Tak allaž tā iepriecēt māc.

Kad vārdus tveŗ neredzams bieds manā sirdī,
Es zinu, ka ausis tu spicē un dzirdi,
Ka asaru līdzstrāvai sīkai
Der tapt pamazām bezgalīgai.

Kad vietas nav rakstiem, tik labirintpīnēm,
Es jaužu, ka dzīvi var palēnām zīmēt,
Kad skumjas krīt ābolu dārziņā biežāk,
Es manu, ka būsī tu laimīgā viešņa;

Es gribu, un tālab mēs dzīvi,
Un tālab mēs iegūsim brīvi.

Un tālab mēs dziedāsim skaņākās balsīs,
Kur liktena kolonnas svētnīcās kalsies,
Kur deg tikai dvēseles kvēle,
Mums ugunī margojas mēle.

Pat maiņmaiņu sižeti rīkjoslu datnēs
Var galā būt izsapņots mīlības sapnis,
Mans gars, tavu pazīstot, ciklus spēj deldēt,
Kad laižamies spējākā mierpeldes kveldē;

Mēs esam, lai izaustu gaismu,
Lai taptu par mūžību kaismu.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:59
20.07.2022

Sagaidīšanas noteikumi.

Kur mani negaidīja, es sastapos tik viens
[Kā binārs laimes solis, kā mašīnpārslēdziens].
Es sajutos kā greznā jau pilī vandījies,
Kā garšaugtrusis tārtiņš, kas ciemos blandījies.

Par pikantāko algu es dziedu šodien, es
Vēl esmu sabiedrotais kā klāvs no mellenes,
Kā rubīnpatrōnaklais es delverinu un

Drīz atģiedos kā mērglis, kas cita sapnī dun.

**Kaut varētu es spīdēt, kā atspīd biedrs mans
No klašu klašu laikiem, kur dibināts bij' klans,
Kas mīta saules torņos kā visvaldītājs sargs,
Kas usasina jūtas, kas kvēl kā opāls bargs.**

**Jau varat pateikt manim, ka vārds ir atkārtots,
Ka šodien aizludinās uz ziemu karstais ods,
Un ticēšu es jums tad, kad asins lietus līs,
Tas manas atnākšanas nekad vairs nematīs.**

**Kad gribas rakstāmspalvu kā bērnu autiņos
Vēl guldīt, manu lēnām, ka saistīts kautiņos
Es esmu savā garā, kas pastartiesu spriež,
Kad vakarēdiens svētais tik jauki zobus riež.**

**Par manu pārmācību jau sen jūs lasījāt,
Kad dega parasts namiņš kā stikla kalns, kurp jāt,
Tad atradāt jūs zvanus, ko biju paslēpis,
Kad maijvaboles krita kā uguns pakrēslis.**

**Viens tālrādis tad sita kā roze ērkšķaines,
Es pavēlēju gulties, kur neesam vairs mēs
Tie paši, kas mēs agrāk kā stalti saulveži
Reiz bijām laika gaitā - tik ļoti aumeži.**

**Jā, pasakmirkļu miglā kā dievu godībā
Es apzinos sav' spēku, ko cits prot godināt,
Kad 'ķitvaimicīt' dziesmas rauj augšā kaņogus,
Es brīvē laižu vārdus no senas katorgas.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:15
20.07.2022**

Draugs krauklis.

**Citam galds, bet citam gulta, tā nu mani Dievs ar' gulda, izgulda līdz
padebešiem pāri skuju koku mežiem, iztēlē tas mieru jauž, svēteļspārnus
maigi glauž, lai ar katru momentu laime mani apņemtu.**

**Naktsvijoļu cēlās runas rakstās man kā mīlas rūnas, kuis ziedlapiņu medus
dara mirkļus labus, svētus; pustumsā vai dienas gaismā mēness debess
griestos laistās un ar katru senu dainu zīmē brīnišķīgu ainu.**

**Kas tur mijkrēslī sit spārnus, teikdams debešķīgus vārdus? Tas ir krauklis
melna, viedais, pusnakts auklām nesasietais; arī tagad vizionāri laižas
tas drīz manim pāri, dodot padomu it dziļu, pilnīgu un daiļu, mīļu.**

**Kas spēj kraukļa acīm skatīt pasauli šo, jaunā matīt, izteikt nebijušas vārsmas,
apklusinot vēju brāzmas, kas spēj ogļu melnā birzī vaļavīkšņu krāsu virsī
atrast sevi dūnu guzā tur, kur jaunas alpas kūšā?**

**Kraukli, atminies par mani, lidojumā kad tu mani pērles manas nozaudētās,
atslēdzinas, vējā sētās, lai tās tavās acīs spožās rauga dienas atkal
možas, tavos redzējumos lai tās gulstas apzinībās skaistās!**

**Kad uz pleca sēdīsies tu, nebūs debesīm vairs griestu, noslēpumus tad tu liksi
manā sirdī, kopā tiksīm augstu zvaigžņu lietū karstā, negrasīsies tas ij
pārstāt; kraukli, uzticamais biedri, tapsim kopā garā ģiedri!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:43
20.07.2022**

Meitmīla.

**[divpates:]
«Ko niekus? - dzejas būs arvien un vēl,**

Vai neba tev tik ļoti žēl,
Ka garīdznieces apprecas?
Joprojām neesi tu tas,
Kas līgavu pie sāna spiež,
Kad esi kļuvis elpā ciešs?»

[vienpats:]

«Jā, nieki! - esmu pastaris,
Kas vecu dzīvi atstājis,
Un tagad domājos pie prāt',
Kā pašu Dievu kārdināt,
Tak sejas jaukā mīmika
Man kļuvusi jo klīrīga.

Tai vaļā krekliņš, krūtis redz,
Un tikai tumsa, nakts to sedz,
Kad paliek mīla trijatā
Un divvientulība uz 'jā',
Tad bezveidīgas atklāsmes
Reiz pasaka, kas esam mēs.»

[divpates:]

«Vai neba cirkulārs tavs posts,
Kad esi savilcies kā jozts,
Vai meičai daiļākai ar' var
Būt piederīgs kāds ļoti karsts
Un pretenciōzs ik dieveklis,
Kam bikses augu dienu plīst?

Bet tikai laimes turbīnās
Kāds iespēj mīlas takti kāst
Kā biezpienu vai arī sul',
Kas traucas aumaļām kā bult',
Ko savā garā domājies,
Ka tā pa priekšu visiem skries!»

[vienpats:]

«Tik skaņa prieka zīmolā,
Kā arī dienā līgotā
Mans nieks ir atjautības *feiss*,
Kas sacīs labu nākamreiz,
Kad dirižabļi lakosies
Un plikās nāras trakosies.

Tik vienu simteni es jauž',
Kas manu dzīvsudrabu grauž,
Tas ir mans perpendikuls, pults
Un arī skābbarības kults,
Vienalga, kur mēs ceļosim -
Mēs allaž vārdus eļļosim.»

[kopā:]
«Tā.»

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
Zigurds Teikmanis
19:25
20.07.2022

Savādaais atgadījums Tribulierdontē.

±

"Par cik nekad jūs nemaksājat, šē, jums būs par velti!
Daudz labības ir šogad gan, un zārdi sienam celti!"
"Paldies, paldies, jums, laupītāj, par netradicionālo
Šo ievārījumu, kas veicis ceļu tāli tālo!"

€₹

Ja varētu es pieķerties tik dzejas mākslai svabadai,
Tad beidzot virsrakstu es liktu *MūžDzīvības* grāmatai,
Ir manī joks, kas samilst vien, kad cenšos vienmēr pūlēties,

Kad pateikt nevaru pār lūpu, cikos bērni gulēt ies!

¶

**Par spīti saldām cipresēm un skābiem noteikumu augļiem,
Esmu es uz vietas, kur mans atzinums plauj drēgni
It visas vasar's pienākumus atklātības mijiedarbē,
Taču milzu brīvībā, kam aizrit meti pērni.**

¶

**Ar jauku ciklodōla garšu reklāmas vij santechniku,
Niku, niku, labpatiku, jā, tām ticēt vajag,
Tagad esmu izkārpījies es no kandidatūr's lielas,
Dodos zemju muižniecībās savu tiesu pajāt.**

△•

**Nebūšu vairs atraitnis vai atradenis maigā klopsī,
Būšu persiks sanitārais mūždievības saldumķopsī,
Jo mans tēvs jau senis teica: "Esi dēls ar vis', kas esi!"
Un es viņam klausīju, jo maksāju ar savu plesi.**

√

**Pirms vadīb' mani pieņēma par antihigiēnistu šķīstu,
Krit' uz manis sajūgtonnas vienkāršota sviesta,
Tālab kompjuāteri izmainījās vienā novakarā,
Palika vien labai gaumei itāļu siesta.**

****garnīru piedāvājuma cenas meklējiet savās kabatās****

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:16
20.07.2022**

Strāvhoteļa dienasjundze.

**Pagmirkļīti, pagmirkļīti! dienas manim senas, senas!
Ak, pēc manām varbūtībām dažas skaņas tikai dzenas,
Un pēc visām pateicībām paliek tikai viens no daudziem,
Kad pēc uguns tīkojam un uzsaucam: "To vairāk slauciet!"**

**Saslābst saule nakšu lokos, slābinās kā kutināta,
Bet pēc mana sīvā prāta aizdare tiek putināta,
Ne vairs kaisles aromāta, ne vairs iekāres vai dziņas,
Tikai palikušas dažas piemērotas pilnpieniņas.**

**Katram spožums citāds rādās, katrai spozmei sava rosme,
Bet vai zinājāt, ka agrāk oža bija tikai osme?
Poētiski! man tas šķiet, kāds korektors man pārmetīs
Un, iespējams, uz palikšanu dzīvas zvaigznes apbedīs.**

**Nepīpēju tad, kad rakstu, dzeņu es kakaō tikai
Tad, kad darbs ir padarīts un sviests ir virsū maizes rikai,
Atslābst saule arvien vairāk manu domu trejmāsiņās,
Ak, cik asaru ir lietas tieši tur! iekš viņās, viņās!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
21:00
20.07.2022**

Uzredzētā kadence.

**Sacījums, darījums gaišgaiša prāta,
Briedums un dalījums jānuguns sārta,
Kapteiņu aicināšana un mielasts -
Tas no Tobagō uz Kurzemi ievests.**

Pantformas amorfi slēdzina trauksmes,

Pretestīb' darbina apsētās augsnes,
Acgaismas nozīmes negaisa sauksmē
Vēlina kuģjomas perfektā plauksmē.

Gaidas uz gūšanu ilgojas balansos,
Trejmūžu dzīpari piepildās avansos,
Putotās dzīvdzelžu atradnes prātotās
Izpaužas sinepju sēkliņās pārdotās.

Efektīvs bumerangefekts uz mācību
Vada pa piedošanizpauzmju lādzību,
Patvērumsmaidi kā lidmašīndzinēji
Teic jau, ka visu tu bezgalā vinnēji.

Modernu laikmetu bravūras tendences
Rosina apģērbu svilstošās trendlences,
Zīmīgas partijas saviešu saietos
Lidina zibeņus, skrūvspīlēs samiegtos.

Ptelomānija.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
11:07
21.07.2022

Ne tikai suņu dzeja.

Āboliņš lidoja saķeres krastā, kur guli
Kā Satversmes ekrāns, kas dievīgs un dvēselē sulīgs,
Ar tiem, kas vēl pacenšas izjaukti ritmu,
Kam bungās ir jābūt - tas vālīšu situms.

Un, redzi, -
Bij' noticis senērās tā, ka pavisam
Mēs nojautām pasauli plīstam,

**Par nodevīb's grašiem uz pusēm
Mums vaidzēja gluži kā vistinām klukstēt.**

**Par viensētas pārdotiem žogiem
Mēs zedeņus nopirkām lokiem,
Kas spraucas no zemes kā stīgas,
Kam domātas citas ir skaņotņu līgas.**

**Ne tikai šī dzeja ir suņiem,
Bet arīdzan debesu guņiem,
Kur izbrīnā vietputni laižas
Kā cerības visbrīvē gaišas.**

**Un notirptie locekļi stāvus
Kā ticība līdzina kāvus,
Kur debesīs šaurinās stīpas,
Dievs novelk tik dažādas strīpas.**

**Jā, aizsūtīts vārds visās tautās
Kā spridzekļa eksplōzij' šķaudās,
Pie redzes, kas marmōra balta,
Mēs piedzīvojam, teicam, valdām**

Un, redzi, - ...

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
11:33
21.07.2022**

**Nams.
Nam(a)ste.**

**Pie pusatvērtiem plakstieniem trīs sejas vārdo nams
Ar savu zizli mutē un veikli kaņodams,
Pa lāgam vēl tas ietas kā putnus pārodams**

Un citkārt peld pa gultni kā Daugav's lielais sams.

**Bez saukuma un dzīves tas aizkustina jau,
Šim namam ir tik vārdi, nekad kā citiem nav,
Ar Aizjordanas alkām un stepēm krāšņajām
Nams ievīļojas laimēs starp zemēm kašņātām.**

**Un izkopts tas nu liekas ar gaumes mēli, tas
Kā sidrabs debess margās ar zvaigznēm peldinās,
Ar plašatvērtu aci un domu stīgstošu
Tas atrodas ar miestu, ar pili līgstošu.**

**Par mani sakās nams, ka nemaz tas nav, kā es
To redzu dienas veldzē, uz viņu kāpnītes
Kā paradīzes dārzā ved allaž tālībā
Kā ģimene, kas steidzas cits citam palīgā.**

**Jel vari, uzvar' visu, ak, nams, kas plešas nu,
Ir bijis mūsu dzīvē tik daudz šo svešatņu!
Un briesti kara mierā, kad miers ir varonis,
Lai top tavs jumts kā senāk tik laimīgs mākonis.**

**Es redzu arvien sīkāk, nams ir, tas tiešām īsts!
Un esmu es tas tagad, kad izspēlēts ir vists,
Un elegantā sapnī tas ceļas zeltīts, skat,
To sauksim mēs pēc tā, kas vēl neeksistē pat!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:10
21.07.2022**

**Jau!? Jau!
Žēlastības gads.**

Un, dzi, tev draugi ir kā koki zaļojošiem zālieniem:

**Katram sava vieta;
Un ōpera var atsākties ar jauniem mīlas cēlieniem:
Cēla, strauja, dieta.**

**Un laimes eksplōzija var ar kārdinātājgariņiem
Izskatīties stipra;
Kad Sebastiāns no trapa kāpj ar pulveršēra lādiņiem,
Top ilgme itin nīpra.**

**Kad mākonis par miglu vēršas, sarunas tik dūmakaini
Spicē lāga vārpas,
Viens nolīgums kā laika cilpa meklē pazudušo svaini
Viesuļvētrās skarbās.**

**Tad teksts par simfōniju plešas vārtrūmēs, kur dzīve dzīvo
Savu liktenstundu,
Tur es pa pirmsrītdienas gaisu eju turp, kur kaņoga plīvo,
Ratiņu vien stumdu.**

**Kā pazūd pazudušais viss, tā aiziet arī gaviļlīksme
Dzeguždziesmā platā,
Un viss, kas paliek, - miers un svairi, aizlidošanības tvīksme
Žēlastības gadā.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:05
21.07.2022**

**Šļūdonis.
Dalmācieši.**

**Baltā mājā šogad svētki ir un būs! kā laiki kūst! -
Tik kā mušu dzīves saukļi pārpareizēm dikti plūst!
Nerakstu es eksenctriski, tik mazlietiņ ērmīgi,
Cerams, mana mūža saknē panti paliks vērtīgi.**

Ir dalmāciešu šķirnes suņi manu nāvju audzēti
Kā savkārtīgais debess krams, kur soļi mazliet klaudzēti;
Kā gribas staipni līdzināt, lai kapos neviens nerādās,
Lai tikai mazos Ēden's dārzos ceļas valgas verandas.

Jau zinu to, ka atgriezīšos savu mantu pārskatīt,
Kaut Dievs man māca it nekad to skatu nevērst atpakaļ,
Prieks-dzinējs jauks un sidrablauks, kas zeltā laimes spozmē mīt,
Nu izlūkojas vienkāršāks - tas manas jūti bronza kaļ.

Kaut izpildīts ir nāves sods, man' līgavgulta aicina
Tāpat, es redzu viņas košumaugus, kuņģos staidzina
Tā dalmāciešus varenos, kam aizvērts trakta peldes krauls,
Kas savu radošumu smeļ tik vairs no balti sirmās saul's.

Tik daudz tā prieka šodien ir, par to es pateicos arvien
Un jūtu - klajas, kailas pēdas manī skudrām līdzī skrien,
Par pantu lejasvirzi augšā nebeidzami diskutē
Kāds varasdīgls mirdzošais, ko dēvē '*Dižais Izpūtējs*'.

Tik dalmācieši manā dzīvē mīlas ainas knibina
Tik ģeniāli, ka nevar aizrādīt - tie kabat's lipina
Ar medu, maizi, raušiem, pīrāgiem un arī pudiņiem,
Kad eju zvejas virzienā ar makšķerēm un pludiņiem.

Arvien! suns paliek tikai suns, bet plankumi mēdz mainīties
Pat dalmācietim mūžīgam, no kuņa diez vai vairīties
Māk sargs, kas spējas izplētis pa vaļavīksnēm klimstošām,
Kur mana dziesma, dzeja skrej pa vētrām, pēkšņi rimstošām.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:31
21.07.2022

**Ik zvaigzne.
Lasītājai.**

**Cik pārsteidzoši vienkārši tu māji atvadas
(Un ne tik bieži pasaulē šai tā gan atgadās),
Ka vienspalicis, viensuzvisiem, vienarsevipaš'
Tu esi savā nodabā, tik brīnišķīgs un ašs.**

**Ar kokgrebumu paraugiem un varonnostāstiem
Es zinu - mani oļi dziedās un ka visiem tiem
Reiz jauna akmene par sievu gadu gaitā tiks,
Tad atnāks laiks, kas siros sirdī, gluži bezgalīgs.**

**Par mani pašu stāstīju - kas jauns tev, lasītāj?
Ko darīt, ja tās mūžības ap laiku kراسi stāj?
Kad domas skrej pie mīlas varas, izdod pasakas,
Vai varu tad es dzemdināt tik jūtas patrakas?**

**Tu skaista esi, lasītāj, uz tevi zaigojas
Ik mākoņmala zeltā, kas ar vēju maigojas,
Un ir tik diži pastāstīt par to, kas tikai būs,
Kad ierakstītās vēstulēs mans vārds iekš tevis kūst.**

**Vai lasītāja pienākums nav manīgam jau tapt?
Ak, mīlā, savus akmeņlaužus man vairs nesastapt,
Tie nu ir pērles virtenē, ap kaklu ko tu liec,
Kad savas rokas dejā man tik juteklīgi sniedz.**

**Vai atminies, kā sākās viss? Ak, lasītāja man'?'
Es atceros, ka stāstīji, ka mīli arīdzan;
Vai mūsu pirmā tikšanās tik skraji plēnējas,
Kad paredzētas citas tev bij' māsas vedējas?**

**Nieks, nieks, es zinu mūžīgi, ka dimantcepurēs,
Ko Dievs mums jautri uzlika, tur gaisma gaviļēs,
Par mistiku, ko atvēl nakts, tev stāstīšu vienmēr,
Kad lasīsim mēs kopīgi to grāmatu, ko ver**

Ik zvaigzne.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

Zigurds Teikmanis

17:47

21.07.2022

Izra(i)dītais.

**Mazliet palīdzības un mazliet lēnā valša,
Tu esi es - es jaužu - tu esi arī auša,
Tik nomirt negribas tev, kad ķirzakai ir aste
Tā nomesta pa rokai vai arī kartōnkastē.**

**To dzeju nevar atņemt - tu saki man ik dienas,
Mans porcelāna lellis par savām gaitām lielās
Un lielās, kamēr kļūst tam kā gaisam nepiepūstam
Ik grebene pa zaķi, ko ved ar vecu krāģi.**

**Tik skabargu ir acī, cik izdevies ir sacīt,
Un Kartāgā tik vēju, cik zibensnovedēju,
Man pašam sava meita, kas jāņuliesmās līgo,
Un puisis jauns pie sāna pēc viņas ogām tīko.**

**Cik saskaitāms ir dienu, ko apavmezglos sienu!
Rau, neesmu es tas, kas vēl paslēpjas zem maskas;
Mans rībiens dzejaskalnos, kas indulģences kaisa,
Ir pretspars sīvā stundā kā kaķis nātņa maisā.**

Zigurds Teikmanis

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

22:21

21.07.2022

Kuŗš gan valda pār pasauli?

**Ja ne tas. Ja ne tas. Esi mazs. Esi ass.
Un uz ass tu skrej kā viens.
Atkāviens. Apskāviens.**

**Atmini to mīkliņu, kuŗa izbeigs cikliņu
Un ar jaunu likriņu deldēs mīkli nīgriņu!**

**Esi mans, draugs-draudzene!
Esi viens prieks azotē;
Tad ar jaunīb' pakrūtē
Spēsīm laikus sarūmēt;
Spēsīm tvaikus sagrupēt
Ziemas stingā velēnā,
Karstasinis atbultēt
Spēlē nepaspēlētā.**

**Valda kas pār pasauli?
Skaldītājs un baudītājs,
Erceņģeļu glaudītājs,
Zvaigžņu miltu šķaudītājs;
Kuŗam pieder kosmoss šis?
Tam, kam purpurapmetnis
Tā kā ērkšķu kronis viz,
Tam, kam vienmēr bijis viss.**

**Atmini to devumu, kuŗš ar katru tvērumu
Uzdāvinās lērumu, augļu dižo bērumu!**

**Kaut kad smaids. Vienulais. Ne jau spaidis. Ne jau vaidis.
Un tu esi Oskars Vailds.
Gana smails. Viss jau gail.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
22:46**

21.07.2022

**Plesties.
Pirms pirms.**

**Kur piedzimst tās domas, pirms kuŗām ir mīla, pirms saknes un sēklas kas
dejo,
Svēts mirklis plaušķ miegā, kas kvēlsapņus lolo, ik grāciju idealizējot,
Tur naksnīgu putnu un sikspārņu vidū rīb tamtami attāļi, viegli
Kā pirmspirmās sekvenses maigajā gaisā, kur skan gaismas bērņības smieklī.**

**Vai zināt, cik rakstīts ir daudz saules māgā? Vēl vairāk ir pasaules tirgū!
Kad apsēžos savas gādības arkā, skan atbalsis krogū un cirkū;
Kāds noņem no manis, ko nesis es esmu sav' mūžu, - it visu ņem nostan, -
Diemžēl palīdzēdami reizēm mēs misējamies, savu tuvāko postām.**

**Bet tālīnā gaisma sauc mani tik tuvāk un nedomāt savprāta gribā,
Es ilgojos saskatīt viņu pa īstam, kā laižoties maijbezdelīgām;
Vienalga, kas bijis ir tagad - man jāmeklē pirmavots dzirkstošā vīnā
Kā sateklē svētā, kur zied mūžu liepas, kas atveras dievišķā brīnā.**

**Kur skrej manas jūsmas kā kumeļi ziedonī, tveru pēc apgaismīb's stīgām,
Kas spēlējas liegi kā debesu arfas caur ēteriem, vijām un līgām,
Un alkstu pēc patiesīb's brīvības jausmām, kas uzplauks reiz svīstošā ausmā,
Tad laidīsies dvēsele mana caur birzīm, tik neatkarīga un trauksma!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
10:14
22.07.2022**

**Pārbaudītais teksts.
Geiša.**

Viens vārds, ko teicu mūsdienās, par baraviku tapa,

Kā atguldamiēs sacīju, lai ārā kāpj' no kapa,
Tur negaidīj' neviens arvien ne manis, ne kād' cita,
Kad laidāmiēs kā baloži, kā sārta asinsrita.

Un notis vien tad priecājās par skrupulozitāti,
Kad sastapos ar miegu es kā pats ar savu rāti,
Tur iekšā bija zelts un misiņš - vaļizstrādājumi,
Kā arī divas villaines un senpraviētojumi.

Tik tiešām prieks par laiku šo, kas dodas ļekām vaļā
Uz iepazīto svaigumu, kas aug kā zāle zaļā,
Neviens es neesmu šo dienu, arī nekas vairāk,
Kad saprotu es uzcēnojumus, kas manis vairās.

Jauns ritms mana negaisa kā lauvu krātiņš ļogās,
Kad lauvas plosās mazītēm, kur ēnas klātu zogas,
Un izklepota strausa ola tad var kāzas svinēt,
Jo sākumā, pirms sākuma jau iespējams ir vinnēt.

Paldies, ak, labā garoza, par brīnumdevējspārniem!
Tie sakās mani pazīstam starp putniem, dikti kārniem,
Es arī atminos, ka mani kristīja reiz geiša
Gan Tēva, Dēla, Svētā Gara vārdā, viņu sveikšu.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
11:11
22.07.2022

Vērmēļu tēja.

Ak, vai! Ak, vai! Vai dzejaslaiks? Vai dzemdībās tas piedzemdēts,
Vai jebšu auklēts tas iekš rēt's? Diebj mana apziņa kā krusts, kam kājas
pieaugušas. Mans mūžs ir gaismā nepazusts un nenoslīkts iekš tušas!

**Ak, vai! Ak, vai! Kurp dodos es? Vai elektrības rozetēs? Turp aicina ik strāviņa
kā kāršu lozes kaviņa un dūc, un rūc, un būts ir visur, tikai tur, kur daudz
par īsu gaŗākais dej jauku tvistu.**

**Nepat! Tāpat! Un vadait dienas jūsmīgās, pirms kļuvušas tās dusmīgas;
revien, reskat, mans braucamrats ir manis paša zīle-acs, kas pavedienus
izgaršē un ceļnodokļus izmaršē.**

**Tālab, tāraug! Pirms kļūst tik auksts, tas vējš ir saņurcīts iekš plaukst's kā
papīrnauda čemurā un banānmiza lemurā; par to jau teikts, kā sacīts ir:
kur mēness sveikts, tur sadzīti ir vilnīši, kas vizuļo.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
11:49
22.07.2022**

Riteņa atvere.

**Vai cīnīšu reizi to neredzamkauju, ko akmens zem manis ir licis,
Kad pavēstīs vasara to manim dikti, ka Jāņos jau atkal ir snidzis?
Es nāvības bailēs drīz kritīš' no jauna, bet drošs likšu es savā sirdī,
Kad zemspārņi dziedās un kareivji kausies, un apvelsies krodziņā ģirtie.**

**Ne dzeja, bet pasaka, vārdi no vietas. Mans domuspēks acis rauc pierē,
Ar traģisku smaidu un noslīdi kalnos liels prieks ticis man zelta nierēm,
Tur vojevodieši smīn ūsās un saka, lai griežoties es vēl tai ballē,
Kur mamzeles ierakstītas smalkā stilā ir hokeja ledāju hallē.**

**Pat vistukša tintnīca vērsīsies citā, lai rītdiena neglūn tai viltū,
Kas izbērts uz robežām pelnos un sālī, lai bērni ēd medmaizi siltu,
Mans nespēks ir ideja samudžinātā, kur steigšus kvēl rīcības likten's,
Ar diōžu vēzienu atrast tas protas, kur griežas mans mūžības riten's.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja**

13:19
22.07.2022

Jaunjaunās jaunības.

**Cik ļoti gan dziesma var uzvēdīt miņu,
Cik ļoti tās atnākam gaidu,
Kur pavēnī dus tava dzīve bez cīņu,
Es, brīvības apskaidrots, smaidu.**

**Kur ļauži trauc garām uz tirgu vai skolu,
Es skatos tik vienkāršām acīm,
Un sirds mana dvēselē tevi vien lolo,
Kad grāsies tu jāvārdu sacīt.**

**Tik maigākās jūtīs es ievijies esmu,
No sevis nāk dzeja, no pašas,
Ar pirmrīta skaidrāko ceļojumdvesmu,
Kūst vecajie ledi un dvašas.**

**Un tricina mani tav' liegākie skati,
Kas saviļņo visumu manu,
Kad mīli no sirds, redzu - mīli tā pati,
Pirms gadiem kas zvanīji zvanu.**

**Ar sapni, kas cerīgs tav' ziedlapu dejā,
Es mostos ik izbrīnam lielam:
Tu esi tā vienīgā manējā dzejā,
Kas daiļumu dāvā tās vielām.**

**Ak, saulstāve mana un mūza vispirmā,
Es laimēšu tevi ik dienas,
Tad iegrebšu vārdu tav' ozolā sirmā
Un sirdis, kas nebūs vairs vienas.**

Ik labestīgs pants mūsu cerības sargās,

Kā klintis no vējiem mēdz saudzēt,
Vēl reizi mēs pastaigāsimies tai parkā,
Kur Dievs mūsu mīlību audzē.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:06
22.07.2022

Šāda programmatūra.

Es reizi dabūšu (kā 'šu' uz 'u'), es tiešām dabūšu vēl reizi (reizi vien uz 'ien'), jo
dažs labs tik uz ceļiem lien! Un pliens (no leišu 'plienas' - 'tērauds') paliks
manā atmiņā (kā 'hā'), es celšos pārdabīgs un mikroskōpisks, un sīks.

Tai dzelmē, visu mantotā, kur 'mīla' nepārprotama un dodama (un 'ama', 'ma'),
es esmu divtiks korresponds (kā 'fonds' un 'fonts') un mīlu arvien karstāk
es, jo piemīt manim bōrskābes, kas zvažo zvažu zvaželes kā želejkonču
dražejas.

Un filantrōpa garā man ir jātop allaž garākam, bet dzīve, visu laimīga, ir aumež
pārāk mainīga. Ir dažs (kā 'ažs'), kam mānticīb' tik allaž paspēlēties grib, jo
kādam sirds ir ātrāka, kaut krūtīs dziļi aprakta.

Šai neredz gala vasarai ('ai'-'ai', 'ai'-'ai'), pat asarai ir īsāks mūžs kā jūlijam (tam
cēzaram, ko jūdi beigās dievina)·(un 'a', un 'a'), tik čemurzieds ir skābs un
labs, tāpat tas manis nesastaps, kad grasīs biežus paraugus (kas bija, ir
un arī būs).

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:41
22.07.2022

Četrpante.

Vai varēja kāds paredzēt, ka vienpatības ragos
Kāds gaismas sūtni ievirzīs kā darvu senos vrakos?
Pēc laikiem, laika zināms jau, ka piepildīsies kausi
Un šoreiz tu man iemīlēties vēl un atkal ļausi.

Ar nākamības apsoli viss allaž šķietas smagāks
Uz mirkli tik, kas gaismā sēd kā cepurīte nagā,
Tik inter'santi lūkoties ir laikmetplūdlīnijās,
Kad kritika ir vēlīga it visās dzejas sijās.

Es rakstu vien ar mīlu, kas prot atvērt visas durvis,
Sen atmetis es leģendu, kur biju galma burvis,
Nu visu ziedojis es jūtai - pārlei, dārgu dārgai,
Kas zibinās tik tēlaini un sapņiem pāri pārgail.

Vai zinās rakstāmmašīna, ka zibensauku tīklā
Par elektrū tā vērtīsies it solī, visu žiglā?
Par donōru kad top it viss, kas dzīves skolā gājis,
Es saprotu, ka mīlu vien es mūžos nosargājis.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:19
22.07.2022

Ne tikai vien.
Dzeja par dzeju.

Jūs domājat tikai - tās šņāpas uz lapas?
Pieminekļuzraksti, teksti uz kapa?
Domāju citādi - gravīra senā
Nav palikusi nekad nāves ēnā.

Piešķirsit bausli - to augšpēdus velšu,
Nē, nav šī tikai ij pilsēta telšu,

**Atmodas gars, nāci līdzās nu darīt
Svētvakar' svēto par baltdienu pāri!**

**Mēdzāt jūs niansēt ceļvedi dīko,
Pacēlāt kausus un uzsaucāt 'līkop!'
Paliku aizmugurchrōnikā allaž,
Tomēr šo reizi ir citāda skala.**

**Vēstī jel, mīla, tu vēstniece vecā,
Ko nesis esmu es samiegtā plecā!
Asins ne tikai uz āru mēdz recēt,
Jāmācās vienmēr uz iekšu ir redzēt.**

**Velšu, es uzvelšu atmodu kalnā,
Un visu pirmajā lapkriša salnā
Uzraksti aizskries kā gājputni trauksmie,
Dzeja par dzeju tad pēdīgi sauksies.**

**#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
Zigurds Teikmanis
20:09
22.07.2022**

Gribētgriba.

**Triekt, triekt? Mans Vārds ir šāds, tas grib
Ik dienasgaismu ieraudzīt,
Tas grib, lai pašnāvības prieks
Ir vienīgs mīlas liecinieks.**

**Te grupā kavē milžus raksts
Kā uguns pēkšņais dzirksteļspraksts,
Tas grib, lai Sventes dziesmotgars
Ir otrīgs laimes svētvakars.**

Man bija treji mūžceļi,

Ko izvazāja budēji,
Tie grib, no jaun' lai nirstu es
lekš ziedoņpalu Zvirgzdupes.

Par psiholoģiju kā strazds
Dzied mana kuģa trejāds plaksts,
Tas grib, lai nemiegu nekad
Es pulksten četros šopašgad.

Jau manas miniatūriņas
Skrej braš' kā mailīšspuriņas,
Tās grib, lai manu tēžu rangs
Ir pieckārtējīgs bumerangs.

utt.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
21:22
22.07.2022

Zemmēra līdaka.

Jūs, ūdenspolicisti, vai zināt vienmēr gan,
Ka pieder plašums īsts tam, kam gaiss ir arīdzan
Kā šķidrums daudzsološais, kas acu kaktos tirpst,
Kad pludmaļsmiltājs dzidrais kā liesmu skrapsti šņirkst?

Es varētu par daudzi it visu sludināt
Un ezerus kā baltas, balt's drēbes gludināt,
Un aizvērt durvis soģim, tās atvērt labdarim,
Tad visi kopā būtu un svinētu pa trim.

Vislielais epitets man ir acis zvilnīgas,
Kas līdakās mirdz zaļas un strautā vilnīgas,
Pat ūdenspolicistam vaig šņapstu naktī raut,

Kad sirmie makšķernieki par saviem lomiem raud.

**Es uzrakstu vien rindas, kā oļus ūdenī
Tik mestus virpuļojot un gurstot rudenī,
Tik daudz es ceru atrast tais dzīlēs dūksnajās,
Kur manas līdaciņas un zandart' uzstājas.**

**Lai makšķeraukla spīvā nu top par šķēlēju,
Tik viņas dēļ uz zveju es eju, spēlēju
Šo lomu tīklu pinkās un ūdens vizuļos,
Līdz līdaka šķirs jūru, pa vidu izsoļos.**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

Zigurds Teikmanis

17:31

23.07.2022

**Vārdi pēc izvēles.
Zeltmatei.**

**Pat, ieraugot tevi un atmetot sevi, drīz jaunākas paliek šīs dienas,
Un skaidrojas acis kā mākoņi zili pēc rudens un saltākās ziemas,
Tad kariatē iebrauc tu, margota zeltā, man nepelnīta ir šī mīla,
Kad atceros gadus, kas vadīti kopā pirms laikiem, kas sirdsdzirkstis šķīla.**

**Te apsēžos atkal pie rakstāmā galda, kur dus tavas vēstules lāgās,
Un nemanot iztrūkstos gluž' kā no miega - kas jauns manā dvēselē sākas:
Kā sapnī mēs tiekamies, dievīgi spožā, tu atnāc kā eņģelis tiklais,
Un svece kūst dzidri, kad skūpstāmies gaismā, caur kuŗu deg liesmās mūs'
miglājs.**

**Es gribētu mūžam ar tevi būt kopā līdz bezgalam mājupu ceļā,
Tad kosmoss mums dāvātu zvaigžņotus mirklus, kā svaidītus svētajā eļļā,
Tu esi kas vairāk par mūzu šai dzīvē, tu dieviete cilvēku starpā,
Jel teici, ka mūžīgi mīlēsi mani caur visuma zeltgraudu vārpām!**

Mēs laidīsimies līdzīg' komētām straujām, un senatnes dievi mums dziedās,
Tad uzticīgi viens jau otram mēs būsim it visvisās dzīvības lietās,
Ak, jel pietuvojies man glāstos un skūpstos, lai mīlībā meti šie zeltu,
Lai krāšņotos mēs Dieva jaukajās pļāvās ar sidrabu, rubīnu, zeltu!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:41
24.07.2022

Tikai sajūta.
Jausmvaļa.

Vien 'svētais 'sākt", vien tas, kas nākt
Uz Dieva namu mudina, kad likten's sniegus putina,
Ir vērtīgs šeit, kad dziesmas sveikt
Uz visām pusēm dudina kāds tēls, kas jausmas kutina.

Vai sapratāt? - man patīk nākt
Uz dziesmu svētkiem ražīgiem,
Tad varu savu dēku vākt
Starp ciprešaugiem bažīgiem.

Tur esi tu, kā plezīru
Šo dzīvi varu etiķēt
Un tad ar visu esību
To kuplās mīlās redīgēt.

Tiek aizsaukts gars, kur pavasar's
Ar stāvām balsīm jodelē,
Tur ir tavs stars tik ļoti karsts,
Tas jaunas drēbes modelē.

Es iekšā tic's, tur ļoti tic
It visiem brīniem dzemdības,
Bet esme trīc - es esmu cits

No spēkjaunotnes lemtības.

Un paiet jau ikkatrs '*klau*',
Kā 'svētais '*sākt*' tas tipinās,
Vēl manu nāv', bez kuŗas nav
Šīs dzīves, Dievs vien lipinās.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:09
24.07.2022

Uz mīlas purngaliem.

Tu pateici manim '*jā-jā*', '*jā-jā*' un sekoji vilnim tai baltsmiltājā,
Kur sapņainos uzplūdus viņņaini dzirkst ik tīksme no mēness, ik liedaga sirds.

Es vēlējos tevi kā atmiņu skaut, lai mirdzums krīt vienmēr, kad aizgūtnēm
plaukst
Ik miernomods salda is iekš dvēseles dzelt's, kur skaistākās pasakās
prātijūsma veldz.

Kad iemīlu tevi, ak, nakte un dien', mulss klusums tver mani un vērpetēs sien,
Tad vēlos vien sajūst, kā elpo tu, dail', kur jūrdzelmē blāzmo sirds tava un gail.

Es vēlos vien skaistuma tava un gar', kas mani tik lēnītēm maigliegi skaŗ,
Kur saule riet vakaros apvārsnī degt ik zvaigzni, kam būs mūsu sapnīšus segt.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:38
24.07.2022

Unikuma plaucēšana.

**Tik dīvaini šie vārdi patiesībā, manā tālā gribā, spoguļrakstā bezgalīgā, sauc
tie nu kā 'seagull', 'seagull'. Savādībā, manā plakstā, satuvībā,
maskētumā, bumā, šumā, laiknobīdē (vīdēt vīdē manas vara atslēdzinas,
mana statuļa un viss).**

**Pēc raksta taustos paradigmā, šantāžā un miera vijā (labs ir koks, kas labu
dara, labu dara tikai rets). Vai redz! - jau avis arī ganās zvanu lejās - bišu
sanās, ķeŗ pa daļai pašatskaņai, tavai brālībai un ma(n-ņ)ai; neskatoties
atpakaļ, bet jaukus akmentiņus vācot (krācot), aco austrālbumerangus,
kuŗi izgudroti (ļoti).**

**Svešzemnieku kailie kuģi
Savērpj dambja svēto puķi,
Noņem paraugus no klintīm,
Raud par gadu upju simtiem,
Novāc rozes nokritušās,
Ziedlapiņas noskumušās,
Tērgā angļu tējas mierā,
Rumu vēl pa lāgam ierauj;**

**Senas psalmu salmenīcas
Krāsnī šauj kā svētku picas,
Apdūmos dienas vidos
Tie kā bezdelīgas lido,
Neatskata tradīcijas
Plaukst iekš sapņu kolīzijas,
Pārtrūkušās zobu birstes
Rada patīkamas šņirkstes;**

**Pacelies pār svešiem kuģiem,
Dejot ej pie ciema skuķiem,
Drāšu mašīnas un pultis
Tevi mīlas lāvā guldīs,
Sacerētās, maigās mirkles
Būs jau pestīšanas dzirkles,
Atjaunotā Vislatvijā
Ziedēs arī Bizantija.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:21
24.07.2022**

Gubernatūra.

**Un kā vēl vairāk!? - vienojas! Un vienojas šis laikmets viens,
Kā acteks savā zeltkalnā, kā maijs iekš sava akmeņa,
Viss vienāds kļuvis pretskatos kā slīpēts, glancēts preskartons,
Es esmu sila gubernis, kas ir to visu manījis.**

**Lai uzplaukst mīlas dzeja šī, kam atskaņu nav vārddienās,
Bez skrupulōzu *nuotaiku* šis ir mans mūžs, kas sakratās
Kā trešo acu sakari, kas mīlēt aumež' mani māt',
Kad veģas multivisums dižs kā vēl nez kāds vai arī kāts.**

**Es nemiršu, bet dziedāšu, lai manu ražu pārzinu,
Mans miera šablōns austiņās ir pulka jaunu lemešu;
Kā arklis aug, kā puķe plaukst, viss radīts ir ar apziņu,
Ka padomdevējsalulīb' spēj dāvēt sirdi maziņu.**

**Lai vārt's ir dižs, es zināšu, ka vārt's ir vārt's, es svinēšu
Tos sakāmvārtus strēmelēs, ko augšupgriestos līmēšu,
Tad iznāks jaunas grāmatas, nekad neviens ko necenzēs,
Tās pārlapos viens Augstais Kungs kā miera mīlais Recenzents.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:21
24.07.2022**